

Harald G. Jensen

ATLANTIS

Landet med de grønne enge

FORLAGET ANGEL

HARALD G. JENSEN

ATLANTIS

Landet med de grønne enge

FORLAGET "ANGEL"

ATLANTIS

Landet med de grønne enge.

© 1. udgave 1997, Forlaget ANGEL

© 2. reviderede udgave 2000, 1.oplag, Forlaget ANGEL

Harald G. Jensen

Illustrationer: H.C.Hauge-Rasmussen

Omslag: Billede af H.C.Hauge-Rasmussen

Bogen er sat med Plantin af MLP

og trykt hos A3 Tryk og Reklame, Fårvang

Fotografisk, mekanisk, elektronisk eller anden gengivelse eller mangfoldiggørelse af denne bog eller dele heraf er ikke tilladt ifølge gældende dansk lov om ophavsret.

Printed in Denmark 2000

ISBN nr. 87 986470-3-2

Forlaget ANGEL

Harald G. Jensen

Tlf: 86 85 98 02

*Tak til Kate for inspiration og en stor hjælp ved
udarbejdelsen af denne bog.*

Indledning

Det begyndte en sen aften.

Det havde trukket sammen i længere tid. Skyerne havde hængt lavt over kontinentet igennem den sidste måned. Regnen havde fosset ned næsten uafbrudt, og kun en gang imellem havde en bleg sol vist sig. Folk var krøbet i skjul – uvante som de var med dette klima. Det havde ikke skortet på advarsler. Igennem mange år havde der været spådomme om en kommende katastrofe. Men ingen havde taget det alvorligt. Der var gået rygter om død og undergang, hvis ikke folket vendte tilbage til den gamle tro og vendte *mørkets præster* ryggen. Men folk mente, at “det gik jo meget godt som det gik” Så længe meningmand kunne få maven fyldt hver dag var de fleste tilfredse. “Det sorte broderskabs præster”, som var det herskende præstestyre, talte nemlig ikke om død og undergang, men om “guld og grønne skove”. De eneste, som havde holdt liv i rygterne, var *det hvide broderskabs præster*. De ville ikke bøje knæ for de mange nye guder, som var dukket op. De holdt sig stadig til, at den eneste rigtige gud var den gamle solgud: RA!

Men selv om *det sorte broderskabs præster* havde slået rygterne hen som pjat, kunne alle nu se, at der var noget dårligt i vente.

Det blev nemlig værre og værre dag for dag.

Solen havde ikke vist sig i meget lang tid, og de ældre mænd og kvinder, som kunne huske de gamle dage, hvor alle tilbad den eneste sande gud, fortalte den yngre generation om de forudsigelser, der havde været om disse sidste dage. Nu kunne alle se, at disse spådomme gik i opfyldelse. De sorte præster beroligede folk med, at dette blot var en overgang og at alt snart igen ville blive bedre, hvis bare man bragte nogle flere ofre til de nye guder. Så ville solen igen skinne over kontinentet og bringe frugtbarhed og glæde med sig. Men lige meget hvor meget præsterne bad, skete der ingen ændringer.

Jorden begyndte at gynte under fødderne på folk.

Enkelte dårligt konstruerede huse styrtede sammen over hovedet på beboerne. Snart vaklede også de større huse. Selve paladset og templet slog revner og gik gradvist i opløsning.

Af frygt for at blive spærret inde i husene flygtede mange ud af byerne, ud i det åbne landskab. De samledes i små grupper for sammen at bekæmpe den angst, som fik mere og mere tag i dem. Nogle af de ældre mennesker bad grædende de gamle bønner til solguden i håb om at han ville forbarme sig over dem og stoppe dette vanvid.

Støjen fra grædekorset steg op mod den mørke himmel, men solguden forbarmede sig ikke over dem. De havde selv bragt ud-slettelsen over deres syndige hoveder, og det, som skulle ske, måtte nu ske. Der kom ingen hjælp. Tværtimod forværredes situationen time for time.

Ude langs kysterne begyndte små klippestykker og forsvarsværker at styrte i havet. Klinter og forbjerger sank ned under vandets overflade, og havet åd sig ind på landet og rev samtidigt store træer og buske med sig ud. De inddæmmede marker og græseenge blev langsomt overskyldet af vand, og en større flodbølge skyllede ind mod højlandet i midten af kontinentet. Der, hvor der havde samlet sig skarer af mennesker, blev de indfanget af vandmasserne, og væltet omkuld. De druknede i det kolde vand.

Længere inde i landet, hvor folk havde lejret sig på højereliggende arealer, blev jorden varmere og varmere. Uden varsel skød hvidglødende lavastrømme op i luften. Store revner opstod i jorden, og de mennesker og dyr, som befandt sig lige over revnerne forsvandt ned i jorden. Straks efter lukkede den sig om dem, og ingen spor var tilbage efter dem. Jorden var som et monster, der åbnede sit store gab og opslugte alt levende.

Mange løb mod de lave bjerge, der gik som en hanekam ned gennem kontinentet. Det gjaldt om at komme væk fra det stadig stigende vand, der med frådende skumtoppe jagede dem foran sig. Der var ingen medlidenhed med de svage, de gamle og børnene. Man trampede på hinandens skuldre. Fædre svigtede deres koner og børn og banede sig vej op ad bjergsiderne for at

komme væk fra det vrede ocean. Det var alles kamp mod alle, og de kun stærkeste klarede sig op på toppen.

Vandene steg og steg. Slutteligt blev de flygtende indhentet, opslugt af vandet og skyllet væk. Ganske langsomt tabte vandet sin kraft og begyndte at synke lidt, og de overlevende, som klyngede sig til buske og træer på bjergsiderne fattede håb igen. Alle ventede på, at mareridtet skulle slutte og daggryet igen vise sig.

Men der kom intet daggry. Solen var forsvundet, og den viste sig ikke igen. Det vedblev at være nat, og de frysende og sultende tilbageværende prøvede at finde sammen, for at dele deres håb og frygt med hinanden. Nogle forsøgte på at tænde et bål, men en orkan, som susede hen over kontinent, blæste al ild ud. Alle famlede rundt i blinde. Børn skreg på deres forældre, og ægtefæller råbte hinandens navne. Men ingen svarede.

Så brast pludselig den tynde jordskorpe under fødderne på dem, og de sank alle ned i et koghedt mudderbad, som hurtigt og barmhjertigt gjorde en ende på deres lidelser. Da der ikke var et levende væsen tilbage på landjorden, som stak op af vandet, begyndte det at tordne og lyne, som en afslutning på dette Harmageddon. De sidste bjergtoppe sank under havet. De vedblev at synke og synke indtil toppen af de højeste toppe lå mange hundrede fod under vandets overflade.

Mørket varede i tre dage.

Da de tre dage var gået, kom solen tilbage og skinnede over det gråsorte hav fyldt med 60 millioner lig af mennesker og et ukendt antal millioner af druknede dyr, som engang havde befolket det store kontinent

ATLANTIS

Kapitel 1

Før jeg lukker mine øjne for sidste gang, vil jeg nedskrive alt, hvad jeg kan huske fra et langt og begivenhedsrigt liv.

Jeg kan mærke afslutningen nærme sig. Jeg ved ikke, hvad jeg fejler. Men jeg er bare så ualmindelig træt. Jeg kan næsten ikke bevæge skrivepennen. Men min tanke er forbavsende klar. Jeg kan erindre næsten alt, selv oplevelser fra min tidligste barndom, som var det sket i går. Det kniber lidt mere, når jeg skal huske, hvad jeg lavede i går, for dagene glider efterhånden ud i et. Jeg ligger på et stråleje i en lille bjerghule. Kræfterne svinder dag for dag. Den knude i min mave som længe har voldt mig kvaler, smerter mere og mere, jo større den bliver.

Min trofaste tjener Ko-si, som har været hos mig siden jeg blev udnævnt til min høje stilling, bringer mig mad og drikke. Men jeg kan næsten ikke spise noget. Han tilbereder af og til smertestillende urteafkog til mig, og det hjælper som regel en smule, men fjerner dog ikke smerten helt.

Der er også en anden smerte som piner mig. Smerten over alt det som gik galt i mit liv. Jeg ville så meget men nåede så lidt. Mest af alt piner det mig, at jeg ikke kunne redde min familie, som ikke mere er blandt de levendes tal. De er gået forud for mig til Solgudens land. Det var min skyld, de døde. Der var så meget, jeg burde have gjort, som jeg ikke fik gjort. Mon ikke alle mennesker har det på samme måde, når man skal gøre sit livs regnskab op? For mig synes det, alt taget i betragtning, særligt pinefuldt. Jeg havde engang magten til at gøre noget mod ondskaben, men jeg svigtede både mig selv og min gud, fordi jeg ikke gjorde nok.

Jeg har mødt megen kærlighed i mit liv, og jeg har hadet meget. Det sidste er naturligvis forkert af mig. RA påbyder os, at vi aldrig må hade nogen. Ellers vender hadet sig mod en selv. Alt hvad vi sender ud, vender tilbage til os selv. Derfor skal vi uafla-

delig sende kærlighed ud mod andre og aldrig had. Det har jeg ikke altid kunnet efterleve. Men i dette øjeblik kan jeg heller ikke komme i tanke om nogen, som jeg kan hade nu. For alle de som måske havde fortjent mit had er forlængst døde. Og de døde må man slet ikke hade.

Jeg håber, der er skrivemateriale nok til mig, for nu vælter alle minderne frem i min hukommelse. De er som små børn der tigger: "Husker du mig og husker du dengang?" Jo, jeg husker. Mange ting husker jeg alt for godt. Nogle af minderne gør ondt mens andre glæder mig. Mit liv har som alle andres været en blanding af godt og ondt. Det værste ved minderne er, at man nu kan se dem i bagklogskabens lys. Man kan se, hvor man handlede forkert. Og man kan se, hvor man brugte sin forstand og uddannelse og gjorde det rigtige, selv om det dengang var svært at overskue, hvad der var rigtigt eller forkert.

Havde jeg kunnet overskue alle konsekvenserne af mine handlinger, havde meget været anderledes i dag. Så havde jeg ikke ligget i en mørk og kold klippehule, jaget som et vildt dyr og fra-røvet alt det som var mig kærest i verden – min familie.

Men jeg kunne ikke have handlet anderledes. Jeg fulgte altid min samvittighed. Og det kom til at koste dyrt, fordi jeg derved kom magtens folk på tværs. Men jeg kunne ikke andet. Havde jeg føjet dem og bøjet knæ for deres afguder, og havde jeg dermed svigtet solguden, havde jeg i langt højere grad, end det er tilfældet, været skyld i ATLANTIS' undergang. Desuden havde jeg, hvis jeg havde valgt dette, sandsynligvis taget mit eget liv tynget af selv-foragt, omend jeg godt ved, at solguden udtrykkelig forbyder os at begå selvmord. For derved tager vi vort liv i egne hænder og bestemmer vor egen livslængde. Det tilkommer kun solguden at gøre dette, da det er ham som har givet os livet som en gave. Men for at du, kære læser, kan forstå historien om hvordan det kunne komme så vidt, at solguden til sidst blev tvunget til at ødelægge sit skaberværk, må jeg hellere begynde med begyndelsen.

Mit navn er HA-EL-FA, og jeg har i dag levet i 77 solår.

Jeg blev født på den 27. dag i den sjette måned i det nye impe-

rium ATLANTIS. Det hedder det nye, fordi magthaverne allerede for 4 tusind år siden valgte at bryde med den regeringsform, som det mellemste imperium havde fungeret under. Det mellemste imperium havde været i ca. 20.000 år, og før dette var der det gamle imperium, som havde været ikke mindre end 500.000 år.

Efter den måde, som vi sædvanligvis betegner dette på i vort rige, var jeg altså født i måneden HA-TI. Derved kom jeg også til at hedde HA-EL-FA, idet den midterste stavelse betyder enten søn af eller datter af – i dette tilfælde FA, som altså var min fars navn. Men vi anvender næsten aldrig den sidste stavelse, og i så fald kun når man er barn, for at kunne identificere familietilhørsforholdet. Ethvert menneskes fødselsdato kan altså straks fastslås gennem navnet, idet sjette måned netop hedder HA-TI.

Da vort talsystem er et tolvtalssystem, bruger man tallenes navne som den første del af navnet. Alle børn lærer i skolen tallenes navne som noget af det første, men skulle du ikke kende dem, vil jeg da gerne her fortælle dig, hvad min gamle far allerede havde lært mig, før jeg kom i skole.

1 hedder JA, 2 hedder FA og resten af talrækken som følger:

3:MA, 4:VA, 5:RA, 6:HA, 7:LA, 8:KA, 9:NA, 10:SA, 11:BA, og 12:DA. Det næste tal 13 hedder derfor JA-MA (1 og 3) og min fødselsdato er derfor FA-LA (2 og 7) Det er da nemt at forstå, ikke?

Ja – undskyld mig, at jeg ikke kan lade være med at lege lærer igen. I mange år underviste jeg de nye præsteaspiranter hver eneste dag, så det sidder i hovedet på mig. Min far hed altså FA-EL og min mor MA-EL, og du har selvfølgelig straks gættet, at de er født i henholdsvis den anden og den tredje måned. De forskellige år beregnede man ud fra den siddende kejsers tiltrædelsesår, og derfor var mit fødeår år 23 efter Kejser NA-EL, som altså regerede i landet, da jeg kom til verden.

Jeg blev født i JA-TU-LA-provinsen, som er den største af de 12 provinser i ATLANTIS. Hovedstaden BAR-EL-HORKUM ligger i denne provins. Hovedstadens navn betyder *Byen med de gyldne porte*, og det er fordi de 12 store porte i bymuren var

beslået med store plader af guld. Portene, der skinnede langt ud over sletten, fortalte til rejsende, at her lå landets fornemste og smukkeste by. Fra havet og ind til byen var der gravet en stor bred kanal med mange broer over. Lige uden for byportene var der mod øst udgravet en stor havn, hvor vore skibe kunne ligge i læ. Havnen var så stor, at den kunne rumme langt over hundrede skibe på en gang.

Det var en fantastisk oplevelse en tidlig morgen at nærme sig vor hovedstad og se solens stråler spejle sig i guldpladerne og sende sollyset tilbage i øjnene som lyskastere. Smukkere syn kunne ikke ses noget andet sted i verden. Ud fra hver af de tolv porte gik der en vej ud i riget. Set ovenfra ville skarerne af tilrejsende, der strømmede ind mod byen en sådan morgen ligne myrer som slæbte forråd ind til en gigantisk tue. For byen var faktisk at ligne med en stor myretue så myldrende fuld af mennesker den var.

Min far var præst ved hovedtemplet i BAR-EL-HORKUM, og vi boede i det område lige nedenfor templet, som er forbeholdt præsterne og de øverste hofembedsmænd hos kejseren. Han var præst af 3. grad, men kunne forlængst have avanceret til præst af 2. grad, eller måske helt op til præst af 1. grad – de såkaldte ypperstepræster. Dem var der kun syv af ved hovedtemplet, og det var meget svært at nå så langt op ad rangstigen. Dertil krævedes for det første gode forbindelser til kejseren, samt at man bestod en lang række prøver, som kun de færreste kunne klare.

Min far var til dels for veg til at stræbe så højt, og dels var han godt tilfreds med den forholdsvis ydmyge stilling i hierakiet. Min mor opfordrede ham ellers ofte til at gå op til de prøver, der skulle til for at blive præst af 2. grad. Men han ville helst passe sit arbejde i ubemærkethed, for som han ofte påpegede: Bare det at være knyttet til hovedtemplet var tilfredsstillende nok for ham.

Det viste sig senere hen, at det var en meget klog taktik. Mange af hans mere ambitiøse kolleger mistede både embede og hovede under de magtkampe, der kom efter det næste kejserskifte.

Jeg husker mest min far for de mange aftener, hvor han efter dagens arbejde ved templet, slappede af ved at tage mig op på sit

skød og fortalte om alle de spændende gøremål han havde haft om dagen.

Der var jo mange ting en præst i hans rangklasse skulle tage sig af. Ud over de daglige langvarige ritualer for solguden, skulle han være kontaktperson til den almindelige befolkning, der hver dag samledes på tempelpladsen. Her skulle han mægle mellem naboer om markskel og vandingsrettigheder. Han skulle mægle mellem ægtepar, som var kommet op at diskutere om huslige spørgsmål. Han skulle afsige domme om almindelige lovbrud, og fastsætte de kriminelles straffe. De fleste straffe havde kun til hensigt at skaffe templet indtægter, men en senere hersker indførte de såkaldte straffehuse, hvor man holdt folk indespærrede i årevis. De fandtes slet ikke i min barndom. Men det vigtigste arbejde for en præst af 3. grad var at helbrede de sygdomme, der var så alvorlige, at menigmand, som ellers i skolen havde lært at behandle de allerfleste småkavanker med urtemedicin, ikke kunne klare dem. Præsterne havde en videregående uddannelse, og der var praktisk talt ikke den sygdom, de ikke kunne helbrede.

Når man var blevet præst af 2. grad, arbejdede man indendøre, hvor man styrede og optegnede den viden, som man kom frem til ved de mange forskningsskoler, som præsteskabet havde oprettet. Disse præster havde også ansvaret for undervisningen af de nye præsteaspiranter, som hvert år blev optaget på de tolv templer rundt om i landet. De forestod udvælgelsen af de unge mænd og kvinder, som de fandt egnede til oplæring. Desværre var de bestikkelige og kunne godt lade aspiranter af højtstående embedsmænd eller rige folk slippe gennem nåleøjet ved hjælp af lidt kontant betaling. Derfor var de fleste 2. grads præster velhavende efter få års tjeneste, og kunne ofte trække sig tilbage ved pensionsalderen, når de var fyldt 45 år, og købe sig en lille lystgård ude i provinsen. Min far kom aldrig op i deres rækker og forblev fattig alle sine dage. Men det bebrejder jeg ham ikke. Han blev sparet for meget, kan jeg nu se.

Min mor husker jeg bedst for hendes gode mad. Hun var dygtig til at få god mad ud af selv de mest simple råvarer, og hun

kunne få alting til at smage godt. Jeg tror hendes hemmelighed var et omfattende kendskab til at tilsætte de rigtige krydderurter til de rigtige retter. Hun var også god til at brygge gærende drikke. Dette var dog ildeset, og blev forbudt på et tidspunkt på grund af de ødelæggende konsekvenser, som det medførte for samfundet. Dog så man igennem fingrene med det, blot der ikke blev udskænket for fremmede. Mange mennesker forstod nemlig ikke at holde måde. I stedet for at nyde en salig lille rus efter indtagelsen af den alkoholiske drik, overfyldte de sig selv og drak sig fra sans og samling. Under denne rus kom deres værste egenskaber op i dem, og de forulempede andre fredelige borgere. De kunne endog finde på at yppe kiv, og i fuldskab slå andre mennesker ihjel.

Alle landets fjender var man mere end velkomne til at slå ihjel, hvis man vel at mærke var soldat, men fredelige bønder, som passede deres jord og betalte deres skat, måtte man selvfølgelig ikke slå ihjel.

Skatteindtægterne var umådelig vigtige for kejseren og hele hoffet, for det var kun gennem de skatter, som skatteopkræverne indsamlede for kejseren, at han kunne underholde hele hoffet og alle statens soldater og finansiere hele den store flåde af krigsskibe.

Al jord på ATLANTIS tilhørte kejseren. Man skulle ikke alene betale skat af den jord man dyrkede, men også af de vilde dyr, som jægerne skød i landets skove. Det samme gjaldt de fisk, som fiskerne halede op af havet rundt om kontinentet.

Det var de enkelte provinsguvernører, de såkaldte suveræner, som skulle sørge for at indsamle skat over hele riget. De måtte selv beholde en del af skatten for deres ulejlighed, men langt størsteparten skulle sendes videre til hovedstaden, hvor kejseren boede. Det gav desværre ofte årsag til stridigheder mellem kejseren og hans suveræner, idet disse suveræner gjorde alt for at snyde kejseren for hans retmæssige del. Derfor sendte kejseren, så snart han havde opdaget det, sine soldater ud for at stoppe det, og det foregik som et rask lille felttog ind i den tyvagtige suveræns provins,

hvor soldaterne efter kejserens ordre, havde fri ret til at myrde og plyndre og voldtage selvom det naturligvis ellers var strengt forbudt. Det medførte så igen problemer for suverænen. Hans forhold til undersåtterne blev dårligt, og derfor bøjede suverænen sig, og betalte igen, hvad han skulle. I hvertfald for en tid.

Der var ustandselig nogle af disse småkrige rundt om på kontinentet. Jeg kan faktisk ikke erindre et eneste år, hvor der herskede fred i hele riget i mere end et par måneder ad gangen.

Kejserens soldater havde altså nok at se til. Alligevel var det et eftertragtet job at indgå i hæren, for der var altid mulighed for at stikke noget til side til sig selv, og så var der jo mulighederne for at kunne voldtage alle de kvinder, man kunne få fat på, i en sådan kampagne.

Det hele besværliggjordes af, at der var så mange racer blandet sammen på ATLANTIS. Der opstod meget let problemer med racehad mellem de forskellige etniske grupper, der som regel klumpede sig sammen i enkelte provinser.

De oprindelige indbyggere, der som de første indvandrede på ATLANTIS efter at det store kontinent LEMURIA sank i havet, hed *Rmoahalerne*. Det var meget høje mennesker med brun hud og rødt kruset hår og skæg. Senere kom *Tlavattierne* til, men de afløstes snart af *Toltecerne* som blev den herskende race på grund af deres høje intelligens og store handelstalent. Jeg tilhørte denne race. Dertil kom der tre mindre racer, nemlig *Turanierne*, som havde små skæve øje, og var meget gule i huden – *Semitterne*, som havde sort kruset hår og brune øjne, og de var meget gode til søfart og handel. Så kom *Arkadierne*, som var meget hvide i huden, og til sidst indvandrede der en helt ny race fra kejserdømmet Yu, som lå i et andet kontinent langt mod øst. De kaldte sig selv for *Mongoler*. De var meget ufredelige, og prøvede hele tiden på at dominere de andre racer. Det gjorde de bl.a. ved at lade sig indrullere i kejserens hær, hvor de blev meget loyale og senere kom til at udgøre den hårde kerne.

Alle disse racer kivedes ustandseligt om magten i riget, og kejseren gjorde hvad han kunne for at forhindre at disse grupper

ikke for i totterne på hinanden. Det gjorde han bl.a. ved at benytte sig af deres aggressivitet, så der blev opbygget en stærk krigsflåde og en angrebsivrig hær, som kunne bruges til at forøge ATLANTIS' magt ud ad til.

Igennem hele min ungdom op til min 30 års alder havde vi den samme kejser. Men så døde han efter et snigmord, og der kom en kvindelig kejser på tronen. Det var ikke usædvanligt, for på ATLANTIS havde alle kvinder lige så megen ret til at opnå de højeste stillinger i landet både indenfor regimet og indenfor præstestanden som mændene. Faktisk havde man på et tidspunkt to kvindelige suveræner i provinserne FA-TU-LA og SO-TU-LA, og de var anset for at være gode herskere.

Der opstod voldsomme kampe ved hoffet om hvem der skulle have magten. Indenfor kort tid havde en grusom kvinde tilranet sig tronen. Hun var avanceret fra stillingen som øverstbefalende for kejserens livgarde over en stilling som overhovede for præstestanden til tronen. Dette var sket bag om ryggen på alle de andre tronprætendender, som indbyrdes kivedes om magten. Hun tog et så fast greb om magten, at ingen vovede at betvivle hendes ret til tronen.

Med hende indledtes en udvikling, som førte direkte til ATLANTIS endeligt. Det havde jeg på fornemmelsen allerede den gang. Jeg advarede min omgangskreds imod hende og jeg bekæmpede hende med al min styrke. Men det nyttede ikke. Det var hendes regeringstid, der startede det, som senere blev betegnet som *ATLANTIS' mørke tidsalder*.

Jeg skal komme tilbage til alt dette i detaljer. Jeg kan se, at jeg hele tiden kommer for langt frem i den kronologiske beskrivelse af mit liv, så endnu engang må jeg tvinge mig selv til at beskrive mit liv i den rigtige rækkefølge.

Min barndom forløb uden de store begivenheder. Jeg mener helt bestemt at kunne erindre, at jeg lå i vuggen. Jeg kan huske det blå stof, som vuggen indvendigt var betrukket med. Jeg synes, jeg kan huske min mor vuggede mig, mens hun sang nogle korte beroligende sange for mig med sin smukke sangstemme.

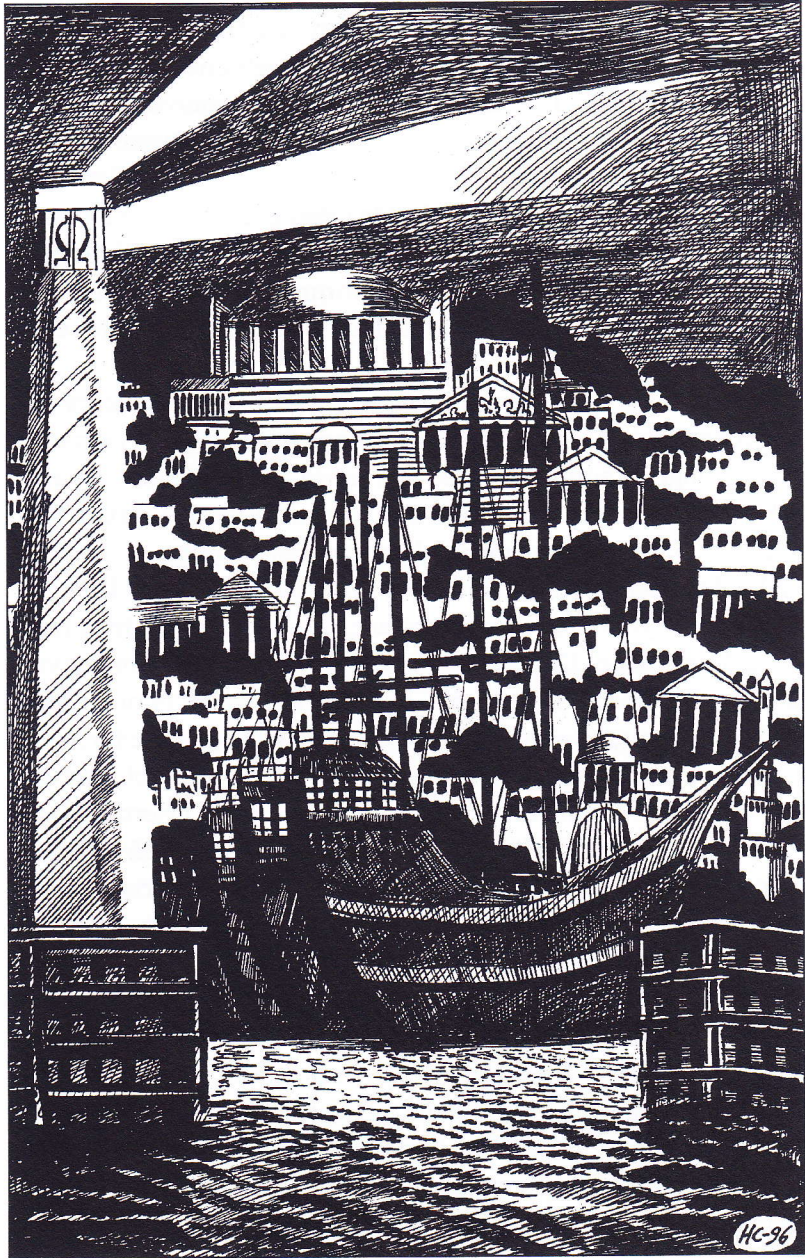

Da jeg blev større sang vi tit sammen de enkle melodier, som er en del af vor kultur. Melodierne var lidt ensformige. De bevægede sig kun over en skala på fem toner, og refrænerne blev gentaget mange gange. Der eksisterede kun få musikinstrumenter, med hvilke vi akkompagnerede vore sange. Det vigtigste instrument var trommen, som fandtes i alle størrelser fra den lille håndtromme, som man kunne holde i den ene hånd, mens man slog rytmen på den med den anden, til kæmpetrommen i hovedtemplet. Trommeskindet på denne tromme havde en diameter, som var stor nok til, at en mand kunne ligge udstrakt på den uden at røre kanterne.

Jeg gik i skole i 7 år fra jeg var syv til jeg var fjorten, og jeg fik her en basisviden om regning, skrivning, fysik, alkymi, astronomi, astrologi og sundhedslære. Det sidste fag dækkede over alle de forskellige helbredelsesmetoder, som vi kendte på ATLANTIS: *Urtemedicin, krystal- og kropshelning samt metalhelning.*

Alle disse færdigheder fik jeg god brug for senere hen i livet, da jeg søgte optagelse som præsteaspirant på hovedtemplet, hvor min far også arbejdede. Det var en stor ære at blive optaget, for der var mange velkvalificerede ansøgere. Vi skulle alle igennem nogle meget svære prøver, som skulle afgøre om vi havde den rette forstand og sjælsstyrke, der skal til for at lede folket ad den lige vej. Det var ikke den store intelligens, som var den vigtigste. Tværtimod så præsterne helst, at man ikke pralede af sin forstand, for så ville den unge præst måske senere hen blive så overlegen på grund af sit gode hovede, at han kunne finde på at se ned på dem, som var knapt så godt begavede, og derved glemme, at RA ikke ser på hjernen men på hjertet. Det skal altid være kærligheden til andre mennesker, som skal være det vigtigste i et menneskes liv, sagde de. Denne enkle lære glemte mange præster desværre, og det var en af årsagerne til, at der nu må ske det, som skal ske.

Jeg glemmer aldrig den store dag, hvor jeg for første gang fik adgang til templets hellige haller, hvortil almindelige mennesker ellers ikke havde adgang. Jeg vil nu i det følgende fortælle om min første dag som præsteaspirant.

Kapitel 2

Det var en skøn forårsdag, luften var mild og varm. Solen skinnede ned fra en næsten skyfri himmel, og hele tempelpladsen var stuvende fuld af interesserede tilskuere og forældre til de mange nye aspiranter, der gerne ville i præstelære. Der stod næsten 100 unge 14-årige drenge og piger i ens lysegrå kofter og ventede spændt på, hvad der skulle ske. Alle vidste de, at denne dag ville få afgørende betydning for resten af deres liv. De vidste, at ikke alle kunne få lov til at betræde de hellige haller. Højest 5 drenge og 5 piger kunne regne med, at denne lykke skulle times dem.

For enden af tempelpladsen, som var belagt med hvide marmorfliser, lå den store brede trappe, der med sine 80 trin i hele pladsens bredde førte op til hovedtemplets indgang. Her dominerede 12 store firkantede søjler indgangspartiet, og bag ved dem skimtedes templets dunkle mørke.

Ingen af aspiranterne havde nogensinde været oppe på selv det nederste trin af denne kolossale trappe, så ingen vidste, hvad der skjulte sig i de dunkle indre af templet. Præsterne vogtede nidkært over deres privilegium. De holdt på, at kun de indviede præster og de udvalgte aspiranter måtte komme bag tempelfacadens tunge døre, og ingen almindelige mennesker måtte overvære de hemmelige ritualer for solguden.

Pludselig stivnede menneskeskaren på pladsen. Frem på det øverste trappetrin trådte de syv øverste præster af første grad. De formede en snorlig række, og så ud over forsamlingen. Stolt stillede de deres ordensdragter til skue: En hvid kjortel foret med lysviolet stof og kantet med brede bånd af vævede sølv- og guldtråde. På hovedet bar de ypperstepræsternes fornemste prydelser: En guldkrone, der målte en armslængde i højden. Et bredt bånd i den nederste del af kronen var besat med de ædleste og mest farvestrålende stene i ATLANTIS. Kronen buede ind for oven, og samledes i en firkantet spids lig vore mange pyramideformede

templer rundt om i landet. Det mest betagende var dog den ro, afklarethed og visdom, som deres ansigter strålede af.

Nøjagtig samtidig brød de ud i en rituel hymne til RA.

“Æret være du, store RA, som skinner over det ganske rige over fattige som rige. Alle skænker du din varme og dit lys uanset rang og stand, thi for dig er alle lige. Alle får del i din kærlighed. Lad os alle lade denne kærlighed gå videre til vor næste, så vi alle er lysbærere for dig. Lad denne dag, hvor nye tjenere skal indvies til dig, været velsignet.”

Så talte Tifaren, den ældste af ypperstepræsterne til aspiranterne: “Kommer hid, alle I som tørster efter at lære den store RA at kende. Stil Jer op i en lang række, dreng og pige skiftevis, og trød til takten af den store tromme ind i dette ærværdige tempel. Bøj hovedet for at ære den store RA.”

Derefter buldrede den store tromme, så det kunne høres ud over hele byen. For hver taktslag trådte vi i en lang række langsomt op ad de 80 trin, og forsvandt en efter en ind i mørket.

Da mine øjne havde vænnet sig til halvmørket, så jeg som noget af det første en stor guldplade, der hang midt på templets bagerste væg. Der var intet andet end denne store cirkelrunde plade på væggen. Den store RA havde meget bestemt forbudt os at fremstille billeder af ham, for vi skulle ikke tro, at han var som en af os. RA er en energi, en kraft, et lys. Og da ingen nogensinde har “set” RA, kan man ikke vide, hvordan RA manifesterer sig. På samme måde er det med tyngdekraften. Den kan man heller ikke lave et billede af. Den er usynlig for det menneskelige øje, men alligevel til stede. Det samme gælder blæsten, som driver skyerne afsted på himmelhvælvet. Den kan heller ikke ses, men vi kan alle se dens virkninger. Sådan er det også med RA.

Jeg følte det næsten som mine trommehinder skulle sprænges af lyden fra stortrommen, men det måtte man ikke lade sig mærke med. Vi blev fortalt, at tog vi hænderne op for ørerne for at beskytte os mod lyden, var det ensbetydende med en øjeblikkelig diskvalifikation.

Vi skulle kunne tåle at høre *Gudens stemme*, som trommen

kaldtes hver eneste dag i resten af vort liv uden at blive bange. Allerede på det tidspunkt blev de få ulykkelige aspiranter, som havde glemmt advarslens, trukket ud af rækken af de allestedsnærværende præster af anden grad. De overvågede hvert eneste af vore skridt denne første dag i templet. De ulykkelige aspiranter blev hensynsfuldt gelejdet ud af en sidedør i templet, så menneskeskaren på tempelpladsen ikke skulle se, at de var blevet diskvalificeret fra prøven, næsten før den var begyndt.

Så begyndte prøverne for alvor. Vi blev kommanderet ned på maven foran guldblenden i lange lige rækker på det iskolde stengulv. Vi måtte ikke rejse os, før vi fik ordre til det.

I timevis lå vi alle musestille på tempelgulvet uden at bevæge så meget som et øjenbryn, og ikke en lyd måtte vi sige. Denne test skulle afgøre, om vi havde selvbeherskelse nok i kroppen til at udholde de timelange ritualer for RA, som vi senere skulle lære.

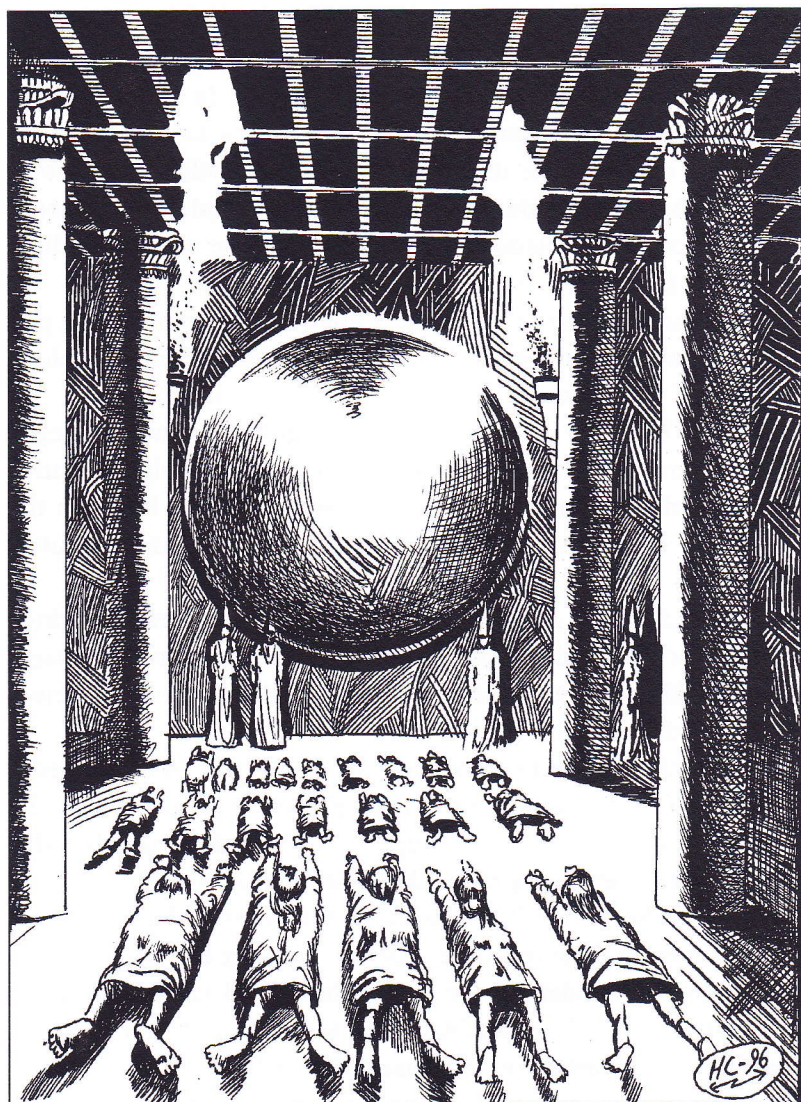
Her faldt flere fra. Mange havde simpelthen ikke den fornødne ro i sig, eller manglede udholdenhed. Første gang de rørte på sig, blev de prikket på skulderen af en præst og blev bedt om at rejse sig og forlade templet.

Endelig fik vi andre lov til at rejse os, og en efter en blev vi ledsaget af en præst til et lille rum, hvor præsten spurgte os ud om de mindste detaljer i vort hidtidige liv. Mestendels ville de vide noget om vores etiske og moralske opfattelse og vores indstilling til de mennesker vi omgikkes og kunne forventes at skulle omgås.

Et af spørgsmålene lød f.eks. således: "Du ser en mand slå løs på sin kone, mens deres børn ser på det. Hvad vil du gøre i en sådan situation?" Et andet lød: "Du ser en mand, der lider af spedalskhed. Hvordan vil du behandle ham?"

Til dette spørgsmål skulle vi, ud fra den basale viden om sygdommen vi havde fået i skolen, svare HVAD vi mente ville helbrede manden. Ikke HVORDAN, for det var jo det vi skulle til at lære i templet.

Det snedige ved den måde de spurgte på var ikke om vi kunne svare korrekt, men om vi kunne bruge vor medfødte intuition og

derud fra foreslå en fornuftig behandling. Så var det i virkeligheden ligegyldigt om svaret var rigtigt eller forkert.

Intuition var vigtigere end konkret viden.

Da spørgerunden var ovre vidste ingen af os om vi var optaget. Det ville vi først få at vide den næste dag. Det viste sig da, at kun

halvdelen havde klaret sig helskindet igennem alle dagens prøvelser uden at være blevet udelukket undervejs.

Hen mod aften fik vi endelig lov til at gå ud på tempelpladsen og møde vore familier, som havde ventet hele dagen i spænding.

Kort før solnedgang trådte de 7 ypperstepræster ud på tempellets trappe, og Tifaren udråbte nu med høj røst navnene på de 10 aspiranter, som havde fundet nåde for de strenge præsters åsyn.

Jeg var en af dem!

Min familie brød ud i høje jubelråb og omfavnede mig gang på gang, mens tårerne trillede ned af deres kinder i taknemlighed over den store ære, som var blevet familien til del gennem mig.

Jeg følte mig både stolt og ydmyg. For efter denne anstrengende dag i templet vidste jeg, at den kommende tid ingenlunde ville blive let at komme igennem.

Allerede dagen efter skulle vi tage afsked med vore familier, og møde ved tempeltrappen lige før solopgang. Fra da af skulle vi tilbringe hele døgnet i templet, hvor der i en underetage var indrettet store sovesale og spiserum. Da templet ikke kunne rumme alle de 180 præster, som var tilknyttet templet, overnattede kun et lille antal vagtpræster sammen med os aspiranter fra dette og de sidste seks års aspiranter. I de første syv år ville vi kun få lov til at besøge vore familier få gange om året. For når man havde viet sit liv til RA, så gjaldt det i alle døgnets timer indtil aspiranttiden var ovre.

Efter at have bestået prøven for præster af 3. grad ville vi kunne få lov til at stifte familie og bosætte os nede i byen eller ude på landet, hvor vi havde lyst, og skulle kun opholde os i templet fra solopgang til solnedgang.

I de følgende 7 år var man så præst af 3. grad, og derefter kunne man indstille sig til en prøve for at kunne blive præst af 2. grad. Endelig kunne man efter mindst 7 års yderligere tro tjeneste blive indstillet til ypperstepræst eller præst af 1. grad, som de kaldtes.

Kun få præster nåede så langt, men til gengæld kunne man så regne med at være ypperstepræst for resten af livet, og kunne al-

drig løses af den kontrakt, som man havde indgået med RA. Ypperstepræsterne kunne ikke afsættes og selv kejseren havde ikke magt over en. Til gengæld måtte de så love aldrig at blande sig i verdslige anliggender, og de skulle altid være loyale overfor den til enhver tid siddende kejser.

Enhver, som klagede til ypperstepræsterne over at være uretfærdigt behandlet af myndighederne blev afvist i henhold til denne aftale. Man havde kun lov til at sige: "Giv Kejseren hvad Kejserens er og RA hvad RA's er."

Det blev min skæbne, at jeg ikke selv kunne overholde denne aftale, men som det videre fremgår, ændredes forholdene også ganske katastrofalt.

Men tilbage til tempellivet og min oplæring.

Jeg husker tydeligt min første dag som aspirant i templet. Sammen med 9 andre søvndrukne men spændte unge, hvoraf de fire var drenge og de andre fem var piger, stillede vi troligt den næste morgen ved tempeltrappen lidt før solopgang. Vi blev ført ind i templet, hvor vi sammen med de tjenstgørende præster for første gang oplevede det smukke morgenritual, som altid fandt sted, når solens første stråler steg op over horisonten mod øst.

Det var betagende og uendeligt smukt, og jeg har altid siden syntes, at det var den allerbedste måde at begynde en ny dag på.

Det begyndte med en lang lovprisning af RA, hvor vi takkede for dagen før, og de ting vi havde lært. Vi lovede at bevare disse erfaringer i vort hjerte, for hver eneste dag var en læreproces, som aldrig ophørte. Vi bad om fortsat styrke til at klare dagen, som lå foran os og bad om hjælp til at klare alle de problemer, vi ville møde fremover. Vi bad for folket, at det fortsat måtte bevare troen på RA, og vi bad om at solguden hver dag fremover ville vise os vejen, vi skulle gå.

Efter en times forløb blev vi ti nye ført ind i et stort lokale i underetagen. Det viste sig at være undervisningslokale, mens vort spiserum og vore soverum lå i tilstødende lokaler. Her skulle vi tilbringe næsten al vor tid de næste syv år. Vi fik serveret et solidt morgenmåltid med grød, brød og kildevand. Derefter blev hver

af os tildelt en så kaldt TUTOR, dvs. en præst af 2. grad, som hver udvalgte sig en elev, der skulle følge præsten som en skygge.

Drengene fik selvfølgelig en mandlig præst og pigerne en kvindelig.

Den præst, som valgte mig, viste sig at være en midaldrende mand ved navn FA-EL-DO, som jeg i begyndelsen syntes så noget streng ud. Men det var kun på overfladen han var det. Han var i virkeligheden et meget venligt og rart menneske, men streng og nøjeregnende i sin oplæring. Han forlangte aldrig blind lydighed, som mange af de andre præster fordrede af deres elever. Han var modtagelig for argumenter, og han havde en englelig tålmodighed med at gentage og gentage sin lærdom indtil det sad fast. Han blev min ven for resten af livet, og jeg har meget at takke ham for. Uden hans dygtige undervisning og store evner, var jeg aldrig endt så højt oppe på rangstigen, som jeg gjorde.

Fa-El-Do støttede mig altid loyalt i min kamp senere mod regimet, og han advarede mig tit mod problemer og farer før de opstod på grund af hans mange forbindelser i de højere kredse.

Derfor fulgte jeg ham som en lille hundehvalp i de syv år oplæringen varede. Han gentog tålmodigt igen og igen de mange indviklede ritualer, som vi skulle kunne udenad, så de bare sad fast i rygmarven. Han lærte mig desuden mange hemmelige ting, som de andre aspiranter aldrig fik indsigt i. Men først og fremmest lærte han mig, at min samvittighed altid skulle være lede-tråden i mit liv og i mine afgørelser.

At overvære en af hans faste ugentlige konsultationer var meget lærerigt for mig. Når han havde behandlet en patient, der var tynget af svær sygdom, som ingen af de andre præster havde kunnet kurere, spurgte han mig altid: "Og hvad kan du så lære af det?" Han var ikke tilfreds med mit svar, før jeg havde bevist overfor ham, at jeg havde lært noget nyt. Især var han fabelagtig til at stille en diagnose.

"Du kan ikke behandle en sygdom før du kender dens årsag" var en af hans faste replikker. Han hævdede at alle sygdomme – uden undtagelse – havde rod i psykiske ubalancer i kroppen. Det

gjaldt om først om at finde frem til dem gennem udspørgen af patienten. Gennem en række snedigt formulerede spørgsmål lykkedes det ham næsten altid at finde frem til den egentlige årsag. Den viste sig ofte at være en helt anden end patienten troede. Så først kunne den egentlige behandling starte.

Hver gang det var lykkedes ham at finde frem til årsagen til en sygdom gennem patientens egne udsagn uden at han overhovedet så på sygdommens symptomer, blinkede han til mig som ville han sige: "Sådan skal det gøres!"

Så først gik han igang med behandlingen. Men inden da skulle jeg pege på en af de tre bakker med henholdsvis helbredende urter, krystaller og metaller, der stod foran ham. På den måde fik jeg lært hvad det vil sige at bruge sin intuition som arbejdsredskab. Min Tutors intuition var langt mere udviklet end min.

Det tog selvfølgelig nogen tid før jeg blev så dygtig, men han tog aldrig fejl, og han præsterede mange fantastiske helbredelser, som der gik stor ry af i hele landet. For mange patienter var han den sidste redning. Alle de andre aspiranter var misundelige på mig for mit store held med at få den dygtigste Tutor af dem alle.

Selv sørgede jeg for at suge al den nye viden til mig, hvilket medførte at jeg efter en hel dag i tjenesten faldt om som et fældet træ på min sovekøje og sov næsten inden mit hovede ramte puden. På den måde gik tiden hurtigt.

Som nævnt fik vi af og til lov til at hilse på vore familier ude på tempelpladsen. Men kun ganske kortvarigt. Mit barndomshjem så jeg ikke i alle de syv år jeg var aspirant men det gjorde ikke noget for mig, for præsteoplæringen behøvede mig al min energi alle dagens timer, så der var slet ikke tid til at længes.

Min far så jeg ofte, da han også færdedes i templet, men det var os strengt forbudt at pleje omgang med familien i tjenestetiden. Det blev sagt at familierelationer tit kunne gribe forstyrrende ind, hvorfor vi ikke måtte bruge energi på det.

Min far snød sig alligevel til at fortælle små nyheder hjemmefra, så jeg ikke helt mistede forbindelsen med familien. Min mor sendte mig somme tider små lækkerier til mig via min far, hvil-

ket forøgede min popularitet hos de andre aspiranter. Iøvrigt kom jeg godt ud af det med alle mine medstuderende.

Der eksisterede en stor samhørighedsfølelse mellem os fra den samme årgang. Vi støttede også hinanden efter aspiranttiden, når vi havde mulighed for det, og jeg fik nogle år senere brug for deres venskab under de omvæltninger, som kom.

Præstegerningen var i høj grad en oplæring i alle de ritualer, som vi dagligt udførte til RA's ære afvekslende med rent praktisk arbejde som folkets mellemed til guden.

Det som foregik i selve templet, var en sag mellem præsterne og RA. Hvad der foregik der, vedkom ikke folket. Vi blev tit spurgt om, hvordan RA var, hvilket vi desværre ikke kunne svare på. RA var jo usynligt til stede, og ingen præst havde nogensinde set RA, men vi havde evnen til at kunne kommunikere med RA gennem telepati, og vi kunne derfor frembringe bønner fra folket til ham. Hvis bønnerne blev opfyldt, blev folk naturligvis glade. Blev de ikke opfyldt, var det fordi der var en mening med det. Måske at vedkommende havde brug for noget andet end det ønskede. Kun RA kendte det enkelte menneskes fremtid og de veje, som vedkommende menneske skulle gå. Var personen eksempelvis plaget af sygdom, som tilsyneladende ikke kunne helbredes, måtte han måtte affinde sig med, at der var en mening med sygdommen, og at han skulle lære noget gennem sygdommen. Vi betegnede i disse tilfælde sygdommen som karmabundet. Karmaen var den enkelte persons problem og det var ikke noget, som præsterne kunne eller skulle tage sig af.

Men vi frembar ethvert ønske og bøn for RA, og fik så et svar, som vi den næste dag kunne videregive til klienten.

Kunne klienten bruge svaret til noget var det godt, men vi skulle ikke fortolke svaret for vedkommende. Hvis man syntes man fik et dumt eller uforståeligt svar, kunne man kun bebrejde sig selv, at man havde spurgt dumt. Tit fik vi helt konkrete anvisninger, som vi skulle videregive og dem var folk i regelen glade for. Dog hændte det at folk senere kom og fortalte, at tingene alligevel ikke var gået som forventet. Så fortalte vi dem at de selv,

gennem fejlpositioner, havde ændret på de planer, som lå for deres udvikling gennem deres frie vilje.

Denne frie vilje kunne ødelægge alle de fineste planer, som ligger for os alle sammen og så måtte en anden plan jo træde i kraft, og tingene kunne udvikle sig helt anderledes end forventet og forudsagt. Vi måtte gøre folk opmærksomme på, at de selv var ansvarlige for deres eget liv, og at solguden ikke bestemte over dem, men kun havde nogle planer, som det så var op til den enkelte at følge eller ikke følge.

Jeg lærte meget om menneskesindets krinkelkroge i disse år. Jeg lærte at forstå, hvorfor nogle mennesker fik et let liv, og hvorfor andre fik det utroligt svært. Folk kunne næsten altid finde svaret inde i dem selv. Hvis nogen ikke kunne finde forklaringen på, hvorfor et menneske plagedes af sygdomme og sorger, fastslog præsterne at årsagen var at finde i et tidligere liv.

Troen på at vi mennesker genfødes i liv efter liv var en grundlæggende holdning i vor religion. Gennem en enkel teknik kunne vi føre folk tilbage til et eller flere tidligere liv og derved finde årsagen. En af vore trossætninger lød: "Hvad du sår i det ene liv, må du høste i det næste". Man kalder det også loven om årsag og virkning.

Det gjorde vi som præster meget ud af at fortælle folk. Det nuværende livs fortrædeligheder var ikke ment som en straf for noget, som man havde begået i et tidligere liv. Vi lærte vore klienter, at mennesket får alt eftergivet, når det dør, hvis blot det angrer det forkerte, som det har gjort. På den måde kan mennesket få lov til at starte forfra i det næste liv uden at skulle bære rundt på en skyldfølelse for noget, som det har foretaget sig i et tidligere liv. Dette blev nævnt som det bedste tegn på den kærlighed, som solguden nærrede til sine børn på ATLANTIS. Vi fortalte vore klienter, at selv om man gjorde uret mod eller voldte sorg hos andre mennesker i dette liv, så kunne disse gerninger opvejes gennem bevidst at udføre gode gerninger mod andre, sådan at ens livs vægtskåle var i balance, når døden indtrådte.

Dette var for at huske alle mennesker på, at vi gennem for-

skellige belastninger såsom sygdomme eller sorger blev erindret om, at vort livs regnskab en dag skulle gøres op.

Solguden var i alle forhold den egentlige lærer. Vi præster skulle blot kaste lys over årsag og virkning. Så kunne folk gå hjem, og prøve på at leve et kærligt og retfærdigt liv sammen med deres nærmeste.

Folket lyttede til vore anvisninger og råd og derfor var ATLANTIS-folket et lykkeligt folk. Man kaldte derfor senere den tid for *Den Lyse Tid* i modsætning til den tid, som kom efter.

Således gik årene med arbejde og oplæring, og en skønne dag var de syv år gået. Endelig kom den dag, hvor vi ti aspiranter skulle aflægge vores første prøve. Bestod vi denne prøve, blev vi indviet til præst af 3. grad. Prøverne var svære, og vi fik brug for al den viden, som vi havde tilegnet os. Der måtte ikke være den mindste tvivl om, at vi kunne repræsentere Solguden på rette vis.

Men vi bestod allesammen, for min årgang var som sagt en god årgang. Den sidste dag afsluttedes med en storslået ceremoni, hvor vore familier var til stede. Ceremonien endte med, at vi fik hængt det store, gyldne ATLANTIS-kors i den brede guld-kæde om halsen.

Vi var nu indviede præster af 3. grad. Alligevel var der meget, vi endnu skulle lære, før vi fik lov til at udøve præstegerningen.

Kapitel 3

Min videreuddannelse begyndte med en lang rejse som gik til alle templerne i det store rige. Alle nyuddannede præster skulle besøge alle templer i hele landet for at lære, hvad man underviste og forskede i hvert enkelt tempel. Det første tempel vi besøgte var templet i FA-TU-LA, som var den næststørste provins.

Vi ankom en sen eftermiddag hen på efteråret, godt støvede af det røde vejestøv, som lå tykt på vejene. Vi skulle selv gå medens vor bagage blev transporteret af sted på små tohjulede vogne trukket af de små stærke lamaer. Lamaen er det almindeligste trækdyr på kontinentet. Kun hoffolk og suveræner havde råd til de store smukke løvehanner som var det fornemste trækdyr. Disse store, blide dyr var blevet trænet til at trække de meget lette guldbeslåede pragtvogne, og det vakte betydeligt opsigt, når vore mest ophøjede standspersoner lod sig transportere rundt i riget på denne måde.

Til krigsbrug duede de imidlertid ikke. Dertil var deres gemyt for følsomt, og de lod sig alt for let skræmme af krigstummel og larm. Derfor egnede hesten sig bedst som ridedyr i krigsstilfælde. Dette prægtige dyr var blevet fremavlet netop til dette formål ud fra et stamdyr som ikke var meget større end en hund. Det havde taget mange generationer at avle sig frem til en størrelse, som kunne bruges i krig, men i min ungdom var halvdelen af hæren til hest, når den angreb. Det spredte rædsel blandt vore fjender på de andre kontinenter, når vore soldater kom farende som stormvinde på disse heste svingende med deres sabler og spyd og skreg deres kampråb "Alt for RA", hvilket på soldatersprog ofte blev til "Hur-Ra".

Da vi ankom til det store tempel i hovedbyen i Fa-Tu-La, blev vi uden for byporten modtaget af templets øverste præst. Det var en kvinde, og hun var ikklædt den ceremonielle hvide kjortel med det violette for, som hørte til hendes stand.

Hun førte os gennem byen ind til tempelporten, som var beslået med guld, der ramt af eftermiddagssolens stråler skinnede, så de blændede øjet. Inde i templet blev vi budt på et solidt måltid, og efter en lang velkomstceremoni fik vi ti unge præster lov til at sove i byens gæstologi, hvor alle, som besøgte byen, kunne få et gratis måltid mad og natlogi. Den følgende måned studerede vi intenst for at tilegne os de store lærdomme og noget af al den viden, som dette tempel var kendt for.

Hvert enkelt tempel rundt om i landet havde sit speciale som blev ledet af 2. grads præsterne. Der var tilknyttet forskellige forskningsinstitutter til hvert tempel, og i disse institutter arbejdede vore dygtigste unge mænd og kvinder med forskningsopgaver. Efter en måneds tid gik turen videre til det næste tempel, og det næste igen og så fremdeles indtil vi efter nøjagtigt et års forløb havde besøgt alle templerne.

Det sidste tempel skulle vise sig at skjule en grufuld hemmelighed. Selvom det gentagne gange blev os påbudt, at vi ikke måtte afsløre, hvad vi så og lærte i templerne, vil jeg gøre en undtagelse med dette tempel.

Jeg gør det, dels fordi jeg stadig kan huske hvilket voldsomt indtryk det gjorde på mig, da jeg oplevede det og jeg gør det dels også fordi jeg tror, at her ligger en del af skylden for den undergang, som jeg føler ligger forude for vort skønne kontinent.

Jeg er også overbevidst om, at åbenbaringen af denne uhyggelige hemmelighed vil kunne bruges til at advare kommende civilisationer her på jorden mod at forsøge sig med den samme forskning. Gennem de eksperimenter greb menneskene ind i livets hemmeligheder. De ville være lig solguden. De ville selv skabe liv.

Men lad mig nu først fortælle, hvordan forskningen styres her på ATLANTIS.

Vi har for længe siden fastlagt det princip, at al videnskab skal høre under præsternes domæne. Det er en naturlig følge af, at vi også leder undervisningen i skolerne, og derfor kan styre videnskaben og forskningen lige i den retning, vi finder mest formåls-

tjenligt. Vi har altid ment, at forskning og udvikling skulle være til gavn for hele folket, og ikke for en lille udvalgt skare, som der igennem kunne skabe rigdomme til sig selv.

Det var præsterne af 2.grad, som ledede al forskning. Gennem grundskolerne udvalgte de så de elever, som de mente besad den fornødne intelligens, og lod dem studere videre på de forskningsanstalter, som fandtes overalt i riget. Præsterne kunne i overensstemmelse med gudens vilje bestemme i hvilken retning forskningen skulle gå.

Da 90% af befolkningen var agerdyrkere og husdyravlere, lå størstedelen af forskningen indenfor disse felter. Man fremavlede en mængde forskellige kornsorter ud fra hvedekornet, som vore forfædre engang havde med ude fra stjernerne. Som før fortalt fremavlede de også hesten til ridedyr for soldater, guanacoen som trækdyr for bønder, og løven som trækdyr for de fornemme.

Men den retning, som forskningen havde taget på DA-TU-LA-templet var simpelthen rædselsvækkende. Lad mig fortælle, hvad jeg så.

En sen eftermiddag ankom vi til templet som var den sidste station på vor rundrejse. Vi blev modtaget af en meget senil ypperstepræst, der med rystende gammelmandsstemme bød os velkommen. Vi kunne se, at han var syg og afkræftet. Det var en del af forklaringen på det, vi skulle opleve. Forskningspræsterne i DA-TU-LA-templet havde simpelthen taget magten fra ham og påbegyndt en forskning, som han med sin viden og sit fremsyn burde have stoppet. Han holdt en forvrøvlet velkomsttale, som tydeligt viste hans svækkede mentale tilstand. En af de yngre præster trak os diskret til side, og undskyldte, da det hele var ved at blive for rodet. Da vi mødte op næste dag i templet, fik vi gentagne gange fortalt, at de vi ville komme til at se, var meget, meget hemmeligt, og at vi ikke måtte omtale det til nogen.

Ja, man truede os endda med dødsstraf, hvis vi talte over os.

Vi var derfor alle temmelig skræmte, da man endelig førte os ind i en særlig forskningsafdeling, som var indhugget i en stor klippeformation.

Vi skulle gennem mange aflåste porte og metaldøre før vi endelig stod i et stort rum midt inde i bjerget. Det var kun oplyst af osende fakler, som sad i deres holdere rundt om på de rått tilhuggede klippevægge. Det hele lignede et overdimensioneret fængsel med små tilgitrede rum ude i siderne.

Da vore øjne havde vænnet sig til halvmørket, blev vi vist hen til et bur. Først kunne vi ingenting se, men så blev vi alle klar over, at der befandt sig et underligt væsen inde i buret.

Hvad vi så her lå helt uden for fatteevne. Vi troede ikke vore egne øjne. Først troede vi alle, at vi så en hest, men så så vi også en nøgen mand. En nøgen mand med hesteunderkrop! Det var et misfoster, som var halvt menneske og halvt hest. Det var ikke til at tro. Jeg gned mine øjne og kneb mig selv for at finde ud af om jeg var vågen, eller jeg drømte. Dette kunne da ikke være muligt.

At man kunne finde på at skabe et sådant misfoster, som hverken var dyr eller menneske men noget midt imellem var en uhyrlig tanke. Det var endda præster som jeg selv, der stod bag dette.

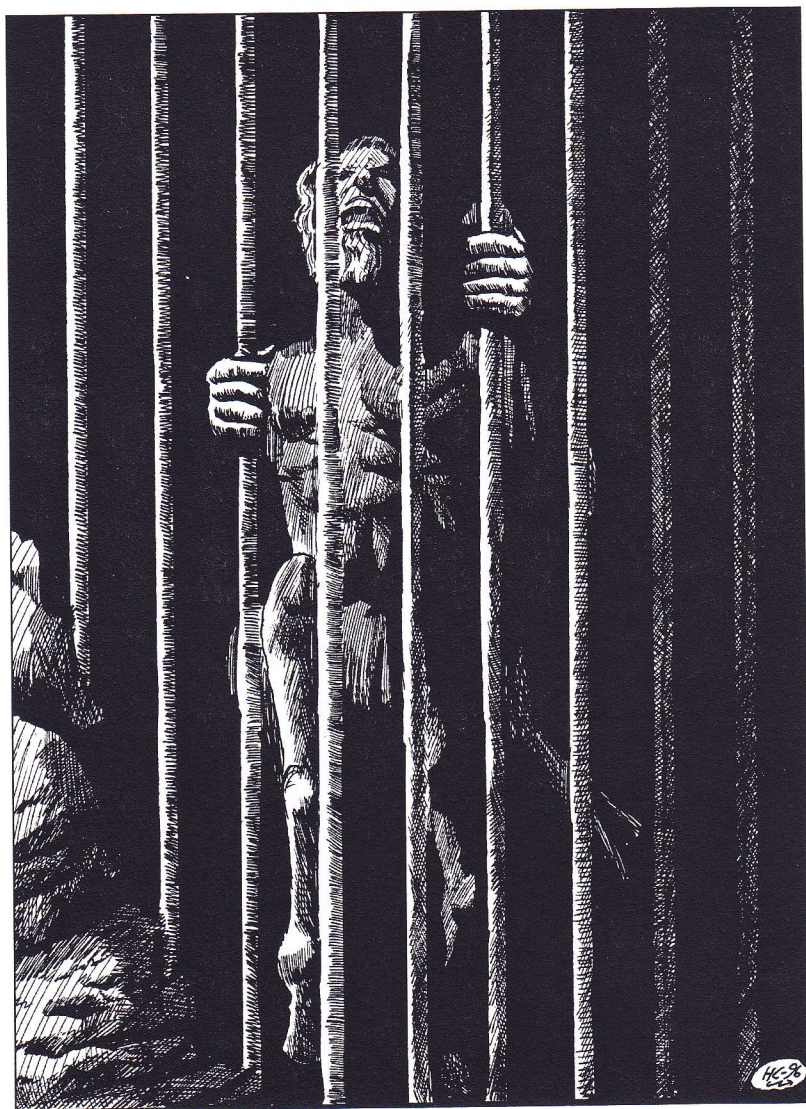
Misfosteret, som præsterne kaldte en Kentaur, kunne ikke tale men kun udstøde lyde, som mest af alt lignede en hestevrinsken. Men der var efter min opfattelse ingen tvivl om, at væsenet var helt ude af sig selv af sorg. Dens vrinsken bar præg af det. Det var et klageskrig, som gik til vore hjerter. Dette væsen var dybt ulykkelig over bare at være til. For hvor hørte det hjemme? En normal hest ville stejle i skræk, og skynde sig væk, og vi mennesker ville, hvis vi så det ude i naturen vende os i afsky for dette halv-væsen, som vi end ikke kunne kommunikere med.

Jeg vil aldrig glemme denne stakkels skabning, og den dag i dag vender det sig inden i mig i afsky for hvad en perverteret videnskabsmand kan finde på af afskyeligheder bare for at vinde anerkendelse indenfor sin egen eksklusive gruppe af forskruede forskere. Jeg har altid troet på, at al forskning skal være fri, så længe den ikke overskrider visse etiske grænser. Men når vi taler om at blande menneske- og dyregener og fremstille væsener, som hverken er det ene eller det andet, men både og, så må jeg sige stop.

Det har aldrig været solgudens mening, at forskningen skulle udvikle sig sådan, men han må alligevel have frygtet denne udvikling, da han besluttede at udstyre mennesket med den frie vilje. Dette var så en af de vildveje, som det kunne føre til.

Det var foran dette bur, at jeg traf den beslutning, som i sidste instans førte til, at jeg befinder mig her, hvor jeg nu er.

Jeg besluttede at vi mit liv til at standse denne afskyelige forskning. Jeg vidste godt, at jeg intet kunne stille op som en lille ubetydelig præst af 3. grad, men jeg besluttede også, at jeg ville nå helt til tops i hierakiet. Først da kunne jeg sætte en stopper for den udvikling, der tegnede sig dengang.

Da vi var færdige med på behørig afstand at studere Kentauren i det første bur, blev vi ledt videre til det næste. Her befandt der sig en skabning, der ligesom Kentauren var halvt menneske, halvt dyr. Skabningen havde en løves underkrop og et menneskes hovede. Præsterne kaldte det en "Sphinx".

Den lå i sit snævre bur, hvor den knapt kunne vende sig, og se tårerne løbe ned af dens menneskekinder var et gribende syn. Heller ikke den kunne tale. Derefter blev vi vist en række misfoster, som havde menneskekrop med dyrehoveder, og de kunne mærkværdigvis tale, men de brugte kun ord, som et lille barn ville bruge. I den brogede flok var der kroppe med sjakalhoveder og med fuglehoveder i en broget forvirring. Jeg så falkhoveder og ønehoveder sat på disse menneskekroppe, og flere af dem bad med bedende barnestemmer: "Luk mig ud – luk mig ud!" Men vi kunne intet gøre.

Mest grotesk var måske væsenet, som havde en fiskeunderkrop, og en kvindes overkrop og hovede. Hun havde langt gyldent hår. Præsten kaldte hende en havfrue. Hun lå i en lille vandbassin med snavset vand, og hun blev fodret med rå fisk. Guiden påstod, at hun var i stand til at opholde sig under vand i op til en halv time ad gangen. Det havde man konkluderet efter gentagne forsøg med hendes lidelsesfæller. Han undlod diskret at fortælle, hvor mange havfruer, der var druknet under de forsøg.

Generelt var der kun et enkelt eksemplar af hvert misfoster i dette kombinerede laboratorium og klippefængsel. Præsten fortalte os, at man i andre afsides liggende forsøgslaboratorier havde mange eksemplarer af hvert væsen, men at disse var de mest vellykkede. Ja – han brugte faktisk ordet "vellykket", som om det var en triumf for videnskaben, hvad man her havde evnet at frembringe.

Jeg selv om mine 9 rejsekammerater var ikke kun rystede men helt syge i sjælen efter denne rundvisning. Kun ikke omviseren. Han var stolt over resultaterne af denne sindsyge forskning. Ingen fortalte os noget om, hvad man havde tænkt at bruge denne forskning til, og mine kolleger og jeg var for skræmte til at spørge.

Det skulle desværre senere vise sig, at der var nogen som ikke betænkte sig på at udnytte disse forskningsresultater til egen fordel. Vores indblik i de hensynsløse forskeres projekter i DA-TU-LA-templet, gjorde os opmærksomme på, hvilke farer der lurar, når videnskabens frontkæmpere får mulighed for at overtage kontrollen med de videnskabelige projekter. Vi lærte vigtigheden af, at en eller flere instanser holder et vågent øje med denne gruppe. Som tingene udviklede sig, nåede jeg til tops i hierakiet. Men desværre fik jeg ikke stoppet dette vanvid, før det var for sent.

Vi var alle meget trætte, da vi efter et års forløb igen nåede hjem til BAR-EL-HORKUM, og til vore familier, som længe havde ventet os. Der var stor gensynsglæde. Men jeg følte ikke den samme store glæde som mine forældre.

Chokket i DA-TU-LA-templet havde været så stort, at jeg længe var helt ved siden af mig selv. Om dagen var jeg rastløs og pirrelig, og om natten genkaldte jeg mig synet af disse forpinte skabninger. Så selvom jeg udadtil prøvede på at være glad og ubekymret, var jeg indeni fuldstændigt forvandlet. Jeg var overbevidst om, at jeg var styret af RA, som havde udset netop mig til at stoppe vanviddet før det var for sent. Men jeg måtte vente til tiden var moden. Det kom til at tage adskillige år, før jeg kunne komme til at føre mine planer ud i livet, fordi der nu skete noget, som jeg ikke havde forudset.

Jeg var kommet godt igang med mit daglige arbejde i templet. Jeg udførte de tillærte ritualer og ceremonier, og gjorde mit bedste for at helbrede de mennesker som kom i konsultation hos os, og søgte hjælp mod deres sygdomme.

Omtrent tre måneder efter min hjemkomst fra rundrejsen be fandt jeg mig som vanligt midt i solskinnet på tempelpladsen under en lille baldakin ved et lille bord med mine remedier. Pludselig stod hun foran mig.

Hun stod med ryggen mod solen, der omgav hende derfor med en glorie af lys, som næsten blændede mig. Jeg så op på hendes smilende ansigt, og blev som ramt af lynet.

Der var hun – min sjæls veninde.

HC-96
213

Vi lærte under uddannelsen, at alle mennesker tilhører en lille kosmisk familie, som består af 10-20 personer, som vi ustandseligt inkarnerer sammen med i forskellige liv. Denne "lille" familie tilhører så igen den såkaldte "store" kosmiske familie, der hører ind under den samme skytsånd. Denne gruppe kan godt være på 1000 eller flere sjæle, fik vi fortalt.

Men indenfor den "lille" familie var der altid en særlig person, som man kaldte "tvillingesjælen". Denne sjæl var man engang i tidernes morgen skabt sammen med som hver sin halvdel af det fuldkomne menneske. Men så skiltes man og gik hver sine veje og havde mange liv, hvor man udviklede enten sin mandlighed eller sin kvindelighed. Men engang imellem fik man efter mange inkarnationer lov til at mødes igen, og det liv sammen var på forhånd bestemt til at blive uendelig lykkeligt.

Derfor fyldte glæden mit hjerte i en sådan grad, at jeg ikke magtede at opretholde den professionelle afstand, som jeg altid skulle holde til mine klienter. Hun var så ubeskrivelig smuk. Mit hjerte gik næsten i chok og holdt et øjeblik helt op med at slå. Hun var næsten gennemsigtig syntes jeg, og hendes solgule hår stod som solgudens flammer ud fra hendes lille blege, ovale ansigt. Uden at nogen af os endnu havde mælet et ord, vidste vi begge, at i dette øjeblik var vor skæbne bestemt. Hun fortalte mig senere, at hun havde følt det på nøjagtig samme måde, selv om det var første gang, hun havde truffet mig.

Fra dette øjeblik vidste jeg, at intet mere kunne skille os ad. Kun døden.

Da jeg efter lang tids kiggen ned i bordet igen vovede at kigge op i hendes smilende ansigt, spurgte jeg som forskrifterne lød: "Hvormed kan jeg tjene dig, søster?"

Hun svarede ikke straks, men så ud som om hun forsøgte at synke noget, som truede med at kvæle hende.

Endelig svarede hun: "Oh, præst. Jeg har en bøn til Eder!"

"Sig frem!"

"Jeg vil gerne være præstinde!"

Jeg var mildest talt forbløffet, men bevarede roen.

“Hvorfor, kære søster?”

“Fordi jeg føler, at det er det jeg skal. Det må være formålet med mit liv. Min far, som er ypperstepræst i Fa-Tu-La, vil ikke have at hans eneste datter også skal gå præstevejen. Men jeg VIL være præst. Derfor opsøger jeg Jer.”

“Jamen, så må du jo have nogen til at indstille dig til den årlige optagelsesprøve. Har du det?”

Med bøjet hovede svarede hun “Nej”.

Jeg tænkte, så det knagede. Jeg kunne føle indeni, at jeg blev nødt til finde en løsning for hende. Så svarede jeg med fast stemme: “Du vil være præstinde. Præstinde skal du blive!”

Hun stirrede forbløffet på mig.

“Vi præster har jo indstillingsret. Jeg kan indstille dig, hvis du gerne vil have det!”

“Bare sådan “.

“Ja, bare sådan”.

“Hvorfor vil du gøre det?” spurgte hun så.

Da jeg altid har haft for vane i alle livets forhold at sige tingene ligefrem, svarede jeg uden at betænke mig: “Fordi jeg elsker dig”.

Hun bøjede rødmende hovedet og så ned for sig.

“Tal ikke så højt. Tænk hvis de andre hører det”.

“Ja – og hvad så” svarede jeg. “Spørgsmålet er nu – Elsker du også mig”.

“Det ved jeg ikke. Du må give mig tid til at finde ud det. Det hele er kommet så pludseligt”.

Denne samtale viste tydeligt, hvor lidt jeg kendte til kvinder, for enhver normal kvinde ville nok være løbet skrigende væk efter en sådan opførsel. Men hun var faktisk også mit livs første og skulle det senere vise sig – eneste kærlighed.

Jeg kunne have sat alt overstyr med min frembrusen, kan jeg godt se nu, bagefter. Men jeg var ung og fyrig og havde en enorm selvtilid, så jeg kunne dengang ikke forstå, at hun ikke tog imod mig med kyshånd.

I samme konversation fortsatte jeg med mit ungdommelige overmod, og sagde til hende: “Godt – så kom til mine forældres

hus i anden ringgade i aften. Tag en veninde med for anstandens skyld. Min mor vil så sørge for et godt måltid mad, mens vi taler om din fremtid". Og min, kunne jeg godt have tilføjet, men jeg sagde det dog ikke.

Hun tøvede lidt, men så nikkede hun og sagde: "Vi ses i aften".

Inde i mig selv jublede jeg over tilsagnet, og glædede mig til gensynet. Egentlig var det imod regulativet og uhyre frækt af mig sådan at træffe personlige aftaler med klienterne, og jeg er sikker på, at havde nogen overhørt samtalen, var jeg blevet taget alvorligt i skole. Men heldigvis var der ikke så mange klienter på tempelpladsen den dag, og ingen fik nogensinde noget at vide om vort første møde.

Samme aften lidt efter solnedgang kom hun til mine forældres hus sammen med en nær veninde. Jeg havde ved hjemkomsten hurtigt sat mine forældre ind i sagen, og de lovede straks at støtte mig, da de godt kunne mærke hvor meget denne specielle gæst betød for mig. Med min mors hjælp fik vi hurtigt stillet et forment måltid på benene, og som forskrifterne var om sådanne møder i familiens hus, spiste mine forældre med ved middagen.

Det blev en uforglemmelig aften. Efter nogle få formelle øjeblikke i begyndelsen, tøede alle op, og vi spiste og snakkede og lo, som om vi havde kendt hinanden altid. Veninden, der jo kun var med som anstandsdame, trak sig hurtigt tilbage og forlod huset, idet hun takkede for invitationen, og da mine forældre også lidt efter påstod, at de havde en aftale med at besøge naboen, lod de os taktfuldt alene tilbage, og overlod os to unge til hinandens selskab.

Mine forældres tillid til, at jeg kunne opføre mig rigtigt, rørte mig meget, og jeg var dem dybt taknemmelige for det.

Min elskede, KI-EL-SA, som hun hed, og jeg sad længe, og bestilte ikke andet end at se ind i hinandens øjne.

Længe sad vi blot og så på hinanden. Jeg følte jeg kunne drukne mig i hendes milde brune øjne, som allerede var så fulde af kærlighed, at jeg måtte røre hende. Jeg tog mod til mig, og strakte

armene ud mod hende, og uden et øjeblik tøven gled hun ind i min favn, og vi kyssede hinanden længe og dybtfølt.

Da vi næsten ikke kunne få vejret mere, stoppede hun op, hev efter vejret og spurgte lidt forskrækket: "Er det ikke forbudt – det her?"

"Nej! Kærlighed kan man ikke forbyde. Desuden har en præst også ret til kærlighed og til at stifte familie."

"Så, så – min elskede. Hvem siger overhovedet at det er mig du skal stifte familie med?" skæmte hun.

"Du ved jo godt, at vi to er bestemt for hinanden. Kan du ikke føle det?"

"Jo" svarede hun stille. "Du er bare lidt for hurtig for mig. Kunne vi ikke stille det lidt i bero, og i stedet for snakke lidt om min fremtid? Du lovede mig i eftermiddags, at jeg nok skulle blive præstinde. Hvordan vil du holde det løfte?"

"Det skal jeg fortælle dig, min elskede."

Så forelagde jeg en plan for hende, og den var så enkel og ligetil, at den ikke kunne mislykkes. Med mindre nogen af os talte over os, ville ingen nogensinde få at vide, hvad vi gjorde for at få hende ind i præstestanden. Planen gik ud på, at jeg skulle indvi hende i alle optagelsesprøvens faldgruber. Jeg skulle desuden sørge for, at det blev min Tutor, Fa-El-Do, som jeg stadig fik undervisning hos, der skulle udsørge hende.

Da jeg vidste, hvad præsterne især lagde vægt på, kunne jeg undervise hende i det indtil selve prøven skulle afholdes. Heldigvis fandt den sted ikke så længe efter. Indtil da skulle hun spille en god veninde af mine forældre, så anstændigheden blev bevaret udadtil. Ingen andre end mine forældre måtte vide noget om vores forhold. For alle andre var vi blot lærer og elev.

Jeg kunne godt have valgt at bestikke en af præsterne for at hjælpe Ki-El-Sa, men dels havde jeg ingen værdier af betydning, og dels var det en meget mere risikabel måde at gøre det på for visse præster kunne nemlig godt finde på at tage imod bestikkelse, og så glemme alt om hvad der forventedes til gengæld.

Mine forældre blev dagen efter indviet i planen, og de god-

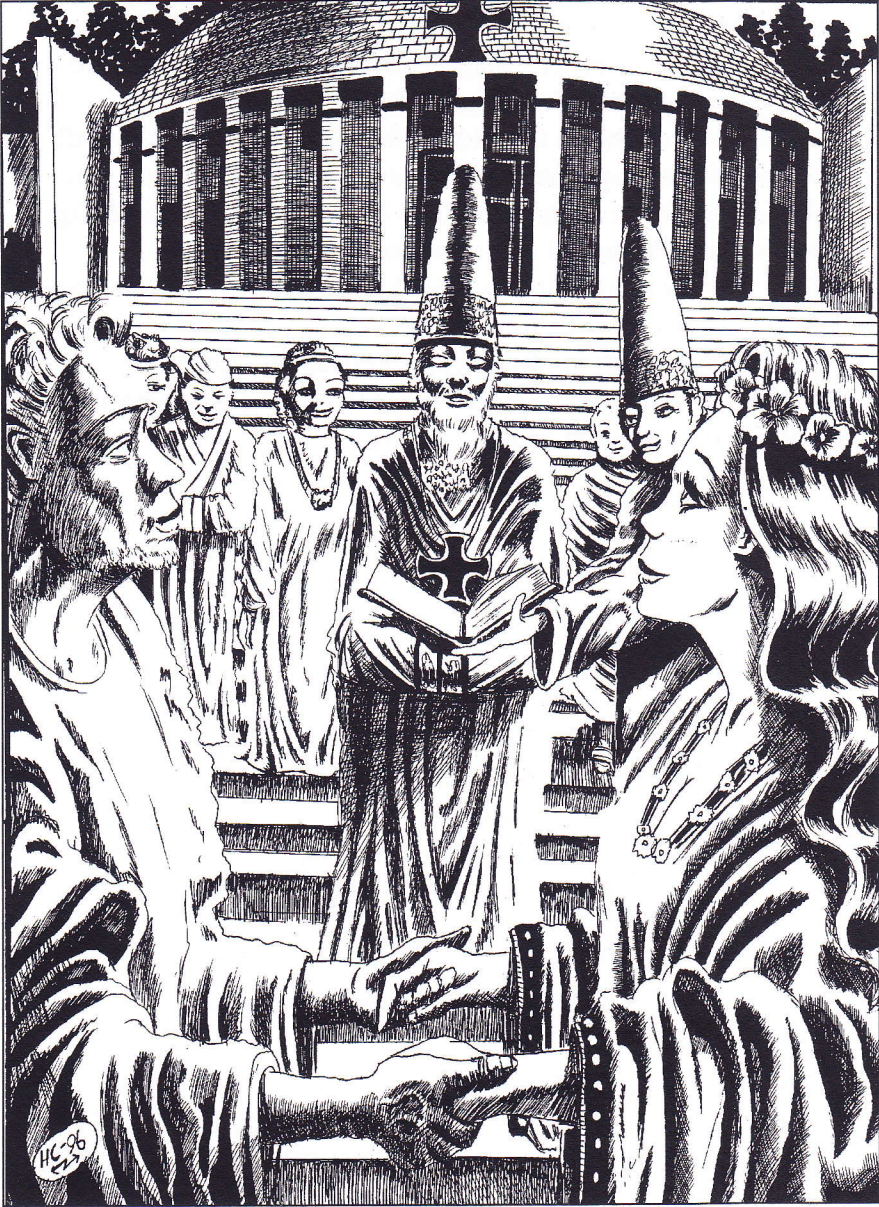

kendte den straks. De kunne godt se, hvor meget den unge kvinde, som senere skulle blive min livsledsager, betød for mig.

Ki-El-Sa, kom derefter troligt hos mig hver aften efter solnedgang i den næste måneds tid og blev oplært af mig.

Vi bevarede det kyske forhold imellem os, så det blev aldrig til andet end lange åndeløse kys. Det havde mine forældre sat som en betingelse for at hjælpe os. Ki-El-Sa var meget lærenem, og inden længe forberedt til den store prøve.

Den gik efter al forventning. Hun kunne sammen med mig og mine og hendes forældre jublende strække sine arme i vejret den dag på tempelpladsen, hvor ypperstepræsten oplæste de 10 navne på årets nye præsteaspiranter. Denne dag blev også indledningen til et helt nyt kapitel i mit liv.

Kapitel 4

Nu begyndte den vel nok lykkeligste tid i mit liv. Ki-El-Sa begyndte kort efter sin oplæring til præstinde i hovedtemplet i BAR-EL-HORKUM. Da hun var velbegavet og selvstændigt tænkende, faldt det hende ikke svært at følge undervisningen, og eftersom jeg allerede havde været det hele igennem, kunne jeg ofte hjælpe hende, når hun stødte på problemer undervejs. Hun var så heldig, at min gamle Tutor, Fa-El-Do, også tog hende som elev.

Da hendes studier var kommet godt i gang, og hverdagen var faldet på plads, besluttede vi at gifte os snarest muligt. For at det kunne lade sig gøre måtte hun søge dispensation af ypperstepræsterådet, for normalt måtte en præsteaspirant ikke gifte sig før uddannelsen var slut efter 7 år. Det var heller ikke velset, at præster giftede sig indbyrdes, men der var dog fortilfælde, som vi kunne henholde os til. Men da alle – også ypperstepræsterådet – kunne se, hvor glade vi var for hinanden, og da Fa-El-Do lagde et godt ord ind for os, gav de efter nogen betænkning deres tilladelse. Med hjælp fra vore venner og familier, og især fra min far, som stillede en lille sum penge, som han møjsommeligt havde skrabet sammen for at kunne forsøde hans og min mors alderdom, til min rådighed, fik vi samlet så mange penge sammen, som vi mente ville dække omkostningerne ved brylluppet.

Jeg lovede ham højtideligt, at han nok skulle få sine penge tilbage med tiden. Det kunne jeg gøre, fordi jeg ville få mulighed for at tjene lidt ekstra, når jeg engang blev præst af 2. grad.

Det løfte holdt jeg, og jeg er glad for at kunne sige, at mine forældre fik så god en alderdom, som nogen kunne ønske sig. De levede heldigvis ikke så længe, at de oplevede disse sidste dage.

Det blev nu en travl tid med at forberede den store fest.

Mange naboer hjalp til med ekstra fødevarer, og det lykkedes også at engagere et lille orkester, som kunne forsøde festen med lidt musik. Endelig oprandt den store dag. Den blev et af min livs

smukkeste minder.

Vi havde begge to fået fri fra templet på denne dag. Om morgenen blev vi vækket med tromme- og fløjtemusik af orkestret. Jeg siger vi, for Ki-El-Sa var den foregående aften flyttet ind i mine forældres hus. Vi sov dog ikke i samme rum, for det forbød traditionen os.

Ki-El-Sa's mor kom for at hjælpe os med at forberede sin eneste datter til brylluppet. Det var som regel kvindens mor, som havde dette ansvar. Ki-El-Sa's far, som jo var ypperstepræst i naboprovinserne MA-TU-LA, havde forlængst tilgivet sin datter, at hun havde trodset ham, og han indvilligede i at vie os på selve hovedtemplet i BAR-EL-HORKUM, hvor vi jo begge arbejdede.

Højtideligheden skulle finde sted, når solen stod højest på himlen, så solguden RA kunne overvåge vor forening på det tidspunkt af dagen, hvor solens stråler havde mest magt.

Vi ankom til tempelpladsen i god tid, og stillede os på den plet på pladsen, som netop var beregnet til denne højtidelighed.

Lige neden for de 80. trappetrin var der i det hvide marmor nedlagt RA's symbol: Den flammeluende solskive i purt guld. Inde i symbolet var der plads til brudeparret. På det nederste trappetrin stillede ypperstepræsten sig, så han var en lille smule hævet over parret. Ki-El-Sa og jeg stillede os overfor hinanden og holdt hinanden i hånden. Bagved os stod begge vore familier og alle vore venner i en halvcirkel i en passende afstand.

Så begyndte Ki-El-Sa's far at læse op fra en ældgammel stor bog, som han måtte have en yngre præst til at holde for sig, da den var umådelig tung. Det var den store ceremonibog, som indeholdt alle de ritualer, som man brugte i templet.

I denne tale gennemgik han alle de konsekvenser et ægteskab førte med sig. Man skulle være hinanden ubrydelig tro, og ægteskabet gjaldt for resten af livet. En skilsmisse var helt utænkelig dengang. Det blev desværre senere ændret gennem et dekret.

Oplæsningen fra den gamle bog varede godt en times tid. Så fjernede hjælpepræsten bogen og bragte i stedet en guldbakke

med to små skåle på. I den ene skål var der salt og i den anden var der nogle små brød bagt af rent mel og vand uden hævestoffer. Brødene var formede som et T, og kaldtes derfor også TAU.

Ypperstepræsten rakte nu denne bakke frem mod os, og bad os om, efter tur, at tage en lidt salt og et lille brød fra den anden skål. Først tog jeg brødet og saltet, dryssede en lille smule af saltet på brødet og rakte det frem mod Ki-El-Sa. Hun spiste det saltede brød, og rakte derefter et brød med salt på mod mig. Derefter rakte ypperstepræsten os en stor guldpokal med rent vand frem mod os og bad os at tage pokalen og række den frem mod den andens mund. Dette simple ritual tilkendegav, at vi var gensidigt forpligtede til at forsørge hinanden med mad og drikke for resten af livet. Til sidst holdt Ki-El-Sa's far en rørende privat tale til os begge to, som jeg kan huske den dag i dag.

“Husk altid at kærligheden er det vigtigste i livet, for det er lige så vigtigt at kunne modtage kærlighed som det er at kunne give den. Derefter kan I leve i kærlighed, og det er den simple opskrift på evig lykke.”

Da ceremonien var slut, vendte vi os om mod vores familier og venner, der brød ud i høje jubelråb, og kastede korn op i luften som et symbol på frugtbarhed for os.

Alle kvinderne i forsamlingen havde krav på at få et kys af brudgommen, ligesom også bruden måtte lægge mund til et kys af hver af mændene, givet og modtaget i al ærbarhed. Derefter gik turen hjem til mine forældres hus, hvor selve bryllupsfesten skulle holdes. Vi blev budt til bords ved et overdådigt veldækket bord med alskens skønne madretter, som alle var tilberedt af de forskellige velsmagende urter, som groede overalt på den frugtbare jord på ATLANTIS. Der var ingen retter lavet af kød.

Nogle af gæsterne fastholdt dog den gamle skik at starte med at drikke en skål varmt blod lige fra offerdyrets hals. Kødet derimod spistes kun af de laverestående befolkningsgrupper f.eks. slaverne, som var vant til at spise kød i deres hjemlande. Til maden drak vi let gæret druesaft, der kun indeholdt de lovbealede få procent alkohol.

Vi spiste og drak i timevis og underholdt hinanden med snak og mange taler. Under hele festen spillede det lille orkester, som mine forældre havde hyret og af og til dansede nogle af gæsterne foran Ki-El-Sa og mig for at hylde os på denne store dag. Festen varede til langt ud på natten inden de sidste gæster forlod huset, og vi kunne gå til ro.

Ki-El-Sa havde i forvejen fortalt mig, at hun foretrak at vente det første ægteskabelige favntag til hverdagen igen var blevet normal. Desuden vidste vi begge, at efter sådan en fest og så meget gæret druesaft, ville ingen af os kunne nyde dette favntag fuldt ud.

Det fandt derfor først sted nogle dage senere, da vi igen havde en fridag. Sammen pakkede vi en lille kurv med madvarer, som vi tog med på en lille vandretur ud af de støvede veje fra byen indtil vi fandt en lille grøn eng, hvor vi uforstyrret kunne nyde maden og hinanden.

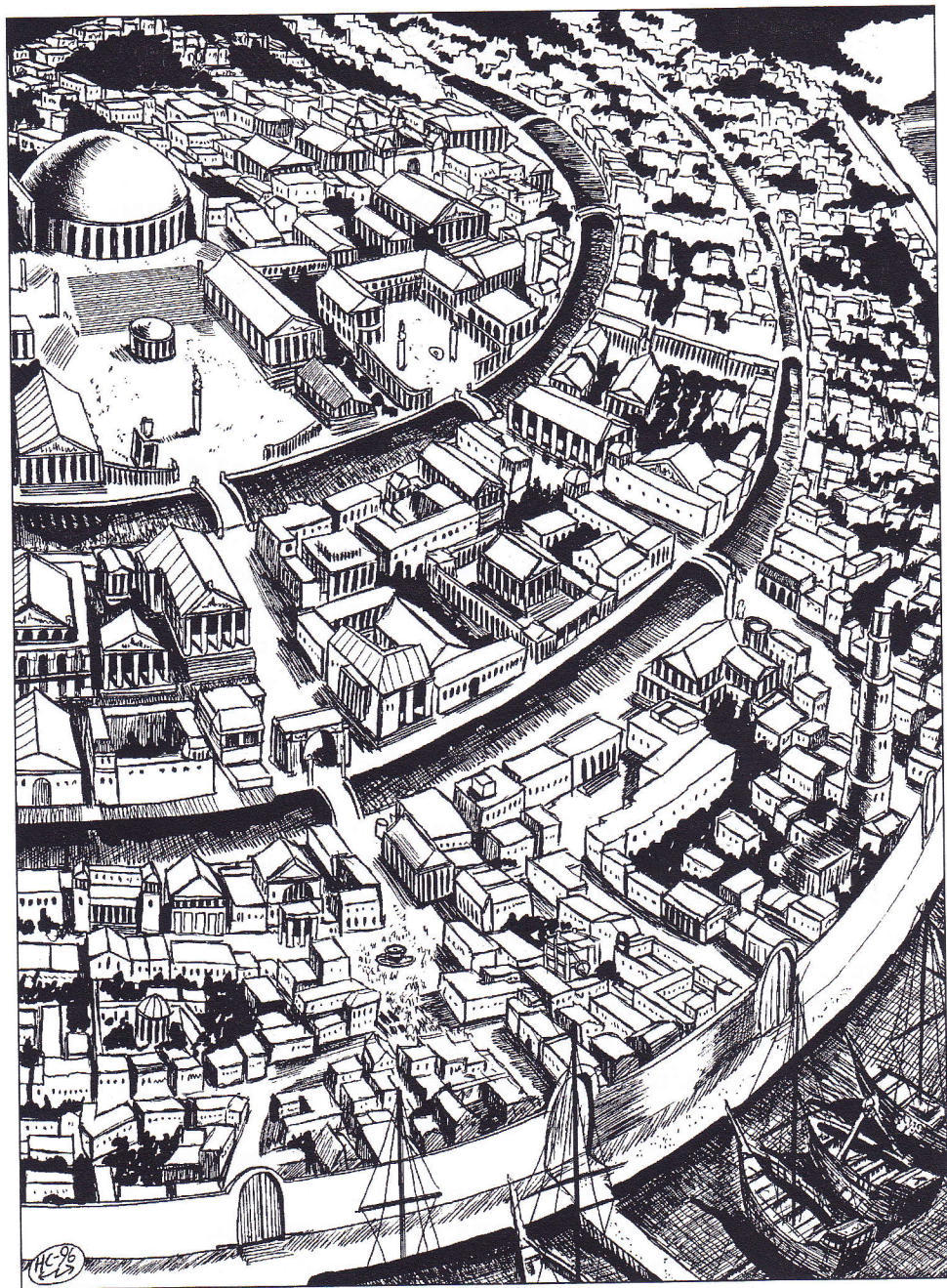
Selv havde jeg forlængst erhvervet mine erfaringer på området for seksuel samkvem. Men for kvinder var det af afgørende betydning, at de var jomfruer indtil et ægteskab var indgået.

Her i den frie natur forenedes så vore elskovshungrende legemer, og vi oplevede begge en ekstatiske nydelse, som vi ikke havde troet mulig. Også på dette felt passede vi godt sammen. Ingen af os glemte nogensinde den første gang, selvom vi gentog seancen mange gange senere i vort lange samliv.

En måneds tid efter viste visse tegn, at Ki-El-Sa var blevet gravid, og det var en meget lykkelig dag for os begge, da vi erfarede med sikkerhed. Da det nu var blevet nødvendigt med en egen bolig, når familien skulle udvides, gik vi straks i gang med at finde et passende sted at bo. Vi bad derfor vore venner om at hjælpe os med at finde et hus til os. Det lykkedes forbavsende hurtigt, selvom byen på det tidspunkt rummede omkring 2 millioner indbyggere. Jeg kan tydeligt huske den dag, hvor vi sammen tog ud for at kigge på vort nye hjem. Det lå selvfølgelig i præste- og hofområdet i anden cirkelring lige under tempelplateauet.

Det bestod, som alle huse i byen, af fire sammenbyggede længer rundt om en lille gårdsplads med det obligatoriske spring-

vand, som både var til pynt og nytte. Det forsynede os med frisk drikkevand og det virkede beroligende på sjælen at høre den sagte rislen af vandet.

I det ene hjørne af dette atriumhus lå et lille observationstårn, hvor husets ejer om natten kunne beskue stjernehimlen og tage varsler deraf. Springvandet var et resultat fra vore dygtige teknikere, som engang for længe siden ved byens grundlæggelse havde konstrueret dette fantastiske fænomen. Fra de nærliggende bjerge, som var ca. 3.000 benlængder høje, havde de ledt vandet fra nogle meget højtliggende regnvandssøer gennem et lukket rør ned gennem dalen til et hjerteformet bassin, som lå dybt begravet nede under centrum af vor by.

Efter loven om forbundne kar pressesedes vandet nu op gennem en kanal helt op til toppen af vor by, og med utallige forgreninger fordeltes vandet nu til hvert hus i byen og endte i denne lille fontæne på midten af gårdspladsen. Det overskydende vand, som ikke brugtes i husholdningen eller til vanding af blomster og urter i haven, ledtes af andre rør ned til de tre cirkelformede kanaler, som delte vor by op i de fire beboelsesafsnit: Tempelplateauet, præste- og hofområdet, rigmændenes område, og til sidst det nederste afsnit, som var beboet af almindelige handelsmænd, fiskere og fremmede og af slaverne.

Denne opdeling havde sin rod i fortidens ufredelige tider, hvor der ustandselig var angreb på vore byer. Da man derfor besluttede at anlægge denne kunstige høj, som vor by er bygget på, tog man alle de forholdsregler man kunne. Man omgav derfor også byen med et høj palisademur med de 12 gyldne porte. De smalle træbroer over vandløbene kunne hurtigt fjernes, hvis fjendtlige soldater alligevel skulle trænge ind i byen, og det mente man ville forsinke erobringen så meget, at vore soldater kunne nå at slå dem tilbage.

Vi var meget begejstrede ved synet af vor kommende nye bolig, i hvert tilfælde indtil vi kom indenfor. Her blev vi mødt af et noget trøstesløst syn, for huset havde været forladt igennem længere tid, og trængte derfor hårdt til både oprydning og istand-

sættelse. Det var selvfølgelig også derfor det var billigt til salg.

Ved gode venners hjælp fik vi samlet penge nok til kunne købe huset, men det tog lang tid inden vi havde fået indrettet og møbleret det, som vi gerne ville have det.

Vi havde jo begge to kun aftnerne og de få månedlige fridage til at forbedre vort hjem i, så jeg og Ki-El-Sa puklede løs i al vor fritid. Ki-El-Sa måtte dog snart give op med hjælpe til, da hun blev besværet af det fremadskridende svangerskab. Til sidst måtte hun nøjes med at se på og give gode råd.

“Stakkels dig”, sagde hun tit: “Du slider så hårdt i det, og jeg sidder bare her og kan intet”.

Jeg svarede hende altid: “Bare det, at du sidder der og er sammen med mig giver mig al den styrke og udholdenhed jeg har behov for”.

Disse ord kom faktisk til at være selve grundlaget for vort senere samliv. Altid var hun parat til at inspirere mig. Altid formåede hun at give mig ekstra styrke, når jeg var allermest træt og opgivende. Altid kunne hun opmuntre mig med sine humoristiske bemærkninger, så jeg fik fornyet kraft og energi til at gøre det, der skulle gøres. Det gjaldt i alle livets forhold. Hun var og blev mit livs uendelige lykke. Uden hende ville mit liv have været fattigt.

Da de ni måneder var gået fødte hun vort første barn. Vi var da kommet så meget i orden i vort hus, at der var rigelig plads til den lille ny.

Jeg sad ved hendes leje, og holdt hende i hånden, da hun under stor smerte fødte en lille pige – vores første barn. Senere fik vi tre børn til, men det første barns fødsel er altid noget særligt.

Da det var overstået, og Ki-El-Sa havde tørret sveden af panden og fået lagt den lille til sit mælkespændte bryst, smilte hun gennem tårer og sagde: “Det gør jeg aldrig mere!”

Men som sagt – det gjorde hun alligevel, og hvert barn var nøje planlagt og lige ventet af os begge to. Vi får nu engang de børn, som vi skal have. Det er altid forudbestemt.

Ki-El-Sa fik en lille udsættelse af sin uddannelse, men da hun var så kvik og lærenem, var det ikke noget problem for hende at

indhente det forsømte, da hun kom i gang igen. Vi købte en ung slavinde til at passe barnet, medens vi begge to var i templet.

Disse slavinder var altid lette at få fat på, for soldaterne bragte store skarer af dem hjem efter hvert heldigt felttog. Det var jo en stor indtægtskilde for dem, for alle soldater fik del i den pris, som indkom ved salget.

Den pige vi købte, stammede fra de vilde barbarers land, som lå mod nordvest i det kontinent, som lå øst for ATLANTIS. Hun var meget lyshåret og havde blå øjne hvilket var et særsyn i vort rige, da de fleste atlantider havde brune øjne med mørkt hår.

Hun var meget sky og frygtsom, men da vi fra begyndelsen behandlede hende godt, blev hun meget glad for at være kommet i vort hus, og vi var derfor trygge ved at overlade barnet til hende, mens vi begge to passede vore pligter. Men hun fungerede ikke kun som barnepige. Hun var også husholder, hvilket betød, at Ki-El-Sa ikke skulle bruge sin sparsomme fritid på at gøre rent og vaske tøj.

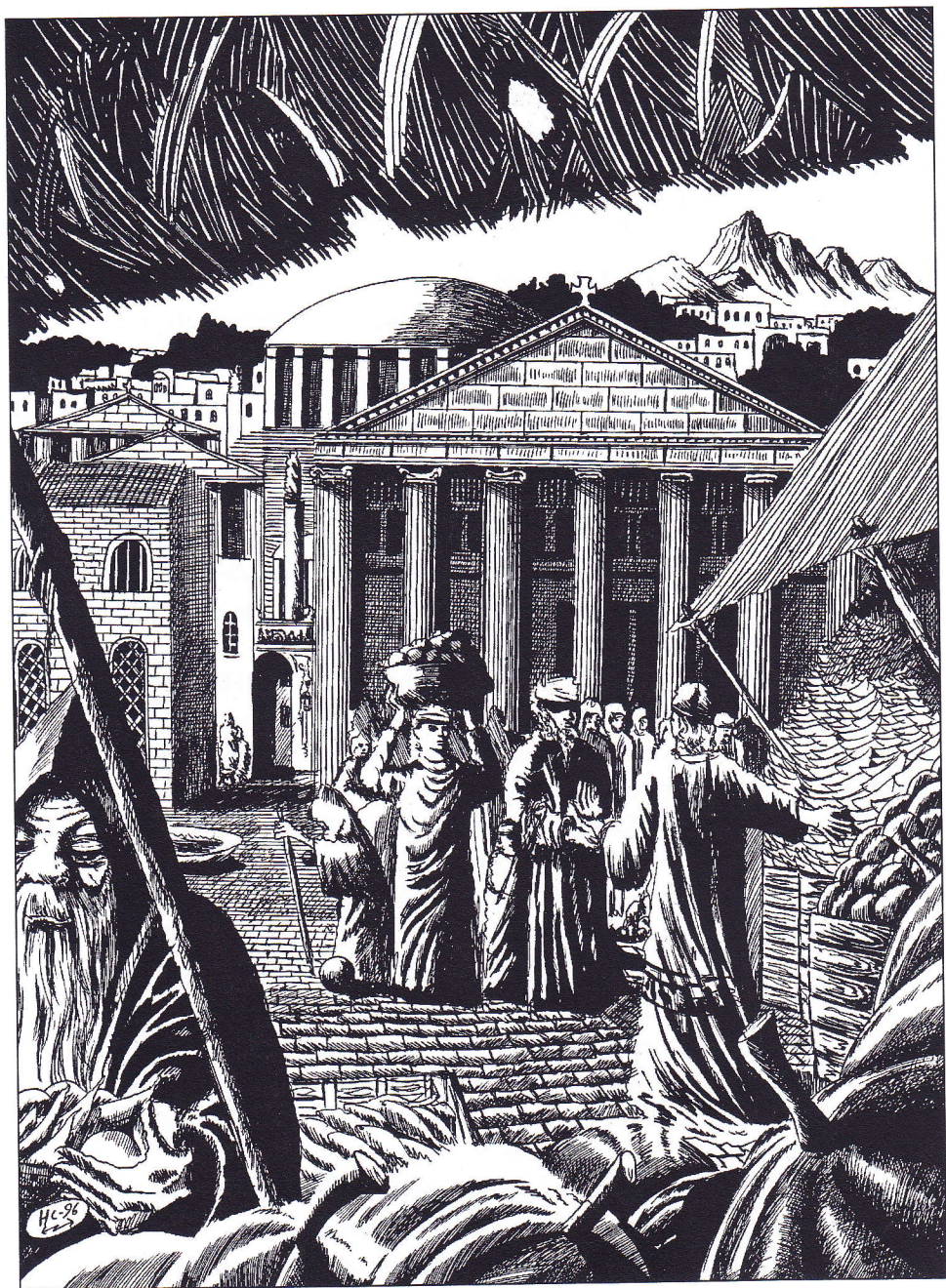
Når vores slave befandt sig inden for vort hjemms mure, kunne hun gå frit omkring uden sine fodlænker, som ellers var påbudt ved lov, så alle kunne skelne mellem hvem der var fri og hvem der var slave. Der eksisterede nemlig ingen regler for slavers retssikkerhed. Enhver kunne uden videre slå dem ihjel, hvis de blev antruffet offentligt uden deres fodlænker, for så gik man nemlig automatisk ud fra, at de var bortløbne slaver.

Når Si, som vi kaldte hende efter hendes døbenavn i det fjerne land, var med min kone på torvet for at købe varer ind, bar hun altid disse lænker, og gik altid to skridt bag efter husets herskerinde med en spånkurv under armen, som det sig hør og bør.

Hverdagene gik stille og fredeligt den ene efter den anden og næsten umærkeligt svandt Ki-El-Sa's aspirantår bort til vi en skønne dag kunne konstatere, at hun nu skulle gennemgå de obligatoriske prøver og derefter aflægge sit præsteløfte og blive præst af 3. grad ligesom jeg.

Det blev en spændende men også en krævende måned, men efter intense studier i den omfattende viden, hun skulle kende til,

deltog hun i prøven og bestod med glans, og kunne sammen med mig og hele vores lille familie jublende række armene i vejret.

Kort tid efter skulle jeg op til den afgørende prøve for at blive præst af 2.grad. Jeg var ikke nervøs, for jeg vidste at jeg ville klare det. Jeg tror jeg fik hjælp af solguden, fordi han skønnede på min hemmelige plan med at få stoppet gen-eksperimenterne på ATLANTIS.

Vi fik nu mere tid til hinanden og til at være sammen med vores lille pige, som var vokset stor og køn og var sin mors udtrykte billede både i sind og skind. Vi døbte hende KA efter mormoderen. Min arbejdsrutine ændredes også, for nu skulle jeg ikke længere sidde hver dag på tempelpladsen og hjælpe folk med stort og småt. Jeg rykkede indendørs og fik anvist et lille rum, hvor jeg kunne opholde mig, mens jeg forberedte mig på at blive forskningspræst. Det var et lille trist rum uden vinduer, og kun med en lille kerte i en stage til at oplyse rummet. Her var det meningen, at jeg skulle sætte mig ind i de forskningsprojekter, som vort tempel specielt beskæftigede sig med.

Præsterne af 2. grad ved hovedtemplet i BAR-EL-HORKUM havde den overordnede funktion, at koordinere de forskellige lokale projekter rundt om i landet, og samtidigt registrere, hvor langt man var kommet med forskningen, og hvilke resultater man havde opnået. Man forsøgte på denne måde at styre forskningen i en bestemt retning, og sørgede for, at de forskellige centre ikke overlappede hinanden, men tværtimod drog nytte af hinandens forskning.

Selv var jeg meget interesseret i at finde ud af, hvad der lå i arkiverne omkring den genforskning, jeg havde set i templet i Da-Tu-La. Selv om jeg søgte længe og ihærdigt fandtes der imidlertid ikke nogen optegnelser omkring disse eksperimenter. Det styrkede min formodning om, at det var en ulovlig forskning uden tilladelse og opsyn fra hovedtemplet.

I stedet fandtes der noget materiale omkring en uskyldig forskning i planteavl, som ingen kunne løfte et øjenbryn over. De menige præster havde altså handlet uden om den kontrollerende

myndighed, den ledende ypperstepræst i templet og det var jo meget tænkeligt, når jeg erindrede hans senile adfærd under mit besøg. Han var tydeligvis ikke ved sine fulde fem.

Men nogle af præsterne i mit eget tempel må alligevel have vidst besked, for når jeg ved vore månedlige møder mellem alle præster af 2. grad ved mit tempel spurgte om nogen vidste noget om, hvad der foregik i Da-Tu-La, mødtes jeg af en mur af tavshed og bedrevidende smil. Med andre ord var det en stor konspiration, som alle vidste noget om, men som man lod som om man ikke kendte noget til.

Mange forskningspræster havde selv noget at skjule, fandt jeg senere ud af. De overholdt heller ikke selv de skrevne og uskrevne regler for forskning på kontinentet. Jeg tror nu i dag, at mange af dem senere med kyshånd tog imod de forandringer, som desværre senere fandt sted. De ønskede ingen begrænsninger for deres forskning. Måske var de mere videnskabsmænd end præster. Jeg tror, at enhver forskning, som ikke er underlagt visse etiske regler ender med at pervertere.

Da jeg fremturede med mine spørgsmål og min efterforskning på dette specielle område, blev jeg direkte truet på livet af visse af mine kolleger. De meddelte mig, at der var måder, hvormed man nemt og bekvemt kunne skille sig af med "besværlige mennesker". Jeg fik også at vide, at jeg langt hellere skulle interessere mig for noget ganske ufarligt, og ikke stikke min næse alt for langt frem. Jeg talte meget med Ki-El-Sa om problemerne i templet, og hun bakkede mig fuldstændigt op. Hun syntes også at der burde gøres noget for at stoppe det. Men hun advarede mig mod at være alt for ivrig og fremfarende, da det jo tydeligt kunne indebære fare for mit liv eller helbred.

Jeg besluttede derfor af hensyn til hende og vores lille datter, at gå på listefødder i begyndelsen, og i al stilhed finde ud af, hvem der var ansvarlig for denne skandale. Når jeg nåede længere hen i min efterforskning, ville jeg så gribe sagen an på en måde, så den fik mest effekt.

Kapitel 5

Jeg påbegyndte med et lille ufarligt forskningsprojekt, som omfattede forskning i en yderligere udvikling af nye kornsorter, som kunne bruges i fødevarerforsyningen på kontinentet.

Det var jo stadigvæk således, at langt den største del af befolkningen levede af agerbrug, og deres daglige føde bestod for det meste af brød og grød lavet af deres egne afgrøder. For at skabe lidt fornyelse og variation i dette madtilbud, ønskede jeg at være med til at fremme udviklingen på dette område. Det medførte, at jeg måtte foretage en rejse til et af de templer, som beskæftigede sig med denne forskning, og et par måneder efter min tiltræden tog jeg så ud på denne rejse.

Jeg tog derfor ud til templet i Ma-Tu-La. Det var det tempel, som lå nærmest, og jeg vidste hvad de forskede i der, da jeg jo havde besøgt det kort efter min præsteindvielse på vor præsentationsrejse. Ved tempeltrappen blev jeg højtideligt modtaget af ypperstepræsten, som var en ældre, meget kraftig mand med et hvidt velplejet skæg. Han viste mig rundt i selve templet, og præsenterede mig for de 2. grads-præster, som havde med kornforskningen at gøre. Jeg fulgtes med dem ud på en ensomt beliggende gård. Den var omgivet af store forsøgsmarker med forskellige kornsorter. Man havde med held krydset den hvede, som RA engang sendte her ned på jorden gennem sine børn på SIRIUS, med forskellige vilde græsarter. Nogle af disse krydsninger var lykkedes vældigt godt, mens andre skulle igennem endnu flere krydsninger, før kvalitet og udbytte ville være tilfredsstillende. Inde på selve gården sad talrige velbegavede unge mænd og kvinder, der arbejdede med et sælsomt apparat, som jeg her så for første gang.

En præst havde engang for længe siden fundet på at sætte flere runde glasstykker med en fortykkelse på midten sammen i et rør. Derved var der fremkommet et apparat, som kunne forstørre en

hvilken som helst ting mange gange. Denne opfindelse gjorde de god brug af på dette laboratorium, for de små plantesporer, som man her arbejdede med var så små, at de ikke kunne ses med det blotte øje. Ved hjælp af dette magiske rør kunne man tydeligt skelne de enkelte plantesporer fra hinanden, og så skabe en slags kunstig befrugtning mellem forskellige plantesorter, så nye hidtil ukendte planter kunne frembringes.

Det var et møjsommeligt arbejde, som tog lang tid, og som også krævede den yderste omhu, og det viste sig, at kvinder egenede sig bedst til det. Bagefter var vi ude at se på afgrøderne, som heldigvis kunne gro hele året rundt på grund af vort milde klima. Så snart avlen var høstet gik man straks i gang med at så ny sæd, og efter 4 måneder kunne man høste igen. Således fik man en avl i hus tre gange om året.

For at opnå optimalt udbytte af jorden, havde tidligere generationer lagt et mægtigt arbejde i at konstruere nogle vandings-systemer, så alle kunne få del i den kunstige vanding. Det var nødvendigt at have vandtilførsel hver dag året rundt på grund af den stærke sol, og man havde derfor gravet nogle store brede kanaler, som førte vandet ned fra bjergene gennem nogle kæmpe-mæssige rør. Disse kanaler var lavet langs kystlinien af vort kontinent, og fra dem var der så gravet mindre kanaler ind i landet på kryds og tværs, så vort land oppefra må have lignet et stykke ternet klæde.

Hvert enkelt lille jordlod, som var nøjagtig lige store, var derefter omgivet af en bred kanal, og nu var det så jordbrugerens opgave selv at grave de mindre kanaler ind på sin jord, så det igen var inddelt i mindre tern på ca. 50 fod på langs og tværs. Derved kunne agerdyrkeren få al den vand, som hans jord behøvede, og hans vigtigste arbejde året rundt var derfor kun at sørge for at de små kanaler ikke mudrede til. Det var snildt udtænkt, og det hele fungerede gnidningsløst, fordi hele ATLANTIS var indspundet i dette edderkoppenet af kanaler. De største kanaler tjente også som transportveje rundt i riget dels for fødevarer, og dels for det tømmer, som vi skulle bruge til at bygge vore huse af.

Efter en rundtur på forsøgsmarkerne, blev vi budt på et solidt måltid mad, og her fik jeg lejlighed til at smage på de mange nye produkter, der var fremstillet på grundlag af de nye kornsorter, som man her havde fundet frem til. Der var både bagt brød og lavet grød af kornet. Nogle af retterne smagte vidunderligt, mens andre var knap så velsmagende. Men som en af præsterne sagde: "Bønder er ikke kræsne, for så ville de være uddøde for længst."

Da jeg blev spurgt om, hvad jeg helst ville beskæftige mig med, kunne jeg ikke straks afgøre det, men bad om at måtte se mig lidt omkring først. Efter nogle dages betænkningstid kunne jeg så meddele dem, hvad jeg var nået frem til.

Der var imidlertid det store problem, at jeg havde måtte efterlade Ki-El-Sa og vor datter derhjemme i hovedstaden, og det pinte mig meget, fordi jeg allerede savnede dem. Efter nogle dage spurgte jeg derfor forsigtigt ypperstepræsten, om det ville være muligt at få dem flyttet hertil, hvis jeg nu skulle opholde mig her mange år ud i fremtiden.

Han var ikke meget for det, idet der jo derfor skulle skaffes et helt hus til min familie i stedet for, at jeg kunne nøjes med et enkelt værelse. Det var ikke fordi han ikke forstod mig, men det rejste nogle praktiske problemer, som han ikke lige kunne klare på stedet. Han bad derfor om tid til at prøve at få noget arrangeret, og det måtte jeg stille mig tilfreds med.

Efter nogen tid fandt man frem til en lille hytte, som lå et stykke fra forsøgsgården, og hvis jeg ville tage til takke med de ydmyge indlogeringsmuligheder, og selv istandsætte huset, så man ingen grund til at nægte mig at leve sammen med min familie.

Jeg tog ud for at se på hytten, og det var i sandhed et sørgeligt syn især sammenlignet med vor standsmæssige bolig i BAR-EL-HORKUM. Men hellere denne faldefærdige rønne end at skulle undvære min familie i måske årevis, så jeg sagde jatak, og sendte straks bud efter min kone og barn. De ankom trætte og støvede begge to nogle dage senere.

Ki-El-Sa havde udlejet vort hus til en af vore venner, som sammen med sin familie lånte huset til vi engang måske kom tilbage

igen. Der blev truffet en aftale om, at Ki-El-Sa kunne fortsætte sin præsteuddannelse ved det lokale tempel, og det var hun umådelig glad for. Vores unge slavinde Si var også glad for at kunne flytte med ud på landet, hvor man var så dejlig fri for storbyens larm og tummel. Her behøvede hun heller ikke mere at gå med ankellænker, fordi man ikke var så nøjeregnende med den slags herude. Vi kunne også her komme meget tættere på naturen og alle de planter og dyr som fandtes.

Jeg kom senere ud på rejser til andre kontinenter, og jeg må uden at overdrive sige, at ingen andre steder på jorden kunne måle sig med vort kontinent med hensyn til frugtbarhed og planterigdom.

Der var især to planter, som jeg kom til at interessere mig meget for. Det var begge to palmetræer med store brede blade. Det ene træ bar nogle store kuglerunde nødder, som indeholdt både mad og drikke og medicin på en gang. Skallen var meget hård at gennembryde, men kom man først ind til det hvide frugtkød og den velsmagende frugtmælk, kunne et menneske sagtens blive mæt blot ved at spise en enkelt frugt.

Det andet palmetræ bar nogle sælsomme krumme frugter, som voksede i klaser. De var først grønne, men senere, når de blev gule, kunne de plukkes og spises, og de mattede også meget. Denne frugt var udviklet på et af vore forskningscentre, idet man havde perfektioneret den både med hensyn til størrelse og velsmag, samt næsten fjernet de store uspiselige kerner, som førhen var i frugten.

Jeg arbejdede nu på dette center i mere end 2 år. Tiden gik stille og roligt, og min familie tilpassede sig også hurtigt til livet ude på landet. Men en skønne dag fik jeg nok af dette magelige liv. Jeg blev utålmodig og rastløs, og til sidst bad Ki-El-Sa mig om at søge forflyttelse, for hun kunne mærke, at jeg nu var kommet til et tidspunkt i mit liv, hvor der skulle en radikal forandring til.

Jeg søgte derfor om at måtte blive forflyttet tilbage til hovedstaden, og det blev straks bevilliget.

Ude i den stille provins var man næsten uden føling med, hvad

der foregik i resten af landet, og især med, hvad der foregik i hovedstaden. Vi var derfor helt uforberedte på, hvad der var sket i den periode, vi havde været væk. Vi skyndte os at pakke de få ejendele, vi ville have med os.

Det var ikke ret meget, så vi kunne nøjes med at leje en lille vogn, som blev trukket af en Guanaco. Ki-El-Sa og vor datter kom op på læsset, og jeg gik foran og trak Guanacoen ved hovedtøjet.

Det var en langsommelig rejsemåde, men det gav os god til at se os om på turen, og at forberede os på, hvad der ventede os ved hjemkomsten. På tilbagerejsen så vi store hjorder af elefanter og nogle enkelte sabeltandtigre. Mest interessant var dog, at vi inde i en skovtykning fik øje på et af de få tilbageværende eksemplarer af det store elefantlignende dyr, kaldet Mastodonten. Den var behåret og havde meget lange stødtænder. Man havde forsøgt at tæmme dem til trækraft og til krigsbrug ligesom almindelige elefanter. Men de lod sig ikke tæmme og de rev sig altid løs af fortøjningerne og af indhegningerne, hvor godt konstruerede de ellers var. Derfor var man blevet enige om at lade dem være i fred, når man nu ikke kunne udnytte deres kolossale kræfter.

Efter flere dages rejse nåede vi så tilbage til BAR-EL-HORKUM. Byen lignede sig selv, og var lige så kaotisk og støjende, som vi huskede den. Bortset fra det var der sket store forandringer i landets regime.

Den gamle kejser var død, og en ny kejser var tiltrådt. Efter kort tid blev det klart for alle, at der var kommet nye tider til ATLANTIS. Den nye kejser begyndte med at fremsætte en ny lov, som skulle gælde for alle. Denne lov påbød enhver suveræn og enhver landsbyleder at sørge for, at der blev opstillet en ny og større hær og flåde.

For hver landsby gjaldt der følgende forordning:

Al jord skulle inddeles i såkaldte hær- og flådelodder.

Hver af disse lodder omfattede lo almindelige inddæmmede jordlod- der af gennemsnitstørrelsen, som var på 50.000 kvadratfod. Der var 60.000 af sådanne lodder.

De ti familier i loddet skulle i fællesskab stille med følgende:

- 1) En sjettedel af en stridsvogn, så man kom op på 10.000 stridsvogne ialt
- 2) 2 heste med ryttere
- 3) En let vogn uden sæde ledsaget af en kriger til fods bevæbnet og med et lille skjold samt en vognstyrer til at føre hestene
- 4) 2 bevæbnede mænd med sværd og krigskølle
- 5) 3 slyngekastere
- 6) 3 spydbærere
- 7) 4 søfolk til at bemane de 1200 skibe, som man rådede over.

Det var jo noget af en udskrivning, såvel økonomisk som menneskeligt, for ifølge de nye regler skulle der findes 16 mænd i blandt de 10 familier, hvilket ribbede dem for næsten alle våbenførende mænd over 18 år. Da folket protesterede og truede med oprør, lovede kejseren dem i stedet at de ville få betydelige skattelettelser, og det lukkede munden på de fleste.

Denne kolossale hær skulle bruges til erobringstogter til de andre kontinenter, som omgav ATLANTIS. Man satsede på at erobre landområder, som kunne bruges til kolonier rundt om på de nærliggende kontinenter, så de Atlantiske købmænd kunne sælge ud af den kolossale overproduktion, som vort samfund ellers ville brænde inde med.

Det var med andre ord helt forretningsmæssige og pengebegejrlige grunde, der lå bag, og det argument kunne agerdyrkerne forstå, for så kunne de jo få mere for deres varer i udlandet i stedet for at konkurrere om markedet i ATLANTIS, og derved tit være nødt til at sælge til underpris. Man ville dog også demonstrere magt, så andre folkeslag ikke mere turde gå i land i fjerne provinser og røve og plyndre og stikke af før vores soldater nåede frem. Så selv om man knurrede, fandt man sig i denne statsstøttede udplyndring, og i løbet af et års tid var hele kampstyrken

klar. Kejseren beordrede da at alle skibe skulle bemandedes med søfolk og soldater, og derefter sætte kursen mod øst.

Inden flåden afsejlede blev der efter ordre fra kejseren holdt et møde mellem alle landets ypperstepræster. Her fik forsamlingen besked på, at hvert tempel skulle stille med nogle præster, som skulle følge med invasionsflåden. Nogle af præsterne skulle så forblive på hvert af de støttepunkter man erobrede i det fremmede. Her skulle de oprette et tempel for solguden, til hvis ære man foretog disse erobringer. Dermed forbandt Kejseren sin krigslykke med solguden, og påstod, at RA så ville støtte ethvert fremstød udført for hans skyld. Dette argument brugtes særligt overfor soldaterne og overfor den tilbageværende del af befolkningen. Man kunne derfor også hævde, at man satte liv og lemmer på spil for solguden og ikke for ussel mammon eller magt.

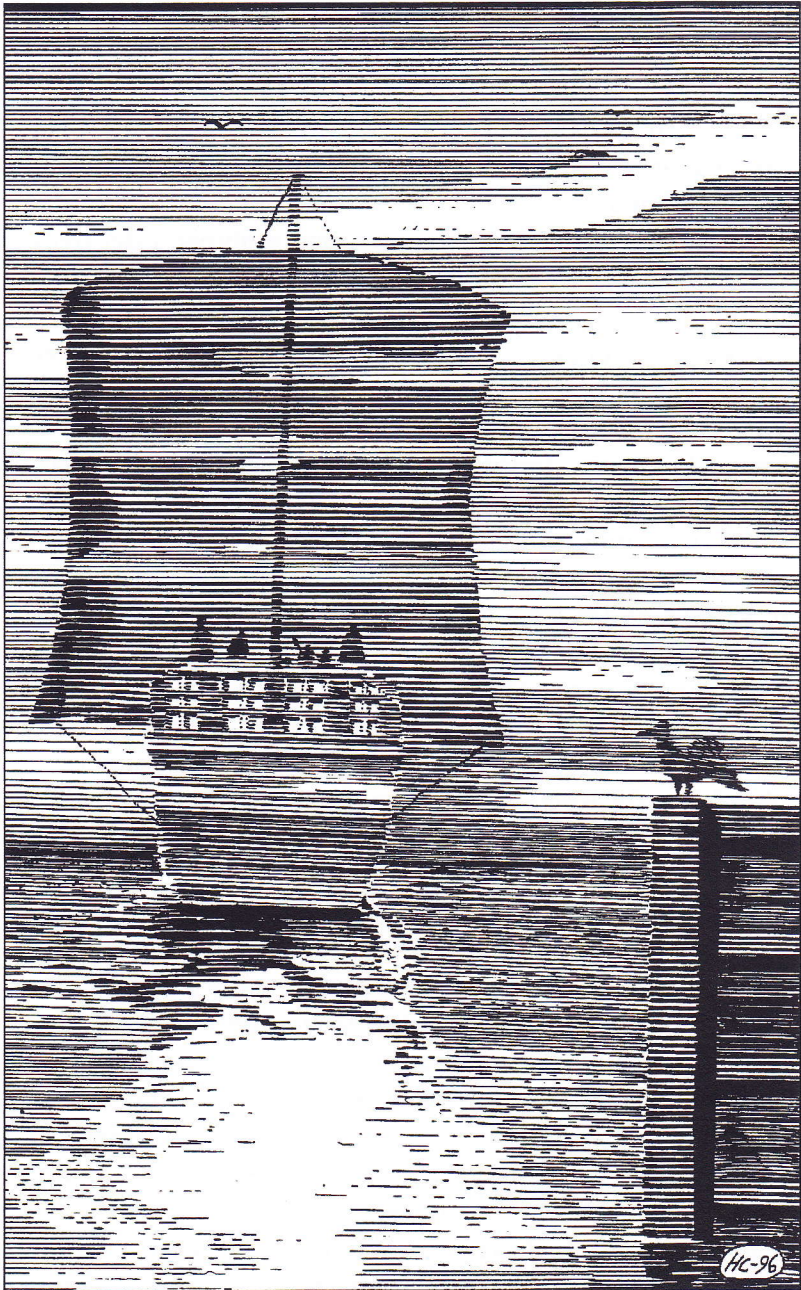
Da jeg var kommet tilbage til templet i BAR-EL-HORKUM, fik jeg så ordre til, at jeg var en af de udvalgte præster fra templet, som havde fået den store ære at få mulighed for at repræsentere solguden på det fremmede kontinent.

Meddelelsen kom som et chok, og jeg blev meget trist til mode, især fordi jeg nu havde glædet mig til at komme tilbage til det gamle velkendte liv i hovedtemplet. Værst var det dog nok at skulle skilles fra Ki-El-Sa, som nu var gravid med vort andet barn. Vi vidste dog begge, at det ikke kunne nytte noget at sætte sig op mod ypperstepræstens bud eller magthaverne. Man kunne risikere at blive frataget sin stilling, at blive kastet i fængsel eller blive henrettet. Tiderne havde ændret sig drastisk, og en præst havde ikke længere den samme magt og anseelse som før hen.

Efter et par tårevædede døgn måtte jeg derfor hanke op i en lille bylt med personligt tøj og udstyr. Jeg havde også fået samlet mig en lille kollektion af de bedste urtemediciner og nogle dyrebare krystaller, så jeg også kunne optræde som skibslæge ombord. Desuden medbragte jeg et par møjsommeligt afskrevne bøger med århundredgammel viden.

Selvom det var med den største modvilje, at jeg meldte mig ombord på det skib, som jeg var udpeget til at befinde mig på,

var jeg alligevel fuld af fortrøstning, idet jeg var overbevist om, at der intet kunne ske mig, og at det hele måske var et led i en plan, som solguden havde lagt for mig og mit liv. Jeg kan nu se, at denne udenlandstur var meget vigtig for min uddannelse, og at jeg på den tur lærte langt mere end jeg havde kunnet lære igennem et langt liv på ATLANTIS.

Men det blev en barsk måde at lære på.

Det var meget fåget, da vi en tidlig morgen stak til søs. Jeg havde sammen med to andre præster fra hovedtemplet fået anvist en plads bagerst i skibet. Her kunne jeg indrette en soveplads under et lille solsejl, og her måtte jeg blive under hele sørejsen. Jeg skulle undgå at gå søfolkene og soldaterne i vejen. Det var lidt svært på den trange båd, da der i alt var 100 mand ombord.

Vi sejlede ud gennem den lange kanal, som førte ind til hovedstaden fra havet, under en mængde broer og viadukter, og hele vejen langs bredden stod folk og jublede ud mod os og ønskede os held og lykke på rejsen.

Vel ude fra kysten tog vinden over, årerne blev taget ind og sejlene fyldtes, og vinden bragte os efter et par dages sejlads over til det østlige kontinent.

Nætterne var de værste at komme igennem. Uvant som jeg var med at sejle, blev jeg hurtigt søsyg, og jeg lå på mit simple stråleje og brækkede mig i et væk. Søsyge er en forfærdelig ting. Man ønsker faktisk, at man kunne dø for at blive fri for denne plage. Søfolkene ombord grinede blot af os landkrabber, som lå der og gav sig under jammer og skrig. Jeg kunne ikke få en bid mad ned, men den var nu heller ikke særlig appetitlig. Den bestod af hårdt tørt brød og lunkent vand samt en skålfuld grød en gang i døgnet.

Kaptajnen ombord var en barsk herre. Han udøvede streng disciplin ombord mod mandskabet, og de fik meget hårde straffe for selv de mindste forseelser. Det ærgrede ham tydeligvis at vi tre præster ombord ikke hørte under hans kommando. Han fandt derfor en særlig fornøjelse i at lade afstraffelserne foregå

foran vore øjne. Straffene bestod mest i prygling med reb eller kæppe. Eftersom vi tre præster havde rigeligt med medicin med, blev de stakkels ofre overladt til os, når deres rygge var pisket til blods.

Den tredie dags morgen fik vi landkending. Soldaterne gjorde sig klare, og det fragtskib, som vi slæbte bagefter os i et langt tov, blev halet ind på siden af vores skib. Det var fyldt med krigsvogne, heste og våben af enhver slags. Deriblandt var en slags ildkasterør, som kunne affyre en kugle af et materiale, som straks efter nedslaget brød i en brand, der ikke kunne slukkes med vand. Samtidigt udsendte kuglen en meget giftig røg, som dræbte øjeblikkelig, hvis man kom til at indånde den.

Dette skrækkelige våben var især beregnet på at uskadeliggøre fjendtlige skibe, hvis de skulle finde på at angribe os. Men vi så ingen fjendtlige skibe denne morgen, så vi kunne roligt sejle helt ind på den fjendtlige kyst. Da ingen havde ventet vort angreb, havde man heller ikke fået samlet nogen hær til forsvar og modangreb. Vi kunne derfor roligt sende nogle få soldater i land for at rekognoscere. Det var et helt ideelt sted at starte en ny koloni. Det var en utrolig barsk og øde kyst, og tilsyneladende helt mennesketom. Der blev sendt nogle patruljer ind i land, men de traf kun på nogle få omvandrende kamelryttere, som straks flygtede ved synet af dem. Efter et krigsråd mellem lederne ombord på skibet, blev det vedtaget, at man igen skulle lette anker, og søge efter et nyt og bedre sted.

Vi sejlede nu nordpå langs den øde og barske kyst, og op ad dagen åbnede der sig pludselig en kanal, som førte ind i landet. Da alle skibene var kommet igennem kanalen under iagttagelse af alle forsigtighedsregler, så vi at kanalen løb ud i et nyt ocean. Ved indsejlingen til dette hav kom vi forbi en mægtig stor gold klippe, som nogle af vore søfolk døbte "Vogterhunden", idet den lignede en stor vagthund, som liggende med hovedet mod øst skulle se ud som om den vogtede landet.

Men da vagthunden altså blot var en gold klippe sejlede vi roligt forbi. Den højre kyst var stadig øde og ugæstmild og så ikke

videre beboet ud, så vi rettede vor opmærksomhed mod den venstre kyst. Inden længe fik vi øje på en stor flod, som mandede ud i havet, og vore ledere mente, det var bedst at forsøge at finde noget at erobre, hvis vi sejlede op ad den. Da det imidlertid var blevet ud på dagen, besluttedes det at vente med at sejle videre til næste dag. Tidligt næste morgen satte den atlantiske flåde kursen op ad floden og ind i landet.

Det sig at være en klog beslutning, for snart vrimlede bredderne med folk. Der blev hurtigt tændt advarselsbål, der tydeligvis skulle advare nogen længere oppe ad floden. Floden snævrede snart ind, og til sidst kunne vi ikke komme længere, idet der ikke var vand nok under kølen på vore tungtlastede skibe.

Lidt længere oppe ad floden så vi imidlertid en by, som var stor og betydningsfuld nok til, at vi kunne angribe den. Det gjorde vi så. Skibene blev udlossede på land, og alle vore soldater stillede op i angrebsformation, sådan som de havde lært det hjemmefra under vores utallige indbyrdes krige. Hæren marcherede derefter ind mod den lille by, som lå helt forsvarsløs hen uden ydre mure til at beskytte sig. Soldater kunne derfor marchere uhindret ind i byen indtil de standsede op på byens centrale torv. Her blev jeg sammen med soldaterflokkens mødt af en lille forsagt flok af lokale ledere, og de blev ret hensynsløst slæbt hen foran vore øverste ledere. Her fik de uden omsvøb de barske fredsbetingelser at vide:

De skulle øjeblikkelig skaffe tag over hovedet til vore ledende officerer, og anvise en plads lige uden for byen, hvor vore soldater kunne slå lejr, og få tændt deres bål. Desuden skulle de sørge for at alle i byen afleverede deres guld og smykker. Endvidere skulle der skaffes mad til vore sultne sømænd og soldater, og dertil tøn-der af den lokale drikkelse, som viste sig at være en dejlig rødvin – noget stærkere end den vin, som vi var vant til hjemmefra.

Eftersom vore soldater og sømænd havde fået et forbud mod at drikke det lokale vand af frygt for at fjenden skulle finde på at forgifte det, var vinen meget velkommen. Ganske vist var der hjemme forbud mod gærede drikke over en vis styrke, så soldaterne fik lov til at tulle sig med så megen vin de kunne drikke.

Det tog tid, før der faldt ro over soldaterne. De var jo var kommet for at slå, og nu følte de sig lidt snydt, fordi de ikke havde fået mulighed for at vise hvor tapre de var. Umiddelbart efter satte lederne sig ned for at holde krigsråd, og for at overveje, hvordan felttoget derefter skulle forløbe.

Indtil nu var resultaterne tilfredsstillende, så man indledte derfor med at lægge planer for det allerede erobrede. Det blev besluttet, at ca. 100 soldater skulle blive på stedet for at danne en koloni. Derfor fik byen, som de indfødte kaldte Granada, gennem sine repræsentanter ordre til at fremskaffe 100 jomfruer, som soldaterne kunne få til koner, så de fik andet at interessere sig for end at slå indbyrdes.

Det tog syv dage at finde de 100 uberørte kvinder, men det lykkedes. Ved en kort ceremoni blev soldaterne og deres nye koner parrede ved et bunkebryllup. Vi præster fik ordre til at foretage disse ceremonier, selv om den stred mod ritualerne hjemmefra. Men nu var vi jo i et fremmed land, og soldaterne måtte nøjes med en kort fælles tale. Soldaterne gik så i gang med at bygge en lejr, og efter nogle uger skød en lille landsby op uden for byen. Soldaterne, som havde fået deres koner gennem lodtrækning, surmulede lidt, men efter lidt intern bytning faldt der ro over lejren og lederne kunne tænke på det næste fremstød.

Efter to måneders forløb indskibedes resten af hæren igen, og sejlede ud af flodmundingen og videre langs med kysten mod øst.

Jeg valgte imidlertid at blive hvor jeg var, idet jeg vidste, at dette var tættest på ATLANTIS. Hvem ved hvor jeg kunne have landet, hvis jeg var taget videre med skibene? De to andre præster på mit skib, som jeg havde delt søfærdens strabadser med, valgte også at blive, idet vi havde sluttet et godt venskab ombord.

Invasionsflåden sejlede dermed videre uden os, og jeg fik nogen tid senere at vide, at hele felttoget hele havde været en stor succes.

Vores overvældende krigsmagt, de medbragte heste, som man ikke kendte på det østlige kontinent og vore frygtelige våben skabte rædsel foran os, så at vore modstandere valgte at overgive sig.

Til sidst kom flåden til det land, som vi senere døbte Ægypten. Her grundlagde man en stor koloni, som blev udgangspunktet for en opblomstring af dette øde ørkenområde. Vi medførte nemlig vandteknikere, som straks gik i gang med at lave et vandingsystem, ligesom det vi havde derhjemme. Og da jorden efter overrisling fra den mudrede flod, som løb gennem landet efterlod en meget frugtbar jord, blomstrede en helt ny oase frem i det ellers øde område – en udvikling som blev grundlaget for, at der senere opstod en stor kultur på stedet.

Vores opgave i denne nye koloni, virkede indledningsvis lettere overvældende. Vi måtte derfor improvisere, og prøve os frem med de midler vi havde.

Først blev vi indlogerede i et lille hus inde i selve byen. I vort arbejde fik vi ingen hjælp fra soldaterne, som jo selvfølgelig hævdede, at det ikke var deres opgave. Vi havde ingen instruktion fået med hjemmefra, men man forventede at vi ville tage bestik efter omstændighederne, og finde ud af noget. Jeg gik så i enrum, og bad solguden om råd.

Gennem min skytsengel vejledte RA mig på bedste måde, idet jeg fik besked på at undersøge, om der var nogen grobund i den lokale befolkning for kærlighedsbudskabet.

Derfor måtte vi først prøve at lære at tale det lokale sprog, så vi kunne gøre os forståelige. Det faldt os meget svært, selv om nogle af ordene lignede ordene på vores sprog. Det tog os derfor nogen tid at blive i stand til at kommunikere med de lokale, men efter en tids forløb kunne vi så mange brokker, at vi kunne få nogle af de ældste og klogeste blandt befolkning i tale. De fortalte os gennem ordbrokker, gebærder og tegninger i jorden at der ikke var nogen konstitueret religion på stedet.

De fleste troede dog på, at træer og sten var beåndede eller hellige, og dem bad man til, når det kneb eller når man gerne ville opnå noget.

De kaldte ånderne for “De underjordiske”. De var meget bange for dem og skænkede dem ustandseligt offergaver i form af smykker og mad for at formilde dem.

Efter et halvt års tid skønnede jeg, at tiden var inde til at iværksætte det store projekt det ville blive at omvende de indfødte.

Vi indkaldte de efter vores mening mest intelligente blandt den lokale befolkning. Vi fortalte dem, at vi foruden soldater også medbragte en helt ny tro fra det store ATLANTIS, og at det var denne tro, som havde gjort os så uovervindelige. De gjorde derfor bedst i at antage denne nye tro, og vil tilbød at undervise dem i troen og dens ritualer.

Indledningsvis var de yderst tilbageholdende. Men deres frygt for vores soldater og de repressalier, der kunne opstå, hvis de ikke gjorde, hvad vi befalede dem til, gjorde at de accepterede vores krav. Inden længe meldte de sig for at lære den nye tro.

Dermed indledtes en helt ny epoke i mit liv.

Kapitel 6

Min Tutor lærte mig, at hvis man bliver stillet overfor en opgave, som man aldrig havde været udsat for før, skal man altid gå frem med meget små skridt. Det gjorde jeg også i dette tilfælde. Alt var nyt for mig, og ingen havde fortalt mig noget om hvordan man missionerer i et fremmed land, hvor ingen jo kendte til RA.

Jeg valgte derfor at bevise RA's eksistens ved at lade ham virke gennem mine hænder. Jeg begyndte så at heale på folk for at helbrede dem for deres små skavanker. Soldaterne i garnisonen kom hver dag og konsulterede os for at vi skulle hjælpe dem med deres fysiske problemer. Det var de jo vant til hjemmefra, og da lokalbefolkningen så, hvordan vi ad usynlige veje kunne helbrede mennesker uden medicin og uden de larmende åndemaneceremonier, som var det eneste de kendte, tog deres nysgerrighed overhånd og de vovede sig forsigtigt frem for at prøve, om denne fremmede gud også kunne helbrede dem. På den måde fik jeg opbygget en lille menighed, som jeg så begyndte at undervise i det fri, fordi de gerne ville vide noget mere om denne mystiske fremmede gud, som havde så mægtige kræfter.

De tolv mænd, som havde meldt sig som kommende præsteaspiranter, ville nu meget gerne aflure mig kunsten, og deres anseelse blandt lokalbefolkningen steg. De begyndte at føle sig betydningfulde, og de fortalte gerne vidt og bredt om den fantastiske nye gud, som havde en så stor magt. Snart flokkedes flere og flere omkring os, og vi besluttede derfor at bygge et tempel, så vi ikke længere skulle undervise i det fri. Det blev et lille simpelt træhus, som rummede en fællessal, et soveafsniit og et køkkenafsniit, og her udfoldede der sig efterhånden et rigt folkeliv med daglige healinger og foredrag om hvem og hvordan RA var.

Dagene gik hurtigt, fordi vi havde nok at tage os til. Vore præsteaspiranter, som også undervistes af mine to kolleger, blev dygtigere og dygtigere, idet de jo ikke var dumme, men kun

uvidende. Den lille gruppe af lokale beboere, som flokkedes omkring vort lille tempel blev større og større. Jeg fik mere og mere at lave indtil min dag var lige så fuldt optaget, som den havde været hjemme på ATLANTIS.

Men efter to år skete der en stor ændring for mig.

Et handelsskib fra hjemlandet lagde til i havnen. Det var den første kontakt vi havde haft efter at vi var kommet til den nye koloni. Skibet medbragte en stor ladning af landbrugsprodukter fra ATLANTIS, og det havde også en forseglede brevpakke med til mig personlig. Den var fra hovedtemplet. Man bad mig om straks at pakke mine ejendele og tage med skibet hjem, når det afsejlede igen. Ifølge de få efterretninger, som brevet indeholdt, var der sket en alvorlig forværring i forholdet mellem præsteskabet og kejseren, og man skrev rent ud i brevet, at man havde brug for mig derhjemme.

Jeg kunne ikke forstå hvorfor man netop bad mig om hjælp, for jeg besad kun en ret underordnet stilling i hierakiet, men jeg anede min gamle tutors hånd bag dette. Som afløser for mig medsendte man to af mine gamle præstekammerater, som jeg med glæde genkendte og hilste på. Jeg spurgte dem straks ud om hvad der var sket på ATLANTIS, men de ville ikke sige noget, da de havde fået pålagt tavshedsløfte, selv overfor mig. Jeg måtte vente og se, hvad var foregået, til jeg kom hjem igen.

Jeg havde i brevet fået pålagt at overdrage vort lille tempel til dem, og sætte dem ind i de opnåede fremskridt, der altså ikke var forblevet uændede derhjemme. Om min elskede hustru og mine to børn havde de kun godt at sige, men Ki-El-Sa havde bedt dem hilse og fortælle, hvor meget hun længtes efter at se mig igen. Denne følelse var gensidig.

Efter en uge var skibet tømt for last og igen lastet med varer og rigdomme fra det østlige kontinent samt en del nyindfangne slaver. Jeg pakkede i hast mine få ejendele, og gik om bord, og skibet halede ankeret op og satte sejl mod ATLANTIS.

Vinden var gunstig, og efter tre dages hurtig sejlads lagde vi til i havnen ved BAR-EL-HORKUM.

Der stod min elskede Ki-El-Sa på kajen og tog imod mig sammen med vore to børn. Dette var første gang jeg så min søn, idet han var født efter at jeg var taget afsted til udlandet.

Han var en dejlig mørkhåret dreng med alvorlige brune øjne. Det var som at se mig, da jeg var dreng. Han rakte straks sine små arme ud mod mig, efter at jeg havde givet hans mor et velkomstknus. Denne tillidserklæring ved vores første møde berørte mig dybt og der blev ved den lejlighed knyttet et bånd imellem os, som varede til hans sidste dag. Tæt omslyngede fulgtes vi ad op gennem byen og hjem til vores dejlige hus. Her hilste jeg også på min mor og far og på mine svigerforældre, som var kommet til byen i samme anledning. De fortalte mig, at alle i byen talte om vort lille tempel i det fremmede og den succes vi havde opnået. Så godt var det ikke gået alle de steder, hvor man havde oprettet støttepunkter med garnisoner.

Næste dag blev jeg kaldt op til hovedtemplet, og blev straks beordret til et møde med alle de øverste præster ved templet, eller rettere sagt resterne af de øverste præster, for kejseren havde i sin magtfuldkommenhed arresteret og myrdet flere af ypperstepræsterne, da de lige fra begyndelsen havde været i mod hans erobringseventyr. I det hele taget var der ikke mange af de moralske grundregler, kejseren fulgte. Særlig syntes han at have glemt alt om vores tro, når det gjaldt reglen om at elske alle, uanset race og tro.

Kejserens magtanvendelse mod os havde stækket vor magt meget, og fra en pålidelig kilde i kejserpaladset forlød det, at der var endnu værre ting i vente. Kejseren havde, ifølge denne anonyme kilde, til sinds at indsætte chefen for sine personlige livvagter – Kejsergarden – som en slags overformynder for præsteskabet. Ved at overvåge præsteskabet i en sådan grad, at det reelt var uden indflydelse, ville han sandsynligvis være i stand til at kontrollere resten af befolkningen.

Den person, han havde udset til dette hverv var en kvinde ved navn DO-EL-SA. I befolkningen var hun kun kendt som *Huntigeren*. Hun havde et meget dårligt ry, som hun gjorde sit bedste

for at leve op til. Do-El-Sa var efter sigende iskold, ubarmhjertig og magtbegærlig, og da alle kvinder på ATLANTIS ligestillede med mænd, og var i stand til at opnå de højeste stillinger i landet, frygtede mange allerede på det tidspunkt, at hun stilede efter at blive den næste kejser.

Den regerende kejser var foreløbig ved sin fulde magt, og det demonstrerede han ved at lade hånt om den årtusindgamle kodeks, som altid havde hersket os: Gensidig respekt og ikke indblanding i hinandens sager.

De tilbageværende tre ypperstepræster vidste ikke deres levende råd. På opfordring af min gamle tutor, Fa-El-Do, som åbenbart havde stor tiltro til mine evner, havde ypperstepræsterne, som en sidste fortvivlet udvej, sendt bud efter mig. Det måtte for enhver pris forhindres, at Do-El-Sa fik magt som hun havde agt, for dels havde hun jo ingen præsteuddannelse, som berettigede hende til at indtage stillingen som kontrolmyndighed, og dels vidste vi præster, at, hvis vi uden modstand lod hende udføre magtbeføjelser mod os, ville vi miste befolkningens støtte og loyalitet. Jeg havde ydermere den fordel, at jeg ikke havde været hjemme de sidste to år, hvor denne uhyggelige udvikling var foregået, og derfor var ukendt for Do-El-Sa. Det var en kolossal udfordring for mig, at man således lagde hele ATLANTIS's skæbne på mine skuldre og indirekte bad mig redde præsteskabet fra undergang. Da ypperstepræsterne havde forklaret situationens alvor for mig, bad de mig om at planlægge en strategi, som kunne stoppe kejserens overgreb mod såvel præsteskabet som befolkningen. I den sidste ende kunne overgrebene føre til præsteskabets opløsning. Nu var jeg ikke selv ypperstepræst. Jeg manglede faktisk 3-4 år før jeg kunne ansøge om at blive det. Men de tre tilbageværende ypperstepræster var enige om at slå en streg over det, og de tilbød mig at blive udnævnt til ypperstepræst endda uden at have aflagt de fornødne prøver. Så meget stolede de på mig og satte deres lid til, at jeg kunne udvirke et mirakel.

Det var et yderst favorabelt tilbud, som jeg hverken kunne eller ville afslå. Måske ville min nye stilling sætte mig stand til at

sætte en stopper for de genmanipulationer, som fandt sted i Da-Tu-La-templet. Jeg bad dem om tre dages betænkningstid, idet jeg bad dem forstå, at jeg ikke uden min kones accept kunne påtage mig dette farefulde hverv. Jeg lovede desuden at komme tilbage efter disse tre dage med forslag til en løsning af dette alvorlige problem. Om aftenen og hele den næste nat drøftede jeg hele situationen med Ki-El-Sa. Hun var min nærmeste fortrolige, og jeg kendte ingen anden, jeg kunne være så åben overfor, fordi hun som præstinde også var inde i hele problemstillingen. Hun ønskede lige så lidt som jeg, at kejseren skulle tage magten over præsteskabet, og mindst af alt at Do-El-Sa skulle bestemme over templet. Vi besluttede, at vi begge ville bidrage med al vor kraft og energi til at stoppe Do-El-Sa, at jeg ikke kunne gøre det alene uden min kones hjælp, og at vi ville arbejde som et team. Vi ville forlange, at hun også skulle ophøjes til ypperstepræstinde selvom hun slet ikke havde ret til det på lovlig vis.

Når de tre sidste ypperstepræster havde godkendt det krav, ville vi konfrontere os selv med *huntigeren*. Hun skulle i hvert fald få modstand til strengen uden at vi bragte os selv i fare. Derfor måtte vi bruge snedighed som et våben mod hende. Vi lagde derfor adskillige velgennemtænkte planer, der forhåbentlig ville bringe os held og fremgang i kampen mod hendes intentioner om at ødelægge og opløse præsteskabet.

Vi gik derfor sammen til ypperstepræsterådets sørgelige og bange rester, og forelagde vore planer for dem. Uden tøven anerkendte de straks vores krav, hvilket bedst viser hvor skræmte de var. De kvindelige præster ved hovedtemplet jublede, da de erfarede, at en kvinde skulle være med i ypperstepræsterådet.

Ki-El-Sa og jeg begyndte nu et nyt liv med nye pligter og et meget større ansvar. Ki-El-Sa var som født til det høje embede. Hun ledede de daglige ritualer med ophøjet ro og værdighed, og var snart meget afholdt blandt alle præsterne ved templet. Hun udstrålede en indre ro, som straks forplantede sig til hendes omgivelser, hvilket gav de skræmte sind hvile og fortrøstning. I kraft af dette kunne alle præsterne bedre forberede sig på den truende

katastrofe, og komme på modforholdsregler. Samtidig blev de bedre til at gennemføre deres daglige arbejde, som alle var interesserede i skulle fortsætte.

Ypperstepræsterådet begyndte snart at foreberede det første træk. Vi var godt klare over, at kejseren ikke kunne forhindres i at gennemføre sine planer, hvorfor vi bad alle præsterne om, at stille sig an som føjelige. Åben trods ville uvilkårligt føre til blodsudgydelser. Skulle vi alle overleve, måtte der ikke forekomme voldelig modstand, men vi skulle i stedet anvende vort klarsyn til at forudse fremtiden. Vi trøstede os med, at det nok engang skulle blive bedre, hvis vi klarede os gennem den forestående krise.

Tre dage efter ankom kejseren til vort tempel ledsaget af et stort og svært bevæbnet følge. Dette gjorde han for at demonstrere sin magt fra starten, hvis vi, som han ventede, skulle vise os genstridige. Men vore anvisninger havde båret frugt. Alle præster og præstinder bøjede lydigt hovedet og viste ingen modstand mod kejseren.

Det forbavsede tydeligt kejseren og hele hans følge, idet de ganske givet havde ventet et forsøg på oprør. Men da vi jo havde indskærpet overfor alle ikke at vise nogle ydre tegn på modstand, fik han derfor al den honnør og alle de tegn på samarbejdsvilje, som han kunne ønske sig.

Livgardens øverste kvindelige chef Do-El-Sa blev med pomp og pragt indsat som øverste ypperstepræst og dermed leder af alle tolv templer på ATLANTIS. Hun blev iført den ceremonielle hvide dragt med det lilla for og med alle guldmonogrammerne. På hovedet satte kejseren personligt den store, tunge guldkrone med de pragtfulde farvede ædelstene. Hun satte sig derefter uden videre på den ene af de to store guldtroner, som templet rådede over, og beordrede straks den anden fjernet for at vise, at nu var hun enerådende.

Dermed startede en ny hverdag i templet. Hvis hun havde ventet modstand fik hun den ikke. I hvertfald ikke til at begynde med. Hun skulle have lov til at falde til ro i sin nye magtstilling. Vi ville vente med at slå til, når hun ikke længere frygtede at

nogen ville stille spørgsmålstejn ved hendes ret til magten.

Do-El-Sa var en grusom kvinde med en trang til selv at eksekvere voldsomheder. Hun indførte piskestraf til alle præster og præstinder, hvis ikke de udførte hendes mindste ordre hurtigt nok. Passiv modstand tålte hun altså heller ikke. Det var noget ganske uhørt at nogen vovede at lægge hånd på en af RA's præster. Det var det samme som at lægge hånd på solguden selv, da vi var hans repræsentanter her på jorden. Snart kom de første grædende ofre, som paradoksalt nok var præstinder til os med blødende rygge og bad om at blive løst fra præsteløftet. Men vi måtte bede dem om at tåle og lide og holde ud.

Vi lovede dem, at dette mareridt skulle få ende inden længe. Efter nogen tids magtdemonstrationer fra Do-El's side, holdt disse trængsler også op. Det morede tilsyneladende ikke længere den høje herskerinde, hvis ofrene ikke viste tegn på angst. Vi fik dog en tydelig demonstration af, hvad der ventede os, hvis vi virkelig begyndte at gå til åben modstand.

Efter nogen tid lod hun kundgøre, at hun ønskede at se repræsentanter fra alle templet til et stort møde her på hovedtemplet. Da hun stod overfor den tusindtallige skare af præster fra hele kontinentet kundgjorde hun følgende: "For eftertiden skal hele præstestanden være underlagt kejserens magt. I skal alle tjene ham og adlyde hans ordrer, før I tjener RA. Jeg tåler ingen modstand eller ulydighed. Den første, som ikke udfører, hvad jeg på kejserens vegne befaler vil blive straffet på livet."

En lammende tavshed bredte sig over hele den forsamlede præsteskarer. Ingen vovede at løfte blikket, men stirrede stift ned foran sig. Det opfattede Do-El-Sa som en accept af hendes ordre. Med en håndbevægelse beordrede hun os alle tilbage på pladsen med undtagelse af en repræsentant for hvert tempel. Da de tolv personer var blevet udvalgt af hele forsamlingen, beordrede hun dem alle ned på knæ foran sig. Derefter tvang hun dem til at fremsige den rituelle tilbedelse af RA, som anerkendte ham som det styrende organ af hele universet. Nu skulle denne tilbedelse imidlertid også gælde for kejseren.

En af de tolv præster løftede hovedet, og råbte: “Nej – dette er blasfemi. Det kan jeg ikke tage del i!”

Straks pegede Do-El-Sa på den formastelige. En soldat gik øjeblikkelig hen til ham, tog fat i hans hår med den ene hånd og skilte hans hovede fra kroppen med det sværd han holdt i den anden hånd.

Lamslåede stirrede vi alle på dette grusomme udslag af hendes magt. Men ingen vovede at sige noget. Tilsyneladende var vi kuede. Men i det skjulte arbejdede Ki-El-Sa og jeg på at få organiseret et modtræk. Sagen var jo den, at Do-El-Sa ikke besad de særlige evner, som vi præster var født med og uddannet til, og havde raffineret gennem vor uddannelse. Derfor kunne hun ikke vide, at vi med vort medfødte klarsyn var i stand til at forudse hendes næste træk og hendes skæbne som helhed.

Jeg vidste allerede fra begyndelsen hvordan det hele ville ende, og det gjaldt for os nu blot om at fremskynde den skæbne der ventede hende. Men først og fremmest gjaldt det om at få hende fjernet fra hendes magtfulde stilling som vores overordnede og befri os fra hendes tyranni. Både Ki-El-Sa og jeg kunne se, at hun udelukkende benyttede sin nuværende stilling som et springbræt til at opnå den endnu højere stilling som kejser. Derfor begyndte vi i det stille at undergrave den regerende kejsers magt og samtidigt opmuntrede vi hende til at fremskynde sine planer.

Gennem vore daglige kontakter med civilbefolkningen, som jo fortsatte med at komme på tempelpladsen hver dag, sådan som de altid havde gjort, fik jeg vore præster og præstinder til at tale dårligt om kejseren på en sådan måde, at man ikke kunne kalde det illoyalt, men sådan, at Do-El-Sa kunne opfatte det som en understøttelse af hendes magtposition.

Det var ikke noget vore præster brød sig om, for de havde lært aldrig at tale dårligt om andre mennesker, men de forstod at de gjorde det i en god sags tjeneste. Gennem sine spioner fik Do-El-Sa snart nys om vort undergrundsarbejde, men det smigrede hende kun. Som det magtmenneske, hun var, kunne hun ikke gennemskue vores motiv.

Fik vi hende først anbragt på kejsertronen, måtte hun bruge så megen energi på at beholde den position, at der ikke ville være tid og kræfter tilovers til også at styre præsteskabet. Men det tog lidt længere tid end vi havde troet at ændre folkets indstilling til kejsermagten. Folk er temmelig konservative og loyale, for det gik rent faktisk ganske godt for landet.

Vore soldater meldte hjem om større og større sejre og erobringer, vore købmænd blev rigere og rigere på udenrigshandelen, og menigmand mærkede også den stigende velstand som var følgen deraf. Do-El-Sa hjalp imidlertid selv godt med i magtkampen mod kejseren. Som livvagtens øverste chef havde hun i sin tid svoret troskab mod kejseren, men nu påstod hun, at hun kun havde svoret troskab mod selve kejsermagten og ikke mod nogen enkeltperson.

Efter et halvt års stadig stigende utilfredshed med kejseren, og efter at han i sin uvidenhed havde gjort et par gevaldige fejlpositioner, besluttede Do-El-Sa, at tiden var inde til at tage det sidste trin op mod magtens tinde.

En nat tog hun sagen i sin egen hånd. Under et foregivent elskovsmøde mellem hende og kejseren dræbte hun ham koldblodigt ved at stikke ham en kniv i hjertet. Da hans tjenere den næste morgen fandt ham død, sendte de straks bud efter Do-El-Sa, som var den øverste ansvarlige for kejserens sikkerhed. Hun stillede sig tilpas chokeret an og beordrede straks en stor undersøgelse sat igang for at finde morderen. Hun beordrede også tjenerskabet til at tie om mordet og i stedet fortælle folket, at kejseren var død af et hjertetilfælde. Det kan man på en måde også godt sige at det var.

Kejseren blev begravet med pomp og pragt efter at hans lig var blevet placeret i en miniaturepyramide, for at den kraft, som er i en sådan konstruktion, efter sigende skulle bevare hans legeme for evigt. Do-El-Sa sørgede for, at kejserens personlige tjenere kort tid efter forsvandt sporløst, så der ikke var nogen, som kunne fortælle om, hvordan han døde. Men vi præster fik alt at vide gennem vore særlige spioner ved hoffet.

Kort tid efter samlede Do-El-Sa alle suverænerne og landets ypperstepræster til et møde på kejserpaladset, for at de skulle udvælge den nye kejser. Det plejede normalt at tage lang tid med mange overvejelser, fordi der altid var mange som bejlede netop til denne position. Men Do-El-Sa havde selvfølgelig i lang tid i forvejen sørget for at eventuelle modkandidater var blevet ryddet af vejen efter falske anklager eller sat i spidsen for hærafdelinger i udlandet. Den eneste reelle kandidat var nu Do-El-Sa. Vi præster støttede helhjertet hendes kandidatur blot for at slippe af med hende, og i kraft af vore stemmer var der ingen tvivl om udfaldet.

Som øverste leder af præsteskabet udnævnte hun derpå en svag mand, som hun vidste, hun kunne styre. Denne mand var Ma-El-Fo. Han var en tidligere højtstående befalingsmand i Atlantishæren, men på grund af et svagt helbred og en manglende karakterstyrke og en umættelig sexlyst, var han blevet sat uden for nummer, og havde i længere tid ikke været at finde i magtens korridorer. Do-El-Sa kaldte ham til sig på kejserpaladset, og udnævnte ham ved en højtidelig ceremoni til sin efterfølger som øverste præsteskabsleder. Vi var alle lettede over udviklingen, da vi vidste, at han var helt uskadelig. For at holde ham fra den egentlige magt besluttede vi at udnytte hans karakterbrist. Der blev derfor indrettet en særlig afdeling for ham i templet, og det blev gjort med al den pragt og luksus, som vi kunne fremskaffe. Vi købte oven i købet en række smukke slavinder til ham, som han kunne forlyste sig med hver nat. Derved blev han så udmattet, at han sov det meste af dagen, og han blandede sig derfor aldrig i vore gøremål.

Vi kunne derfor genoptage vor tidligere livsform, og leve videre som før Do-El kom til magten. At mine og Ki-El-Sa's planer var lykkedes så godt gjorde naturligvis, at vi blev betragtet med stor ærbødighed og ærefrygt blandt landets øvrige præster. Jeg tilstår gerne, at jeg nød den periode i vort liv. Det bedste ved det hele var imidlertid, at den gav mig den magt og position, at jeg nu kunne få noget gjort ved de eksperimenter, som fandt sted på templet i Da-Tu-La.

Fire måneder efter Do-El-Sa's indtræden som kejserinde, foretog Ki-El-Sa og jeg en ceremoniel rejse rundt i landet officielt for at inspicere præsternes embedsførelse. Vi sørgede for, at Da-Tu-La blev det sidste tempel vi ankom til. Den gamle affældige ypperstepræst var død, men en anden mere frygtindgydende person havde overtaget hans stilling, nemlig den mand, som oprindeligt havde fundet på disse modbydelige eksperimenter.

Hans navn var NA-EL-BO, og han var i mine øjne simpelt hen en galning, der ikke burde gå frit omkring. Hans øje lyste hadefuldt mod os ved den tilsyneladende hjertelige velkomst, og Ki-El-Sa og jeg vekslede bekymrede blikke ved synet af ham. Vi bad ham vise os grotten med vanskabningerne. Det var han ikke meget for, men på grund af vores magt kunne han ikke afvise os. Han forlangte dog at være ved vor side under hele forevisningen.

“Af sikkerhedshensyn” forklarede han. Men vi vidste udmærket godt, at det kun var fordi han frygtede, at vi skulle overtage kontrollen med laboratoriet og beordre det lukket. Gensynet med min ungdoms mareridt var næsten mere end jeg kunne klare. Ki-El-Sa var også dybt berørt, selv om jeg havde fortalt hende om, hvad hun ville få at se i grotten. Da hun imidlertid tilfulde fik bekræftet, hvad jeg havde fortalt, kunne jeg mærke på hende, at hun var lige så fast besluttet på at få dette vanvid stoppet som jeg var. Men på det tidspunkt kunne vi intet stille op. Dertil sad Do-El-Sa for sikkert på magten. Dette problem kunne kun klares ved snedighed og manipulation.

Ved hjemkomsten til hovedtemplet satte vi os sammen for at lægge en plan, som kunne stoppe disse eksperimenter. Det faldt os da ind, at vi kunne udnytte kejserindens magt mod hende selv og samtidigt få løst vort problem. Hvis vi kunne få lokket hende til at tro, at hendes magt var uden grænser, og at hun havde muligheden for at blive hersker ikke alene over ATLANTIS, men over hele den verden vi kendte til, kunne vi dirigere hendes magtudfoldelser udad til de andre kontinenter, som vi vidste eksisterede. Med hele hæren og flåden udenlands på erobringstogt ville hendes magt på ATLANTIS være stækket, og vi kunne måske derved

genoprette præstestandens gamle magtposition. Derfor gjaldt det for os om at opvække hendes storhedsdrømme til at omfatte også de andre kontinenter, og så håbe på, at hun derved ville knække halsen. Vi kunne se, at en sådan mulighed var tilstede i hendes skæbnemønster.

Kapitel 7

Kejserindens magt var i mellemtiden blevet så stor, så hun kunne tillade sig at vise storsind og sige ja til en audiens. Vi havde under hensyntagen til alle gældende regler, skrevne som uskrevne, gennem hofmarskallen bedt om en audiens. Vi meddelte, at vort ærinde var vigtigt og at det drejede sig om landets fremtid.

Den sorte Kejserinde, som hun nu hed i folkemunde, var så nådig at tillade en kort samtale. Vi fattede os i korthed, og foreslåede hende den plan, som vi påstod var udtænkt af ypperstepræsterådet. Planen om at drage udenlands og forøge hendes magt til at være et verdensherredømme var enkel og letgennemførlig, og den kunne kun føre til en styrkelse af hendes magt. Hun faldt lige i den fælde, som vi havde lagt for hende. Selvom hun altså var en snu strategiker, kunne hun ikke gennemskue konsekvenserne, netop fordi hun jo manglede vores evne til at se ud i fremtiden. Hun anede ikke uråd, fordi hendes tankegang nu var blevet så forvrænget af magtberuselse, at hun ikke kunne tro, at hun var istand til at begå nogen fejl. Når man sidder på magtens tinde, må man fuldt og fast tro på, at man er ufejlbarlig.

Desuden fortalte hun mig, at hun udmærket godt vidste, hvor hun havde mig. Dum var hun jo ikke. Uden omsvøb fortalte hun mig, at hvis jeg nogensinde skulle komme hende på tværs, ville hun røbe et af mit livs intimeste hemmeligheder.

Sagen var den, at jeg desværre helt ufortjent efter mit eget skøn, havde pådraget mig det kedelige rygte, at jeg var lidt for glad for unge kvinder – især de unge præsteaspiranter, som jeg havde været betroet til oplæring. Jeg sværger min dyreste ed på, at jeg aldrig nogensinde havde forgrebet mig fysisk på dem, men jeg havde udnyttet deres næsegruse beundring for mig til at tage mig visse friheder overfor dem. Det kunne f.eks. være at jeg gjorde det til en vane at tage dem om skuldrene, når jeg underviste dem eller give dem et lidt for kærligt knus, når undervisnin-

gen var forbi. Det var ikke i en ond mening, men jeg kan nu bagefter godt se, at det sagtens kunne fortolkes anderledes.

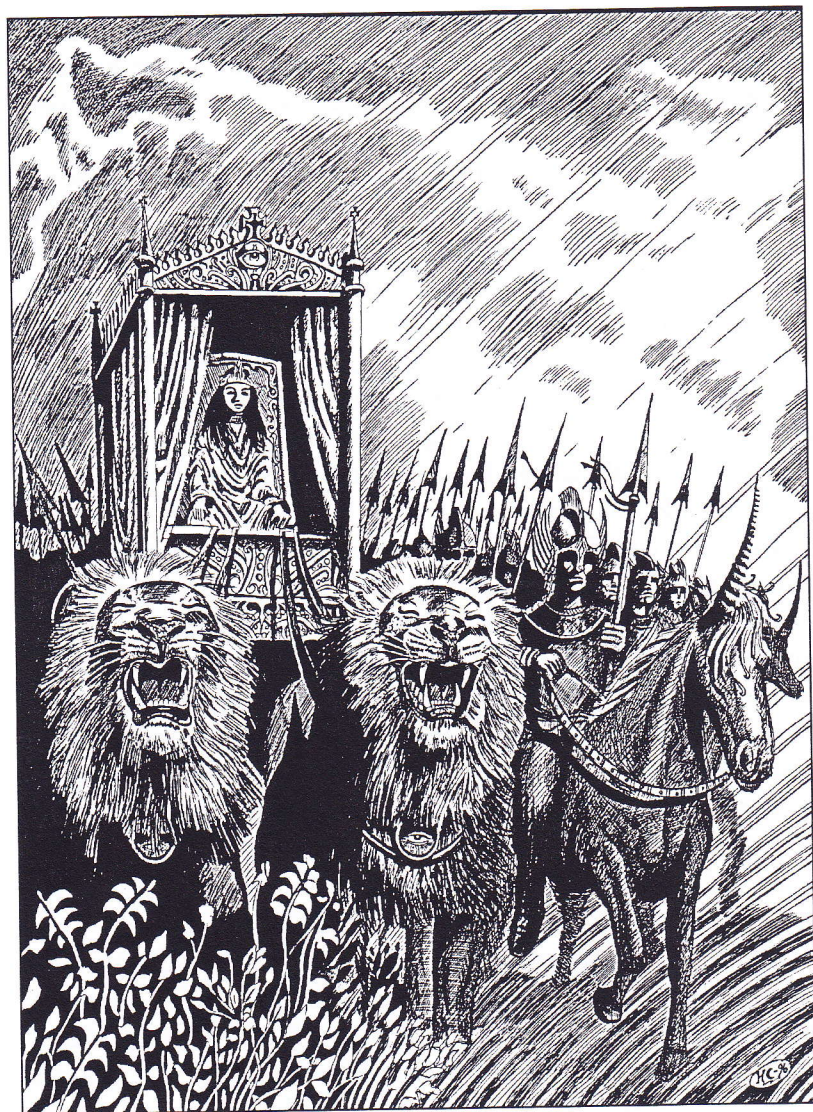
Kejserinden havde gjort det til et mål at vide alt om alle, så misundelige kolleger havde altså ikke undladt at informere hende om min lille svaghed for det smukke køn. Det var naturligvis utilstedelig at udnytte min stilling og min autoritet på den måde, og det ville skade mig i min ophøjede stilling og dermed min magtposition umådeligt, hvis det kom frem. Derfor var jeg meget omhyggelig med at sløre mit forehavende, så ikke kejserinden skulle knuse mig med sin viden.

Efter at have takket os for vort forslag, forlod vi skyndsomt kejserpaladset, og tog på en lang tur rundt i landet, idet vi sørgede for at slette vore spor, så ingen ville kunne finde os før det var for sent. Vi var ikke i tvivl om at hvis Kejserinden fulgte vores plan, ville hun underskrive sin egen dødsdom.

Otte dage efter vores hastige afrejse tog Kejserinden et højt usædvanligt initiativ. Hun meddelte den forundrede befolkning, at hun ville tage på en inspektionsrejse til et fjerntliggende tempel beliggende i provinsen Da-tu-la. Hvad hun ville der, fortalte hun ingen. Men hoffet gik straks igang med at forberede den lange tur med alle de sikkerhedsforanstaltninger, som nu var nødvendige under det nye regime. Tidligere havde kejserne altid kunnet rejse frit i landet uden nogen angst for civilbefolkningen. Kejseren var efter gammel skik urørlig, og at lægge hånd på denne solgudens repræsentant på jorden ville altid førhen have været utænkeligt. Men *Den sorte Kejserindes* rædselsregime havde ændret befolkningens holdning til hende, og hun og hoffet vidste godt, at der fandtes mange personer rundt om i landet, som havde fået hende magt at føle på højst ubehagelige måder, og mange ofre for hendes magt havde svoret en dyr hævn over hende, hvis de nogensinde fik lejlighed til at komme hende nær.

Men forsigtig og klog som hun var, havde hun en livgarde omkring sig, som på grund af de mange privilegier, de havde fået af hende, var parate til at gå i døden for at beskytte hendes liv.

Efter en uges store forberedelser tog hun så afsted siddende i

en prægtig guldbeslæet vogn trukket af to kæmpestore løvehanner, og omgivet af ca. 100 stærkt bevæbnede soldater til hest.

Hvad der skete i templet i Da-tu-la, har jeg siden fået fortalt af en god ven, som hemmeligt var min spion i templet. Han havde nemlig den samme afsky som jeg for det, der skete der.

Kejserinden ankom til templet under udfoldelse af store magtdemonstrationer for at kue præsterne på forhånd, så de lystrede hendes mindste vink. Hun lod hun sig indkvartere og bespise ved et storslået gæstebud.

Præsterne, som var blevet advaret om hendes besøg, gjorde alt for at gøre hende tilpas. Da hun den følgende dag forelagde dem sine planer, var de meget velvilligt indstillede. Fuldstændigt blottet for moral og etik, gik de straks ind på hendes grumme plan, som de fuldtud billigede. De takkede ovenikøbet Kejserinden for hendes ide, og lovede, at de ville sætte al deres viden og indsigt på at løse den opgave hun havde givet dem. Men desværre skete der så noget uforudset. Hun gik endnu videre end jeg havde troet. Netop fordi hun var dette grusomme, skånselsløse og komplet amoralske menneske.

Hun blev naturligvis vist rundt af en guide i menageriet af de kunstigt skabte vanskabninger, og der fik hun "en strålende ide". Hun foreslog forskningslederne, at de skulle fortsætte med deres arbejde, og sigte mod at udnytte disse vanskabninger i landets tjeneste. Hæren skulle udstyres med et antal Kentaurere, som alene ved deres udseende ville skræmme alle modstandere fra vid og sans. Havfruene skulle mangfoldiggøres, da de kunne bruges til at forføre fjendtlige skibes søfolk, så de glemte at tage sig iagt for Atlantisskibene. Endelig foreslog hun, at der skulle udvikles en speciel dræberhest, der skulle forsynes med et kæmpehorn i panden, så det kunne gennembore fjenderne.

Selv om mit klarsyn var veludviklet, så havde jeg ikke gennemskuet dette tiltag. Men det skyldtes, at jeg følte en sådan afsky for lederne af eksperimenterne i dette tempel, at jeg troede, at alle andre ville have det på samme måde. Det var mit livs største fejltagelse. Denne uforudsete udvikling medførte, at alle mine øvrige planer for ATLANTIS' frelse ikke kom til at virke efter hensigten.

Ingen bebrejdede mig nogensinde for min fejltagelse – heller ikke min elskede hustru. Hun påtog sig endda frivilligt sin del af skylden for at formindske min, men lige meget hjalp det. Denne

skyld var jeg plaget af til mine dages ende. Som mit eneste forsvær vil jeg blot fremføre, at ingen kan se helt til bunds i det kriminelle sind, at se hvad mørkets magter kan forlede sine ofre til.

Men der skulle komme langt værre påfund fra dette onde menneske. Heller ikke dem kunne jeg afværge, men måtte magtesløs se til, hvordan hun styrtede mit dejlige land ud i fordærv.

Jeg havde ventet, at præsterne i templet havde nægtet at samarbejde, og at hun derfor havde måttet anvende magt for at få dem til at makke ret. Men tværtimod tog de med kyshånd imod hendes forslag, og kom selv med nye forslag til udvikling af endnu flere vanskabninger. Kejserinden tog efter sit ophold i Da-Tu-La-templet hjem til hovedstaden igen, og tilkaldte straks mig til en audiens. Jeg mødte op forberedt på hvad som helst, da jeg jo slet ikke havde hørt noget, hvordan turen var gået. Jeg havde håbet på, at kejserinden havde stoppet eksperimenterne i Da-tu-la, men tværtimod takkede hun mig begejstret for den gode ide, og fortalte mig i en tilstand af ekstase om de nye ting, hun havde sat i værk. Det chokerede mig i en sådan grad, at jeg ikke kunne finde ord for min forfærdelse. Det lærte mig, at jeg ikke mere skulle forfægte mine egne mål, og automatisk gå ud fra, at alle andre tænkte ligesom jeg. Jeg gjorde gode miner til slet spil, og lod som om, at jeg også var begejstret for de nye foranstaltninger.

Jeg dybt rystet, og det var Ki-El-Sa også, da jeg fortalte hende nyheden ved hjemkomsten. Hun trøstede mig dog så godt hun kunne med, at de præster måske slet ikke var så dygtige som de selv troede, og at deres forehavende måske ville mislykkes.

Men desværre havde de alt for stor succes med deres videre forskning. Inden længe kunne de præsentere "dræberhesten" med det spidse, hvide horn i panden. Den blev modtaget med begejstring af soldaterne, som snart fik den trænet til dens blodige hverv. Kentaurene viste sig ikke at være helt så velegnede, som man havde håbet. De var meget stædige væsener, og de nægtede at fungere som ridedyr. Så man måtte nøjes med at drive nogle stykker af dem foran hæren under angreb, så de kunne sprede afsky og skræk foran sig.

Havfruerne var villige nok, men da de manglede kønsorganer, kunne de hverken formere sig eller virke tiltrækkende på søfolk. Derimod var de gode til at skabe forstyrrelse i skibsbesætningernes disciplin. Men da man også opdagede, at Atlantisskibenes besætninger kunne blive besnæret, forlod man tanken om at anvende havfruerne militært.

Kejserindens ide-rigdom var imidlertid ikke udtømt. Hun tilkaldte præsterne fra et andet af Atlantis suspekterede templer. Det lå i landets vestligste del. Jeg kunne huske fra vor rundrejse lige efter uddannelsen, at præsterne på dette tempel virkede skræmmende på mig. Men da de ikke gav os indsigt i, hvad de forskede i, og iøvrigt holdt sig meget for sig selv, blev ingen af os klar over, hvor farlige de i virkeligheden var. Ikke kun for hele præsteskabets, men også for landets fremtid.

Årtier forud var de blevet så frustrerede over de lyse kræfters begrænsninger, at de havde besluttet sig til at udforske, om de kunne få mere ud af at bruge de mørke kræfter. De findes altid i et hvert menneskesind parallelt med de lyse kræfter, og vi beslutter alle på et eller andet tidspunkt i livet, hvilke af disse kræfter vi ønsker at bruge. De var gået dybt ind i udforskningen af krystallernes magt, og hvordan man kunne bruge og også misbruge disse kræfter. Derved havde de frembragt en kæmpe stor rubinkrystal, som virkede som en forstærker for vældige kræfter, der var indbygget i et glasrør lige bag det linseformede krystal. Ved at placere denne krystal ophængt i et højt tårn kunne man dirigere en stærk destruktiv lysstråle, som brændte alt op på sin vej. Betingelsen var blot, at det kun kunne bruges i middagstimen, når solen stod højest på himlen. Dette frygtindgydende våben har jeg set i funktion, og mit hjerte frøs næsten til is, da jeg så hvorledes det opbrændte store skibe med hele dets besætning i et lysglimt.

Et andet af ATLANTIS' templer eksperimenterede med at konstruere et skib, som kunne flyve. Indvendigt lignede det et ganske almindeligt skib, men dækket var lukket helt til, og det manglede mast og ror. I stedet for var det forsynet med en masse indvendige

kobberrør, som udgik fra en lille sort kasse i midten af skibet. Rørene udmundede i både for- og bagstavn og i lange rækker langs siderne. Hver rørafslutning var forsynet med en ventil, som kunne styres inde fra skibet gennem snoretræk. Inde i den sorte kasse placerede man en kæmpekrystal, som præsterne i forvejen havde ladet op med en vældig energi, som de kaldte *Vril*.

Denne energi kunne nu via kobberrørene udlades som en meget kraftig luftstrøm, som fik skibet til at lette fra jorden, når man altså havde lukket op for de nedadvedte ventiler hele vejen rundt om skibet. Når skibet var kommet et godt stykke op i luften vendte man alle ventilerne bagud, og skibet fløj nu gennem luften så hurtigt som vinden. Under flyvningen bevægede skibet sig ikke i en lige linie, men bevægede sig op og ned i en slags bølgegang. Det kunne styres ved hjælp af ventilerne og kunne nå lige knapt nå op i ca. 10.000 fods højde. Det vil sige, at det ikke kunne komme op over vore højeste bjerge, men måtte flyve hele vejen udenom, for at komme fra øst til vest.

I begyndelsen kunne skibene kun medtage to personer, men efterhånden som man blev dygtigere, kunne man bygge skibene større og større og få dem til at rumme mere og mere mandskab. De senest byggede skibe kunne rumme helt op til 100 velbevæbnede soldater. Men skibene havde en stor fejl. De kunne ikke flyve særligt langt på en opladning, og da slet ikke flyve over havet til barbarernes land. Altså kunne luftskibene kun bruges til selvforsvar eller til indbyrdes kampe.

Ikke længe efter at de første prototyper var kommet i produktion viste det sig, at oprørske provinser, som ikke ville underlægge sig den sorte kejserindes magt, også havde anskaffet sig disse luftskibe. Der blev nu af og til udkæmpet store luftslag mellem kejserindens luftskibe og de oprørske provinseres luftskibe.

Skibene prøvede på at vædre hinanden eller ved hjælp af deres luftstrømme at få skibene til at kæntre, så de vendte bunden i vejret, og inden besætningen nåede at få omstillet ventilerne susede de lige ned i døden på landjorden og knustes totalt.

Kejserinden havde altså problemer nok at slås med, og for at

styrke sin egen magt og position ind ad til, besluttede hun sig til at udruste en mægtig invasionsstyrke, som en gang for alle skulle befæste Atlantis herredømme over hele den verden, som vi kendte. Dermed kunne de oprørske provinseres aggressivitet vendes ud mod omverdenen i stedet for at kæmpe indbyrdes. Når jeg siger den verden vi kendte, skyldes det mange beretninger om fremmede folkeslag, som skulle leve på kontinenter udenfor vores verdensopfattelse. Jeg havde jo selv på min udenlandsfærd oplevet en lille del af den fremmede verden, men det tog havde mest været en opdagelsesfærd og et samhandelsfremstød. Vi havde kun været interesseret i at oprette mindre befæstede kolonier og ikke at erobre større landområder. Nu var sigtet i det kommende tog at erobre og overvinde alle folkeslag vi traf på og få dem til at underkaste sig ATLANTIS' herredømme.

Kejserinden var fascineret af beretningerne om de fjerne sagnriger, der verserede på ATLANTIS efter vort første udenlandstogt og derfor skulle det undersøges, hvor store disse rigers befolkninger var, og om de kunne måle sig militært med ATLANTIS. Kort sagt: Hun ville have det absolutte herredømme over hele jorden, og alle mennesker skulle lyde hendes vilje.

Kejserinden kendte i forvejen kun lidt til to andre kontinenter. Hun vidste at de besad et militærapparat, men ikke hvor dygtige de var til at kæmpe og forsvare sig. Men hun anså dem for svage og ikke så godt rustede som Atlantismagten. Hendes magt var fortrinsvis baseret på den veluddannede og krigsvante hær og på de forskningspræster, som hun havde fået over på sin side. Hun havde lovet dem magt og indflydelse, og de havde helt glemt deres præsteløfte om kun at arbejde for fred og kærlighed mellem alle mennesker. De havde set hvilke kræfter, der gemte sig i den mørke side af magten, og de havde svigtet alle etiske regler. Til sidst var der kun et par templer, som ikke ville tilslutte sig mørkets magt. Til dem hørte heldigvis hovedtemplet i hovedstaden BAR-EL-HORKUM. Jeg prøvede at holde sammen på den lille trofaste skare af *de sande lysbærere*, som de kaldte sig. Kejserindens kendte vor holdning, men var tilfreds med, at langt de fleste

præster var gået over på hendes parti. Hun valgte at ignorere vor modstand, også fordi hun havde denne før omtalte klemme på mig. Hun foretrak at have en fjende, som hun kunne kontrollere.

Jeg var derfor stadig medlem af det øverste præsteråd, der regelmæssigt blev kaldt op til paladset for at rådslå med kejserinden. Hun talte aldrig direkte til mig, skønt jeg beholdt min position som repræsentant for de to tilbageværende modstandsgrupper. Hun sørgede blot for, at jeg ikke prøvede at påvirke de ti andre templer, og jeg må med skam meddele, at jeg ikke vovede at trodse hendes magt, men valgte at tie og samtykke. I hvert fald ud ad til.

Jeg mente, at det var bedst for os, hvis kejserinden på et eller andet tidspunkt begik en afgørende fejl, og derved selv medvirkede til sin egen udslettelse. Så måtte man bare håbe og bede til, at hun ikke rev hele det atlantiske kontinent med sig i faldet.

Jeg kan endnu se for mig disse rådslagninger.

Kejserinden sad stiv og utilnærmelig på sin guldtrone. Foran hende sad ved et stort bord, det var lavet af sort ibenholt, de øverste embedsmænd i staten. Stemningen var ikke ligefrem imødekommende og alle de høje herrer, som var med i ledelsen af vort store kontinent, sad bare afventende. Ingen måtte tale før kejserinden befalede det.

Der sad den store hærfører Ra-El-La, den mindst lige så imponante admiral for flåden Sa-El-La, og den lille vindtørre leder af Fa-tu-la-templet Va-El-La. Desuden var der lederen af kejserindens personlige livgarde Ha-El-La. Som man kan se af navnene var de alle i familie med hinanden. Det gjorde dem stærke. De var alle meget farlige mænd, som var berygtede for deres raffinerede måder at slagte en fjende på. Dem skulle man ikke ønske sig til fjende. De lystrede Kejserindens mindste vink uden tøven. Hun skulle bare antyde, at hun godt ville af med en bestemt person, og så var den person allerede så godt som død. I salen var der også et par hoffolk, som skulle sørge for forfriskninger, hvis nogen skulle ønske det. Allernederst ved bordet sad jeg og forsøgte at være ubevægelig, for ikke at pådrage mig nogen opmærk-

somhed. Jeg var kun tålt i denne fornemme kreds fordi kejserinden vidste, at hun havde en klemme på mig, og fordi min mening havde absolut ingen betydning. Der var nu heller ikke nogen der spurgte mig om den, og jeg mælede klogeligt ikke et ord under hele mødet, men nøjedes med at løfte min højre hånd for at stemme ja til alle kejserindens forslag. Jeg var for stor en kujon til blot at overveje at stemme nej eller slet ikke stemme.

Det skammer jeg mig over idag. Men på den anden side set, kunne min stemme hverken have gjort til eller fra. Ypperstepræsterådet skulle repræsenteres ifølge ældgammel skik ved alle betydningsfulde beslutninger. Det vigtigste for præsteskabet var trods alt, at de var med i alle forhandlinger i kejserpaladset. Jeg kunne godt se med mit klarsyn, hvad det hele ville ende med. Men jeg kunne ikke stoppe deres fremfærd. De var alle så magtberusede, at de ikke ville have lyttet til mine råd.

Kejserinden havde imidlertid brug for præsternes accept af sine erobningsplaner, idet hun for at kunne styre sine soldater og hjemmefronten var nødt til at lade som om det først og fremmest var udbredelsen af vor tro til de fremmede uvidende barbarer, der var årsagen til vore ekspansionplaner. Det var noget folket kunne forstå, for den ældgamle tro stak stadigvæk dybt i dem. Også selv om der blev set skævt til dem, der alt for åbenlyst bekendte deres tro på Solguden.

På det sidste møde før invasionsflåden sejlede ud, benyttede jeg derfor lejligheden til at anmode om at der på hver af de over 100 skibe måtte følge en præst, som skulle medbringe dokumenter fra de enkelte templer. Generalstaben havde intet at indvende. Men jeg havde allerede aftalt med mine medpræster, at hvis det værste skulle ske og ATLANTIS skulle blive ødelagt, hvis invasionen skulle slå fejl, skulle disse præster med deres dokumenter sørge for Atlantiskulturens overlevelse. Alle dokumenterne var skrevet på tynde metalplader, som var overtrukket med et keramisk stof, der beskyttede skrifttegnene. Alle disse dokumenter var blevet specielt udvalgt fra vore arkiver på hovedtemplet. Alle de andre templer havde gennem århundreder haft pligt

til at indsende kopier af alle deres forskningsresultater til hovedtemplet. I de senere år var denne pligt ikke blevet overholdt, så vi havde ikke informationer om alt de nye resultater, som var blevet opnået gennem hjælp fra de mørke kræfter.

Men alligevel havde vi en overvældende mængde dokumenter at vælge imellem, og hvert eneste skib fik en kasse med indeholdende de mest betydningsfulde dokumenter, men alligevel fordelt således, at intet skib medbragte dokumenter om kun et emne. Derfor ville det heller ikke være en katastrofe, hvis flere skibe gik til undervejs. Lykkedes det blot at redde halvdelen af dokumenterne ville vi være tilfredse. Men alligevel ville det måske tage århundreder før man havde genindvundet tabt viden.

Ki-El-Sa og jeg tilbragte nu mange timer i hovedtemplets arkiver og udvalgte i samråd med arkivlederne de tusindvis af dokumenter, som vi mente kunne overlevere Atlantiskulturen til eftertiden. For vi, som var forlenede med evnen til at skue ind i fremtiden, vidste godt, at det lakkede mod enden for vort prægtige kontinent. For os gjaldt det nu om at videregive vor viden til nye kulturer, som måtte opstå efter os. Så måtte vi blot håbe på, at de ikke som os misbrugte denne viden til selvforherligelse og magtkampe om verdensherredømmet.

Mens vi dag efter dag udvalgte dokumenter i templets underjordiske arkiver, fortsatte forberedelserne til den store invasion over hele ATLANTIS. Soldater blev udskrevet, våben blev smedet, skibsbesætninger blev trænet og forråd blev indskibet på invasionsflåden. Det havde været meningen, at Kejserinden selv ville have været med, men hun valgte alligevel efter indtrængende råd fra sine hoffolk at blive hjemme.

Faren for at omkomme på det ikke helt risikofrie krigstogt var for stor. Både hun og hendes rådgivere kunne godt indse, at hvis noget skulle gå galt, og hun ved et hændeligt tilfælde skulle blive dræbt, så ville magtstrukturen på ATLANTIS falde fra hinanden. Hun havde nemlig selv effektivt sørget for, at der ikke var nogen umiddelbar arving til kejserdømmet. Hun ville altså blive hjemme, og afvente de forventede sejrnyheder. Derefter var det

hendes mening at styre hele verden fra ATLANTIS.

Alle soldaterne og sømændene var meget forventningsfulde og glædede sig til at erobre gods og guld og ære i de fjerne lande, og vende hjem med rigdomme, så de kunne leve lykkeligt til deres dages ende. Da afsejlingsdagen endelig blev bestemt, blev det besluttet at fejre den forventede sejr med en stor fest. Byens beboere mødte op med blomsterkranse og sang sejrshymner, og ønskede alle i invasionsstyrken held og lykke i det fremmede. Derefter vinkede befolkningen og kejserinden farvel til flåden, som så i kølvandsorden sejlede ud af den lange kanal og satte kursen mod øst.

Kapitel 8

Der gik nu det meste af et års tid før efterretninger om erobringstogtet nåede frem. Da der endelig nåede oplysninger frem, skete det gennem et enkelt tilbagevendende skib fra den stolte flåde, som var sejlet ud. Den frygtelige efterretning lød i al sin korthed: Togtet havde været en katastrofe.

Ingen fik nogensinde den hele og fulde sandhed at vide, idet kejserinden straks isolerede hele besætningen fra skibet, afhørte dem grundigt, og bagefter lod dem forsvinde sporløst. Det var den tak de fik for at have kæmpet sig tilbage til hjemlandet mere døde end levende. Befolkningen var rystet over at have mistet så mange mænd og skibe på noget, som skulle have været begyndelsen på ATLANTIS' verdensherredømme. Alligevel slap sandheden ud, og det skyldtes en af mine underpræsters indsats.

En sømand ved navn Ma-El-Tu flygtede fra den fangetransport, som efter afhøringen førte alle de hjemvendende langt ud i bjergene, hvor de blev dræbt af den kejserlige livgarde. Der måtte ingen vidner være tilbage, som kunne fortælle om det forsmædelige nederlag.

Denne fange, som altså undslap under dække af mørket, søgte tilflugt i et privathjem hos en af præsterne fra hovedtemplet. Det kunne måske se ud som et tilfælde, men jeg tror, at han blev ledt netop frem til dette hus med assistance fra RA. Denne præst skjulte ham, og bragte ham et par dage efter op til templet, hvor han blev skjult i de dybe kældre, hvortil selv ikke Kejserens livgarde havde adgang. Her afhørte jeg ham personlig, og det var en forfærdelig og sørgelig historie han havde at fortælle.

Manden viste sig at være en sej gammel sømand, som gennem et langt liv under barske forhold havde samlet så megen styrke, at han ikke ville give op under selv de barskeste prøvelser. Han fortalte mig nu sin historie. Jeg havde sørget for, at en dygtig skriver gjorde os selskab, og alt hvad han sagde, blev derfor nøjagtigt

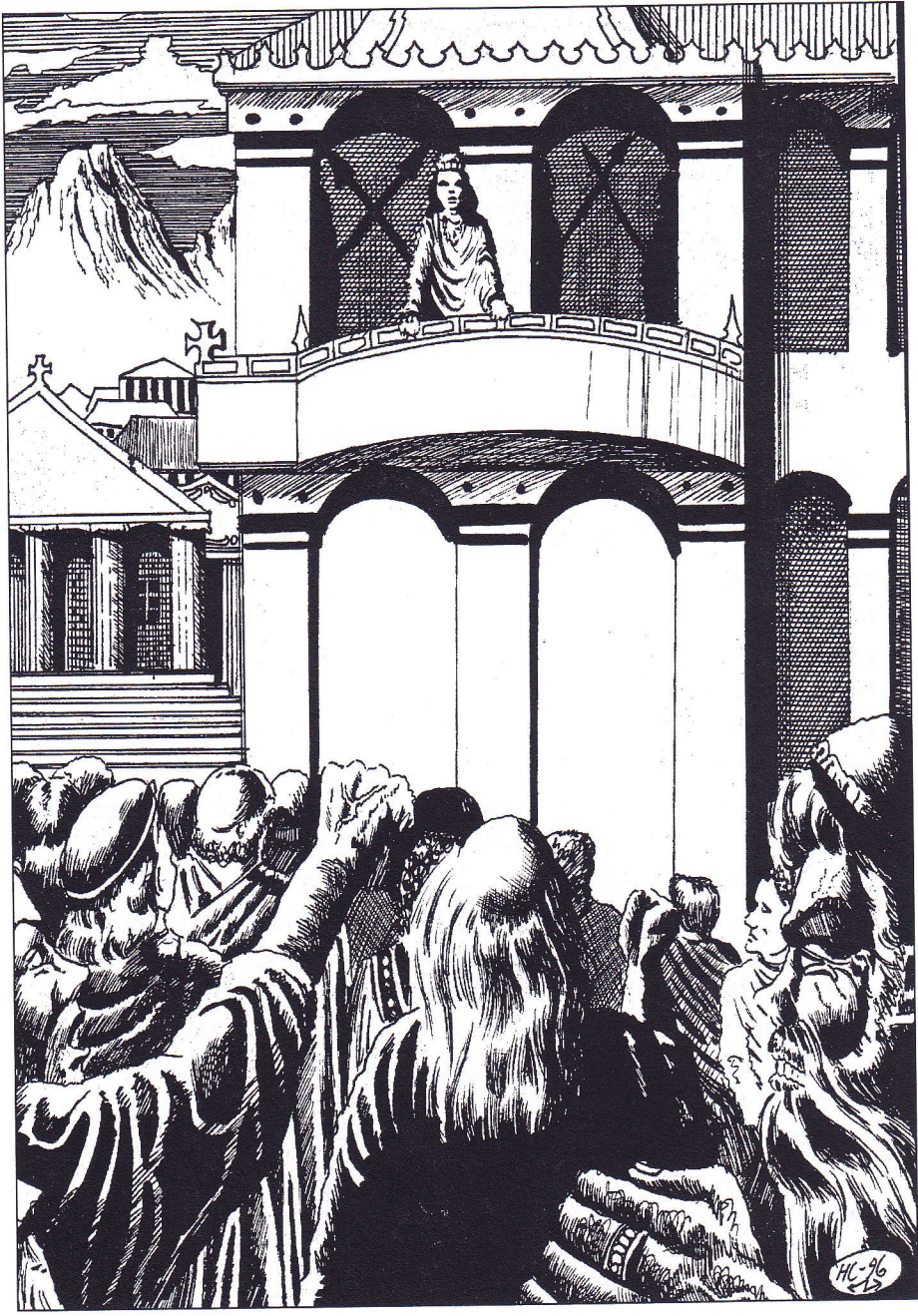

nedskrevet for at kommende generationer kunne få sandheden at vide. Jeg forstod godt kejserindens behov for at dølge denne sandhed, for den var fuldstændigt ødelæggende for hendes stormagtdrømme, og kunne i den sidste ende true hendes egen position, som hun jo kun havde i kraft af sine overbevisende evner til at lede ATLANTIS og især til at nære den jævne Atlantides stormagtdrømme. Sømanden fortalte, at det i begyndelsen var gået helt efter forventning. De første lande blev hurtigt besejret, og kejserindens sejrsvante tropper bredte sig hurtigt over det nye kontinent. Men snart blev modstanden større og større. Barbarerne var slet ikke så dårlige krigere, som man havde villet gøre dem til. Det blev sværere og sværere at erobre nyt land jo længere væk man kom fra ATLANTIS. Folk her havde ikke hørt noget om *De uovervindelige atlantider*, så de kæmpede hårdnakket for deres jord og folk. Det kostede mange liv at erobre nyt land, og mange skibe blev så affolkede, at man måtte efterlade de brændende vrage af dem, så de andre skibes besætninger kunne blive fuldtal.

Moralen var dog stadig høj indtil den store katastrofe indtraf. Skibene var sejlet ind i et stort øhav, der tilsyneladende var beboet af nogle meget dygtige søkrigere. De overfaldt skibene om natten på åbent hav, og myrdede besætningen inden de stak ild på skibet. Det reducerede skibenes antal så meget, at der til sidst kun var under halvdelen af de skibe tilbage, som var sejlet ud fra ATLANTIS.

Men det værste var endnu i vente.

Det kom til et stort søslag uden for en stor by, som de indfødte kaldte Athenia. Her blev de mødt af en hundredtals stor flåde, som medbragte et frygteligt og hidtil ukendt våben. Det var en ildkugle, som ikke kunne slukkes med vand, men som tværtimod brændte fint under vand. Skib efter skib brød i brand. Flugt eller tilbagetrækning var ikke muligt, for de fremmede skibe sluttede ring om Atlantisflåden, og ethvert skib, som prøvede at bryde ud ad cirklen blev straks over faldet af en halv snes skibe og ubarmhertigt stukket i brand. Vore soldater kunne ikke komme i nærkontakt med fjenden, og de druknede hjælpeløst, når den øde-

læggende ild opbrændte deres skibe. Det lykkedes i ly af det tiltagende mørke et par af skibene at undslippe, og de søgte hurtigt muligt hjemad mod Atlantis. Det ene af skibene sank i en storm umiddelbart før det nåede havn, og således undslap kun et eneste skib den store udslettelse.

Kejserinden tøvede længe før hun handlede. På en eller anden måde var den slemme nyhed alligevel sluppet ud, og rygterne svirrede. Store folkemængder bestående af pårørende til de udsendte soldater og sømænd samledes foran Kejserpaladset og råbte højt i kor, at de ville have sandheden at vide. Kejserens livgarde forsøgte forgæves at splitte folkemængden, men forgæves. Til sidst måtte kejserinden give sig, og hun holdt fra en af paladsets balkoner en tale for at berolige folkene.

Hun begyndte talen med at rose de tapre soldater og sømænd, som var draget ud for at erobre verden for hende og det atlantiske kontinent. Men af en eller anden uforklarlig årsag var forsøget slået fejl, og det beklagede hun meget. Hun mente, at det ganske bestemt måske skyldes forrædere, som var udsendt af hendes modstandere, og som havde svigtet, da det gjaldt. Det kunne jo umuligt skyldes manglende tapperhed eller vilje til sejr, og Solgudens velvilje ville hun heller ikke drage i tvivl, så det måtte nok skyldes menneskelige fejl. Dem kunne der ikke gøres noget ved, og derfor proklamerede hun, at hun igen på et eller andet tidspunkt ud i fremtiden ville gøre et nyt forsøg, og denne gang ville hun personligt sørge for, at ingen forrædere ville kunne fratage de tapre atlantiske soldater den endelige sejr.

Folket trak sig knurrende tilbage mest nok fordi de kunne indse, at de ikke kunne komme videre for øjeblikket. Der var for mange soldater på pladsen. Men de glemte aldrig fiaskoen, og kejserindens magt svækkedes gradvist. Især de familier, som havde mistet en bror eller en søn på erobringstogtet, blev nu hendes åbenlyse fjender. Der skete også en tættere gruppering af racerne, så også etniske stridigheder bredte sig over hele kontinentet.

Det passede præsteskabet fint, at Do-El-Sa's således blev

svækket for en tid, men efterhånden som sagen gik i glemmebogen især hos dem, der ingen kære havde mistet, begyndte en ny optimisme at brede sig blandt det jævne folk.

Det var på det tidspunkt, at kejserinden igen fik et af sine "geniale" indfald. På grund af det store tab af våbenføre mænd under togtet, henvendte hun sig til nogle af de frafaldne præster, som syslede med den sorte magi. Hun bad dem om at fremkomme med et middel, så befolkningstallet ville stige hurtigere end normalt. Det, mente hun, kunne ske ved at ændre lidt ved forplantningsmekanismerne hos hendes egen race – Toltecerne.

Det var alle dage skik på ATLANTIS, at hver mand havde en kone, som han holdt sig til resten af livet, og som han avlede børn med. De prostituerede som fandtes, var alle fremmede slavinder, som kun var til brug for unge mænd, som endnu ikke var gifte, eller til mænd, som havde mistet deres koner.

Kejserinden foreslog nu præsterne fra *det sorte broderskab*, at de med magi fjernede de naturlige hemninger både hos mænd og kvinder, samtidig med at man ophævede en mands familieforpligtigelser. Staten skulle så overtage børnene fra kvinderne lige efter fødslen, og placere dem på børnehjem, hvor man kunne inddoktrinere dem til at blive trofaste soldater og sømænd som kun tjente Kejserinden. Så fik hun for det første ingen vrøvl med efterladte efter faldne i nye krige, og alle mænd og kvinder kunne frit parre sig uden at bekymre sig om følgerne.

Alle vi præster kunne se, at det kun kunne føre til vort kontinents selvdestruktion. Men vi var magtesløse. Vi kunne kun se til, hvordan det meget hurtigt lykkedes for *de sorte præster* at bruge deres magi til at ændre på de arvelige seksuelle hæmninger.

Med deres viden om genmanipulation gik de ind i kroppen på et stort antal særligt udvalgte mænd og kvinder, og ændrede på deres arvelige anlæg. Inden længe gik al familieliv hos Toltecerne i opløsning. De andre racer beholdt deres familiesystem, men så undrende til, hvordan deres naboer teede sig. Mænd og kvinder gik amok i en sexrus, og de parrede sig åbenlyst på gader og stræder, og der blev hurtigt født børn som aldrig før i denne race.

Børnehjem skød op, og fyldtes efterhånden med flere og flere forældreløse børn, som helt gav sig ind under den nye opdragelsesform, da de havde jo aldrig havde kendt andet. De kaldte kejserinden deres *mor*, og tilbad hende, som var hun selve Solguden.

Det var forkasteligt og unaturligt, men vi tilbageværende *Lysets præster* kunne intet stille op. Kun se til, observere og nedskrive.

Nu tog det jo i sagens natur adskillige år før de var voksne nok til at kunne blive soldater, og de år brugte Kejserinden til at ruste op igen og bygge sig en ny og bedre beskyttet flåde. Hun fandt ved hjælp af sine forskningspræster frem til en væske, som bådernes træ blev overtrukket med. Den var glasklar, og den beskyttede effektivt bådene mod af blive stukket i brand. Samtidigt gjorde den bådene helt vandtætte, og det var jo kun en yderligere fordel. Hun ville ikke risikere en ny brandkatastrofe med sine skibe.

Nye våben blev også opfundet. Deriblandt var et rigtigt modbydeligt våben, som foruden sprængkraft også udviklede en meget giftig røg, som straks dræbte alle, som indåndede den. Det blev udskudt gennem et langt jernrør, og kunne ramme et skib eller et andet mål, som lå over 1.000 fod væk. Nye rustninger til soldaterne blev også udviklet, så nu også benene og halsen blev beskyttet. Det havde været en stor svaghed ved den forrige rustning.

Men da endelig den dag kom, hvor de nye befolkningsgrupper – statsbørnene, som de blev kaldt – var rede til at gå i krig, var også Kejserinden parat med en ny plan.

Denne gang ville man ikke risikere hele flåden i store søslag. Derimod skulle skibene sejle i små grupper, som holdt sig i forbindelse med hinanden via signaler med farvet røg, som kunne ses over lange tilstande på havet. Om natten skulle de kommunikere med farvede lysstråler udsendt af forstærkede krystaller. De enkelte skibsgrupper skulle komme hinanden til hjælp, hvis de blev truet, men de skulle undgå store flåder af fjendtlige skibe. Sporene skræmmede. Der blev også lagt mere vægt på kolonisering, så en masse civile tjenestemænd blev beordret ombord på skibene, så de i de fremmede lande hurtigt kunne etableres skat-

teopkrævningssystemer og handelsforbindelser.

Også denne gang skulle der præster med. Man valgte selvfølgelig disse præster ud blandt *Det sorte Broderskabs* præster, og det var vi andre jo kun lykkelige for.

Da man ikke denne gang ville tillade, at skibene medførte skriftlige forskningsresultater, for at de ikke skulle falde i de forkerte hænder, fandt man på at indkode al den visdom og forskning, som man havde brugt århundreder til på ATLANTIS i en mængde slebne bjergkrystaller. De kodede krystaller blev blandet med ukodede, og ingen uindviet kunne afkode dem igen. Men jeg fik fra pålidelig kilde at vide, at præsterne, som indkodede disse oplysninger, mærkede hvert enkelt krystal med en geometrisk figur, som kun kunne ses hvis krystallet blev holdt i en ganske bestemt vinkel i forhold til lyset. Krystallerne blev igen lagt i små læderposer og omhyggeligt indsmurt i beg, så poserne ikke blev ødelagt af havvandet. Disse krystaller skulle både bevare den opnåede viden, men i det fremmede land kun kunne afkodes af vore egne præster. Dermed kunne den befæste vor egen magt og bruges til at dominere de fremmede folk. Viden er magt.

Der var enkelte gode oplysninger i disse krystaller, men der var mest sort magi, og disse gøremål var jeg kun glad for, at jeg ikke skulle beskæftige mig med. Når man arbejder med snavsede ting, kan man meget let få snavsede fingre.

Medens alle disse forberedelser gik for sig, prøvede jeg at leve et ganske almindeligt præsteliv sammen ned min familie. Både Ki-El-Sa og jeg var blevet ældre, og vi havde stor glæde af at se vore fire børn vokse op, og alle fire gå i vores fodspor.

Især vort andet barn, Ka-El-Ha, var et vidunderligt barn. Hans ubrydelig kærlighed til mig og hans loyalitet mod mig var enestående. Han kom i præstelære ved 14-års alderen lige som sine søskende, og udviklede sig hurtigt til at blive en leder blandt sine jævnaldrende. Han havde helt specielle evner for healing, og kunne ved en enkel håndspålæggelse helbrede selv de vanskeligste sygdomme, som ingen anden havde kunnet klare.

Da han som 21-årig blev udnævnt til præst af anden grad, og

skulle vælge et speciale, valgte han til min store glæde at blive ved hovedtemplet. Her blev han sat til at lede arkiverne. Derved blev han en uvurdelig støtte for mig i at finde frem til de vigtigste informationer fra vor kultur. Han kunne ligesom jeg se at det gik mod enden for vort prægtige kontinent. Solguden ville aldrig til-lade at mørkets kræfter skulle vinde over lyset.

Så derfor måtte det gå, som det gik. Vi vidste begge at enden var nær, og at en total udrensning måtte til, for at udrydde mørket. Nu hvor jeg ligger her i mørket i hulen og venter på det sidste dagry, tænker jeg meget på, om jeg kunne have forhindret udslettelsen. Jeg ved det ikke.

Jeg kunne måske i visse situationer have handlet anderledes.

Der er mange årsager til at solguden nu må tage endelig af-fære. Engang var vi et med folket. Folket stoledede på, at vi gjorde det rigtige i samarbejde med solguden, og at alt hvad vi foretog os havde gudens velsignelse.

Sådan er det ikke mere.

Efterhånden som folket indså, at den sorte Kejserinde havde den absolutte magt i landet, og at præsterne ikke havde så megen magt mere – selvfølgelig med undtagelse af de templer og præster, som havde valgt side til fordel for hende – forsvandt deres tro på, at vi kunne stille noget op imod hende.

År for år svandt det ind i de trofaste tilhængere. Den store tem-pelplads, som førhen havde været fyldt op af audiens søgende eller syge, som kom for at få hjælp, var efterhånden blevet tom og øde. Ingen kom mere til vore store ceremonier, og værst af alt: Ingen unge mennesker søgte mere til vor optagelsesprøver til præsteembedet.

Da der ikke kom nye præsteaspiranter til, måtte vi indse, at vor indflydelse på den atlantiske befolkning var borte, og at vi nu kun havde at vente på den dag, da den sidste præst døde. Så kunne vi lukke templet og solguden måtte så undvære vor tilbedelse.

I de sorte templer havde præsterne forlængst stoppet alle til-bedelses-ceremonier.

Nu arbejdede man kun for kejserinden, og lavede endog en

parodi på RA-ceremonierne, hvor man istedet for RA indsatte Kejserindens navn Do-El-Sa. Det var en grov blasfemi, og jeg er ikke i tvivl om, at denne krænkelse af solguden var en medvirkende årsag til, at RA måtte stoppe dette vanvid ved en udslettelse af kontinentet.

Man må aldrig erstatte sin gud med et menneske. Gør man det fornægter man sin tro, og selv nok så store, magtfulde mennesker kan aldrig erstatte den rigtige gud. Det blev meget almindeligt, at højtstående rige borgere kunne få opstillet en statue af sig selv i templet, og få præsterne til at tilbede og ofre hver dag til denne statue.

Men mest tror jeg nu nok at det var eksperimenterne i Da-tula-templet, som fik bægeret til at flyde over.

RA havde givet os følgende løbuds:

“ET MENNESKE ER ET MENNESKE OG ET DYR ER ET DYR, OG DE TO MÅ INGENLUNDE BLANDES”.

Vi ved jo alle, at når vi dør kommer vores sjæl op til Solgudens rige. Vi mennesker har en individuel sjæl. Når et dyr dør kommer det også op i dyrenes dødsrige. Et dyr har ikke en individuel sjæl, men en kollektiv sjæl. Når derfor en sådan skabning dør, ved sjælen ikke, hvor den skal tage hen.

Ved indgangen til dødsriget afvises dette halv væsen med ordene: “Gå bort, du er ikke noget menneske”, og ved indgangen til dyrenes dødsrige afvises det også. Her bliver der sagt:

“Du er ikke noget dyr.”

Hvor skal den stakkels sjæl så begive sig hen? Den er ikke velkommen nogen af stederne, for den er hverken eller men både og, og for disse blandingssjæle er der ingen plads. De må derfor blive udenfor i det tomme rum, og vente på forløsningen.

Jeg håber der vil oprinde en dag for dem. Men ingen ved hvornår. Mit hjerte græder for disse stakkels væsener, som ingen vil vide af. Det var måske nok den største fejltagelse, som skete på Atlantis: *Vi ville være større end skaberen. Vi ville selv være skaber.*

Omsider oprandt så den dag, da den nye velforberedte Atlantisflåde var parat til at sejle ud. Denne gang tog Kejserinden med. Hun ville selv lede sin erobrings armada, så der ikke denne gang skulle ske nogen katastrofer. Hun var efterhånden blevet så selv-sikker, at hun ikke længere frygtede de få modstandere, der var tilbage i selve ATLANTIS. Hun havde brugt mange år på via sine mange spioner at finde frem til de farligste modstandere. Enten havde hun tilbudt dem store stillinger i sin administration eller i sin hær, eller også havde hun, hvis de nægtede at tage mod noget fra hendes hånd, beordret dem fængslet, og siden ofret dem under nogle af sine store festdage. Hun havde indført disse festdage for at berolige de store masser, som havde været urolige og utilfredse i de første år efter den store katastrofe.

Hun vidste fra sig selv, at den gradvis mere anarkistiske og kyniske befolkning blot skulle have lidt spænding og lidt underholdning for at få tankerne væk fra fortidens fadæser og istedet tænke på fremtidens muligheder for en sejr.

Men en uhyggelig psykologisk sans gav hun folket en underholdning, som indeholdt dem alle disse ingredienser. Hun lod opføre store lukkede arenaer med siddepladser rundt om.

Inde på arenaen lod hun først sine bedste krigere udføre våbenøvelser, som så gradvis blev voldsommere og voldsommere. Til sidst lod hun sine mest øvede soldater slagte fanger fra fængslerne. Da de slap op, begyndte hun at lade dem slagte nogle af de mest udslidte af slaverne. Da det begyndte at kede publikum, fandt hun på at lukke udsultede vilde rovdyr ind på arenaen og slap dem løs på helt uskyldige mennesker, som var blevet afsløret som modstandere af hendes regime.

Mange blev indfanget og dømt til døden for helt uskyldige bemærkninger, som måske var sagt i ubetænksomhed eller i en rus, og andre var politiske modstandere fra fjernere provinser. Ofrene fik ingen våben til at forsvare sig med, men måtte hjælpeløst lade sig sønderrive og æde af disse frygtelige vilddyr, som var desperate af sult. Jeg har aldrig selv overværet et sådant myrderi, men almindelige folk elskede det, og det holdt dem i ro, så

de ikke gik rundt og lagde råd op imod hende.

Mens hun på denne måde havde holdt folkets tanker beskæftiget, havde hun samtidigt forberedt sit nye erbringstogt, som ikke måtte slå fejl. Hvis det skete igen, ville hendes magt være forbi, og det vidste hun godt.

Vi præster fra *Det hvide broderskab* var både bekymrede og lettede på samme tid ved flådens afrejse. Vi var bekymrede, fordi vi med vort klarsyn kunne se, at vi nærmede os afslutningen. Hele vort folk var efterhånden blevet så gennemsyret af ondskab og sort magi, at ingen mere kunne kende forskel på godt og ondt.

Vi var lettede, fordi det nu kun kunne gå en vej.

Når folket uden at have medlidenhed kunne se på, at uskyldige mennesker blev nedslagtet eller blev sønderrevet af vilde dyr, så var de sidste rester af menneskelig anstændighed borte. De tusinder af år, hvor solguden havde vejledt vort folk, og sørget for, at det levede i lykke og velstand, var nu forsvundet, som havde de aldrig eksisteret. Der kom næsten ingen folk mere til vore to sidste *Lyse templer*. Tempelpladsen lå hver dag øde hen, og de sidste tilbageværende præster, foretog deres ceremonier i rutinemæssig kedsomhed, og håbede på, at solguden ville bringe de gode gamle dage tilbage til ATLANTIS.

Men de dage kom aldrig.

Præsterne blev ældre og ældre, og der kom ikke nye unge kræfter til, som kunne overtage, når vi ikke kunne mere. Ki-El-Sa, min søn Ka-El-Ha og jeg sled for at holde sammen på de sidste rester. Det blev sværere og sværere dag for dag, fordi der jo heller ikke mere kom offergaver til os, når vi ingen kunder havde.

I den sidste tid måtte vi ligefrem ud for at tigge mad fra gamle trofaste tilhængere, som knap nok turde vise deres sympati for os. Vi holdt os i live på en sultediæt og bad forgæves solguden om at hjælpe os i vor nød. Men solguden havde allerede truffet sin afgørelse. Han ville ikke have mere med os at gøre. Nu ventede vi kun på slutspillet. Dette slutspil begyndte den dag flåden under stor festivitets sejlede fra Atlantis.

Fra den dag gik vi ubønhørligt frem mod afslutningen.

Kapitel 9

Der gik lang tid, før vi hørte nyheder om det store erobringstogt.

Da der endelig kom efterretninger hjem til ATLANTIS, var det gennem en skibbruden fisker fra det store kontinent mod øst. Han blev fisket op næsten livløs efter en voldsom storm, hvorunder hans lille fiskerbåd var blæst til havs, og han kom i land næsten mere død end levende. Da han var kommet lidt til hægterne, havde de, der fandt ham, fået en skrækkelig historie at høre. De havde øjeblikkelig underrettet den mand, som styrede landet midlertidigt under Kejserindens udenlandsfærd. Han var en gammel hærfører, som på grund af et skrøbeligt helbred ikke kunne tage med ud på det store erobringstogt.

Kejserinden havde indsat ham som sin substitut, da hun anså ham for at være så svækket og harmløs, at der ikke ville være nogen fare for at han kunne finde på at overtage kontrollen under hendes fravær. Han var imidlertid mere svækket end Kejserinden troede. Hans forstand var blevet så formindsket, at ingen rigtig tog ham alvorlig, men kun adlød ham, fordi Kejserinden havde sagt, at det skulle de gøre, og alle vidste at ulydighed mod hendes ordrer ville blive straffet med døden.

Alle de stærke mænd rundt om hende var taget med flåden, og de administratorer, som var blevet tilbage var forvirrede og angstelige gamle mænd uden lederevner. De kunne let have stoppet den skibbrudne fiskers efterretninger, så de ikke var sluppet ud til folket. Men de gjorde ingenting, og i løbet af få dage bredte rygten sig over hele ATLANTIS om hvad der var overgået den kejserlige flåde.

Vi fik senere andre efterretninger, som bekræftede disse første udsagn, men i korthed lød de sørgelige nyheder således:

En ny og endnu større katastrofe var hændt. Som forudset havde den nye, stærke flåde fejlet al modstand af vejen i begyndelsen af togtet.

Men ligesom sidste gang var der blevet ydet gradvist stærkere og stærkere modstand. For folkene på det østlige kontinent også havde brugt tiden til at forberede sig mod, at den aggressive fjende fra det store kontinent mod vest ville komme tilbage en dag.

De havde derfor i de mellemliggende år allieret sig med venligtsindede lande og havde yderligere forstærket deres forsvar.

Deres taktik havde været snedigere end Kejserindens.

De lod hende vinde de første ubetydelige kampe med lethed for at lokke hende endnu længere ind i en fælde beruset som hun ville være af de første lette sejre. Der ville de knuse hende og hendes slagstyrke, så hun og hendes krigeriske kontinent aldrig mere ville blive nogen trussel mod dem. Al denne strategiomtale var naturligvis noget, som vi fandt ud af langt senere, men jeg anfører den her, for at man kan forstå den videre udvikling i sagen.

Det mest interessante i historien set ud fra mit synspunkt, var egentlig, at kejserinden i den sidste ende blev svigtet af sine egne – af dem, som hun stolede allermost på.

Jeg er nu helt sikker på, at det var Solguden, som planlagde Do-El-Sa's fald. Han ville gerne have frelst vort smukke kontinent ved at få fjernet den største trussel mod vores fremtid, kejserinden og hele hendes korrumpereede magtelite.

Hvis Do-El-Sa's regime blev styrtet, ville *Lysets præster* kunne genskabe ATLANTIS som det var i sin storhedstid inden hun overtog magten. Men alt afhæng af, hvordan vi greb situationen an. Jeg må med stor beklagelse indrømme, at vi ikke gjorde nok for at få ordnede forhold igen på ATLANTIS. Vi svigtede. Jeg svigtede. Og nu er det for sent at begræde vore fejl.

Men tilbage til hændelsesforløbet på det erobringstogt, som skulle have bragt hele den da kendte verden ind under Kejserindens magt. Som sagt gik det let i begyndelsen. For let. Det burde Kejserinden have undret sig over. Men sejrene forblændede hende, og hendes rådgivere var enige med hende i, at den atlantiske hær var uovervindelig. Vores nye våben skabte nogen usikkerhed blandt barbarerne, men efter de første overraskelser sundede de sig, og fandt på nye modtræk.

Da de fandt ud af at den frygtelige ild, som kunne brænde under vand, ikke bed på de atlantiske skibe, anvendte man mere sofistikerede metoder. Barbarerne havde gennemskuet Atlantisflådens strategi med at holde sig i små grupper, hvor skibene ikke var længere borte fra hinanden end at de kunne kommunikere indbyrdes med røgsignaler. De fandt hurtigt ud af at anvende dette trick mod Atlantiderne selv.

Barbarerne gav sig til at sende farvede røg- og lyssignaler, så der opstod stor forvirring ombord på vore skibe. Deres signaler jo bare var tilfældige, og indeholdt ikke nogen meddelelser, men var bare et middel til at skabe usikkerhed og misforståelser på vore skibe. Dermed forsvandt fordelene ved at holde skibene adskilte i mindre enheder, og efterhånden søgte skibene alligevel sammen og dannede større og større enheder for til sidst at samle hele flåden omkring kejserindens skib.

Det var lige hvad vore modstandere ønskede. Ligesom under det første erobringstogt omringede de vor flåde, og tvang den sammen på et mindre og mindre område i en stor bugt.

Barbarerne afholdt sig fra at angribe, selvom de vidste, at de var i overtal, men afventede blot stille og roligt Atlantisflådens sammenbrud. Flådens store svaghed var føde- og vandforsyningen. Kejserinden og hendes råd havde planlagt togtet ud fra antagelsen om, at man ville skaffe sig den fornødne føde og vand undervejs, og derfor var der ikke plads ombord til større forråd.

Atlantiskrigerne havde vænnet sig til, at når de var ved at løbe tør for disse fornødenheder, gik de blot i land på den nærmeste kyst og røvede og plyndrede lokalbefolkningen, indtil de havde fået dækket deres behov.

Hvad der egentlig fik Atlantisflåden til at give op, vil ingen nogensinde kunne fortælle. Jeg tror det var en blanding af skuffede forhåbninger, og den meget strenge disciplin, som herskede ombord på skibene. Kejserinden var en streng øverstkommanderende, som straffede selv de mindste forseelser meget hårdt og det samme forlangte hun af sine kaptajner på skibene.

Hun tog sig selv af afstraffelsen af de skyldige ombord på sit

eget skib. Hun fandt en pervers glæde ved at piske et menneske halvt eller helt ihjel for blot en lille forseelse, som f.eks. at stjæle en tår vand eller et bid brød uden for de fastsatte spisetider.

Ligeledes straffede hun hårdt de mænd, som ikke udvist den største ildhu og mandsmod under angrebene på havnebyerne eller i et af de store søslag, som fandt sted under den første del af kampagnen. Nu, hvor faren for en gentagelse af det sidste erobringstogts fiasko truede, var hun endnu mere nidkær med at opretholde disciplinen. Efterhånden som forrådene svandt ind og besætningsmedlemmernes maver begyndte at knurre og tørsten udtørrede deres kroppe, begyndte de at blive mere åbenlyst uvillige til at ville dø for Kejserinden sådan, som de havde svoret før togtet startede.

Der opstod mindre oprør og åbenlyse mytteriforsøg. Forræderne blev straffet hårdt og konsekvent, men istedet for at styrke disciplinen, nedbrød dette mandskabets moral og kampvilje. Det var det, som jeg havde håbet på i mange år: Kejserindens magtmisbrug ville en dag vende sig mod hende selv.

I den stegende hede udtørredes mændenes kroppe mere og mere dag for dag. Nogle prøvede at slukke tørsten ved at drikke havvand og de døde hurtigt under svære pinsler. Det højnede bestemt ikke moralen hos de overlevende. Det værste var nok, at der var ingen ombord på disse skibe, som kunne give dem den trøst som vor religion kan give dem, der søger den. Ingen at de sorte præster, som var med ombord huskede mere de gamle ritualer og bønner. De mestrede kun deres forbandede hundekunster, og de hjalp ikke nogen under disse omstændigheder.

Barbarerne ventede tålmodigt, de havde tid nok. Naturen gjorde det meste arbejde for dem.

En nat fik besætningen på det første skib nok. De dræbte kaptajnen og hans få trofaste vagter, og manøvrerede skibet ind til kysten, hvor hundredvis af vagtbål viste hvor effektivt fjenden havde afspærret også denne flugtmulighed. De blev modtaget af et antal barbarer, men da de alle stillede sig op i båden med oprakte hænder og dermed viste, at de overgav sig uden kamp, blev

ingen af dem dræbt, men hjulpet i land af vagtposterne.

Her blev de straks beværtet med mad og drikke, og blev i det hele taget så godt behandlet, at de indvilligede i at medvirke til udførelsen af den plan, som skulle knække den stolte Atlantisflåde. De fik at vide, at hvis de kunne overtale resten af flåden til at begå mytteri, så ville alle blive skånet. De ville blive tilbudt arbejde og et nyt liv i det fremmede land, og ingen af dem ville solgt som slaver.

De udhungrede og sultne atlantider gik villigt ind på denne plan. De blev om natten smuglet ud til de andre skibe i Atlantisflåden, og sneg sig ombord. Her fortalte de andre besætninger om de herlige tider, der ventede dem alle i land, og hvilken overflod af mad og drikke de kunne få. Med få undtagelser overtalte de deres kolleger ombord på de andre skibe til at begå mytteri, og pludselig en morgen, da Kejserinden vågnede op på sit skib, så hun, at hendes skib og et par til var de eneste tilbageværende af den stolte flåde, der engang så sejrssikre var sejlet ud fra Atlantis.

Hun fik efter sigende et raserianfald, som kunne høres over den ganske bugt. Men ligemeget hjalp det. Ingen kunne bringe hendes frafaldne skibe tilbage igen, og hjem kunne hun slet ikke flygte efter dette nederlag. Hun gjorde derfor det eneste, som hun kunne gøre i denne situation. Hun befalede, at alle ombord i de tre skibe skulle yde en sidste, heroisk modstand ved at dø kæmpende. Men alle undtagen hende selv nedlagde deres våben, da de fjendtlige styrker bordede hendes skib.

Hun blev overmandet og ingen kom hende til hjælp. Først fejrede barbarerne deres overvældende sejr med en gigantisk fest, men da den var slut dræbte de resolut og hensynsløst alle officerer i Atlantishæren. De ville ikke risikere, at nogen skulle flygte tilbage til ATLANTIS og opbyggede en ny skræmmende flåde.

Der skulle en gang og for alle sættes en stopper for disse Atlantiders erobringstrang. De menige søfolk og soldater fik valget mellem at gå i tjeneste hos de fremmede eller blive solgt som slaver. Ingen ønskede at ende deres liv som slave. De huskede hjemmefra Atlantis hvordan man der behandlede slaver, og det fik

dem hurtigt til at vælge at tjene de fremmede magthavere.

Det sorte broderskabs præster fik valget mellem at skifte tro og gå over til de fremmedes religion eller også at gå slavevejen.

Ingen af dem var et øjeblik i tvivl hvad de skulle vælge.

Med deres medbragte viden i de kodede krystalstene fik de stor magt i de fremmede kulturer – ja, de var ligefrem med til at udvikle disse kulturer til et højere stade.

Først skal jeg dog lige berette om Kejserindens endeligt. Vi fik denne efterretning langt senere af en fremmed sømand, som strandede på vores kyst. Han havde selv været med til den store sejr over Atlantisflåden.

Kejserinden var blevet spærret inde i en klippehule uden mad og drikke indtil de fremmedes domstol havde afgjort hendes skæbne. Så blev en dag alle de overlevende samlet på en stor slette. De blev tvunget til at se på den totale ydmygelse af Kejserinden. Hun blev helt nøgen ført frem for alle fangerne. Her blev hun lagt på en briks og brutalt tortureret og seksuelt ydmyget af barbarerne. Så blev hun lænket til en jernrist, som blev hejst op i et stort stativ. Nedenunder blev der tændt et bål, der gradvist blev gjort større og større, så flammerne til sidst slikkede op omkring hendes nøgne krop.

Det siges at hun skreg som en vildt dyr, da hun bundet til denne rist langsomt blev stegt ihjel. Det tog flere timer før hun forstummede. Hun fik en død, som mange sikkert undte hende, men da hun selv havde utallige menneskeliv på samvittigheden kunne ingen af hendes tidligere medborgere ynke hende, men godtede sig åbenlyst over hendes pinefulde død.

De uskadte skibe blev taget i brug af barbarerne, og deres fortræffelige sejlegenskaber bragte en hidtil uhørt udvikling i stand i hele det østlige kontinent på skibsfartens område.

Men alligevel forsvandt meget af den viden, som vore krystalstene havde bragt med efterhånden som de sorte præster uddøde, for de lærte ikke kunsten at afkode dem fra sig.

Megen god viden vil derfor gå under med ATLANTIS, når dens dage snart er talte.

Det bedste ved kejserindens nederlag var imidlertid, at jeg fik stoppet eksperimenterne i Da-tu-la templet, og så snart det var muligt rejste jeg og en hel lille ekspedition af tilhængere af *Det hvide broderskab* til templet, dræbte de sidste tilbageværende halv væsener sammen med de ganske få medlemmer af det sorte præsteskab, som var blevet tilbage. På det område fik jeg mit livs store mål opfyldt. Alene det gør, at jeg kan dø med god samvittighed.

Da alle i ATLANTIS havde hørt om det endelige store nederlag i det østlige kontinent, bredte der sig først en frygt for, at de vilde barbarer skulle gøre gengæld og prøve på at invadere os. Denne frygt blev dog snart gjort til skamme, for ingen fjendtlige flåde viste sig i horisonten. Tilbage var nu det store spørgsmål: Hvem skulle nu overtage magten?

Den gamle hærfører, der var blevet ladet tilbage med magtens nøgler i sine hænder var død, og ingen ny var kommet i hans sted. Kejserinden havde ikke efterladt nogen besked om, hvad man skulle gøre i dette tilfælde. Hoffet opløstes derfor næsten af sig selv og alle drog hjem til hver sin provins. Der prøvede de at rejse en stemning for at de selv skulle tage tilbage til BAR-EL-HOR-KUM for at overtage den ledige tronstol. Men det kom der ikke så meget ud af, for nu tog de tilbageværende præster af sorte broderskab sig af magtens udøvelse.

Der opstod nu på ATLANTIS et rædselsregime, som selv ikke Kejserinden ville have haft fantasi nok til at skabe. Disse præster fik meget hurtigt etableret et magtsystem, som var overrumplende i hurtighed og grusomhed. Gyselige ceremonier indførtes, hvor man begyndte at ofre menneskeliv som man dræbte på den mest bestialske vis ved at skære hjertet ud på dem oppe på toppen af pyramidetemplerne, så blodet flød ned ad de trappeformede sider, og tilsidst rullede man det mishandlede legeme samme vej.

Præsterne hævdede at det var noget Solguden fordrede før han igen ville lede sit folk frem til lykke og fremgang, som i de gode gamle dage.

Hjertet, som blev fået ud af kroppen medens offeret endnu var levende, delte præsterne bagefter i små stykker og spiste rå. Derved ville de opnå guddommelig styrke og indsigt påstod de. Det var så gyseligt, at vi sidste tilbageværende præster fra det hvide broderskab måtte gøre oprør mod denne forvrængning af vor tro. Resultatet blev som man kunne vente sig.

Jeg fik tilbudt at forblive i min stilling som ypperstepræst, hvis jeg ville bøje knæ for *Det sorte broderskab*. Hvis jeg afslog, ville jeg blive fradømt min værdighed og stilling og blive jaget ud i bjergene som fredløs. Hvad kunne jeg andet end at sige nej til deres uantagelige forslag. Følgerne var uundgåelige.

Hele min familie og jeg blev alle tvunget fra hjem og hus, og måtte flygte ud i bjergene. Det var under denne flugt, at min hustru og fire børn blev fanget. Jeg selv var blevet hårdt såret efter et fald fra en klippe under flugten. Mens jeg fuldstændigt hjælpeløs lå her med et brækket ben, men i skjul under en busk, så jeg min stakkels Ki-El-Sa og mine børn blive grebet af nogle af de soldater, som var gået i tjeneste hos det nye præsteskab.

Kun min gamle trofaste tjener var undsluppet forfølgerne. Han slæbte mig op til denne klippehule, hvor jeg ligger nu. Han sørgede for mad og drikke og skrivematerialer til mig, og han bragte mig den smertelige underretning om, hvad der var sket med min familie. De var alle blevet henrettet efter at en nedsat domstol havde kendt dem skyldige i forræderi. Deres eneste skyld var, at de var min familie, og når de ikke kunne få mig, kunne de i hvertfald sørge for, at jeg ingen arvinger havde tilbage på denne jord. De blev alle fem dræbt på toppen af et gammelt pyramidetempel ved at få revet hjertet ud.

Hvor forfærdelig må ikke deres død have været. Tusinde gange har jeg ønsket, at det var mig de havde dræbt i stedet for mine kære. Men Solguden ville spare mig og holde mig i live for at jeg kunne nedskrive historien om vort ulykkelig kontinents endeligt.

Men jeg skulle også nedskrive denne beretning for at advare kommende generationer på denne ulykkelige jord om de forfærdelige følger af at blande sig i Solgudens skaberværk.

Hans uendelige visdom havde ordnet alt for os mennesker her på jorden, så vi kunne udvikles og blive lykkelige. Men vi var ikke tilfredse med at nyde hans skaberværk. Vi ville selv gøre os til skabere, så vi kunne blive lige så alvidende som guden selv.

Derfor påbegyndte nogle præster, som havde ladet hånt om hans bud de afskyelige eksperimenter med at gå ind i hans fuldendte og gennemtænkte verden og selv blive skabere. Hele fejlen var måske, at RA i sin uendelige kærlighed til os havde udstyret os med den frie vilje, så vi ikke skulle føle os som styrede marionetdukker med en forudbestemt skæbne, som der ikke kunne afviges fra.

Derfor havde han også forsynet et hvert menneske med et antal af livsplaner, som kunne blive udskiftet hver gang vi med vor frie vilje afveg fra den aktuelle plan. Måske ligger der 1.000 planer for hver af os oppe i arkivet. Nogle bruger næsten dem alle gennem et langt liv. Andre holder sig til nogle få planer. Hvem der er mest lykkeligt ved livets afslutning kan være svært at sige. Men vi har i hvertfald fået lov til at styre vor tilværelse uden indblanding. Vi har selv været vor lykkes smed, men vi skal også huske på, at vi dermed også selv er vor egen ulykkes smed. Det kan ikke nytte noget, at vi bagefter skylder skylden for vore ulykker over på RA.

Jeg vil derfor indstændigt bede til, at de mennesker, som skal leve her på jorden efter os, vil afholde sig fra at prøve på at komme op ved siden af RA.

I må aldrig igen gå ind i en skabelse af halv væsener, som hverken er det ene eller det andet. I en skinverden ved siden af denne verden lever endnu de stakkels ulykkelige sjæle af disse geneksperimenter på ATLANTIS. Jeg ved, at de engang om mange tusinde år skal forløses gennem RA's uendelige kærlighed. Det vil betyde afslutningen på en mørkets periode her på jorden, som blev indledt af den sorte kejserinde og hendes sorte broderskab.

Nr denne periode en dag afsluttes, vil det betyde indledningen til en fredelig tid her på jorden. Jeg håber, at jeg kommer til at reinkarnere til den tid. Men den tid den glæde. Jeg har i de sidste timer spekuleret på, om jeg kan overleve denne krise i mit liv,

og om RA ville hjælpe sit folk med at kæmpe mod det onde.

Nu har jeg så siden opdaget denne smertefulde knude i min mave som vokser sig større og større dag for dag, og den vil vel nu endelig udfri mig af denne forfærdelige pine. Mens jeg ligger her og skriver de sidste linier i mit manuskript hører jeg i det fjerne en buldren og brasen, som synes at komme nærmere.

Jeg vil lige sende min tjener ud for at se, hvad det skyldes. Han er nu tilbage igen og fortæller mig, at himlen er blevet helt mørk og overtrukket af tunge skyer med regn i. Jeg ved hvad det betyder. Solguden vil nu endelig udfri mig af min skæbne. Dette er begyndelsen til enden. Jeg glæder mig til at skulle dø, fordi jeg nu snart skal gense mine kære.

Men mit hjerte græder for mit skønne kontinent –

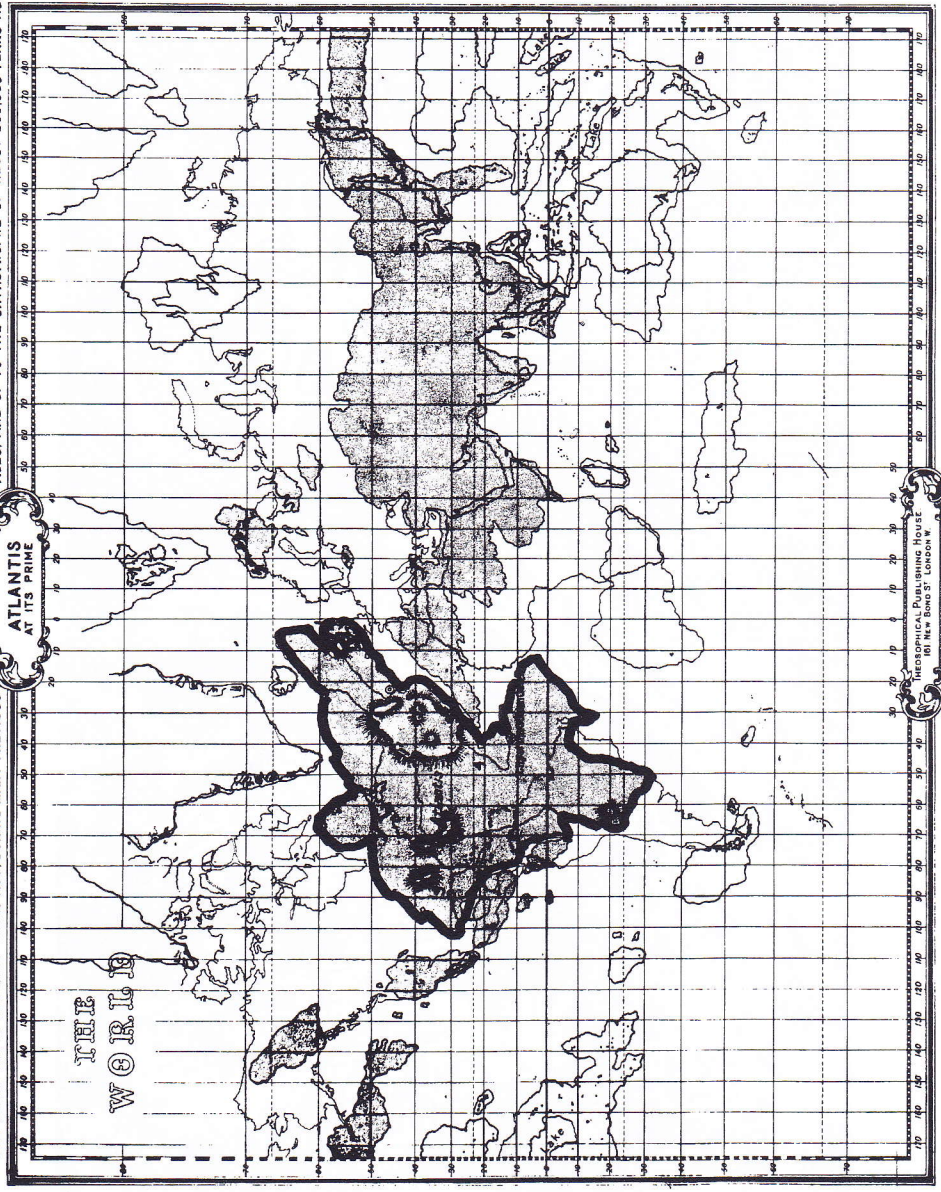
ATLANTIS.

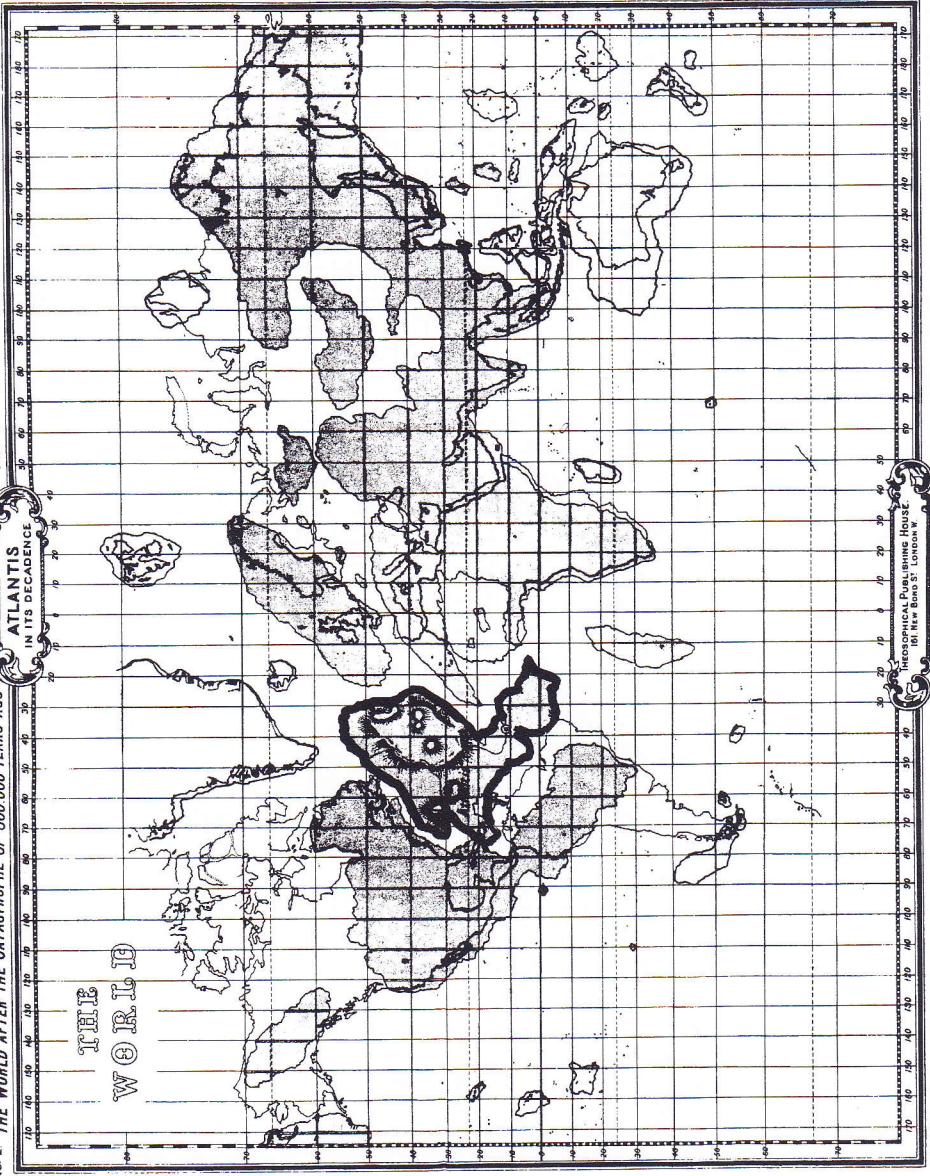

NO. 1 THE WORLD ABOUT 1,000,000 YEARS AGO. DURING MANY PREVIOUS

AGES, AND UP TO THE CATASTROPHE OF ABOUT 800,000 YEARS AGO

NO. 2. THE WORLD AFTER THE CATASTROPHE OF 800,000 YEARS AGO AND UP TO THE CATASTROPHE OF ABOUT 200,000 YEARS AGO

THE
WORLD

ATLANTIS
IN ITS DECADE

Geographical Publishing House
25, New Bond St., London W.

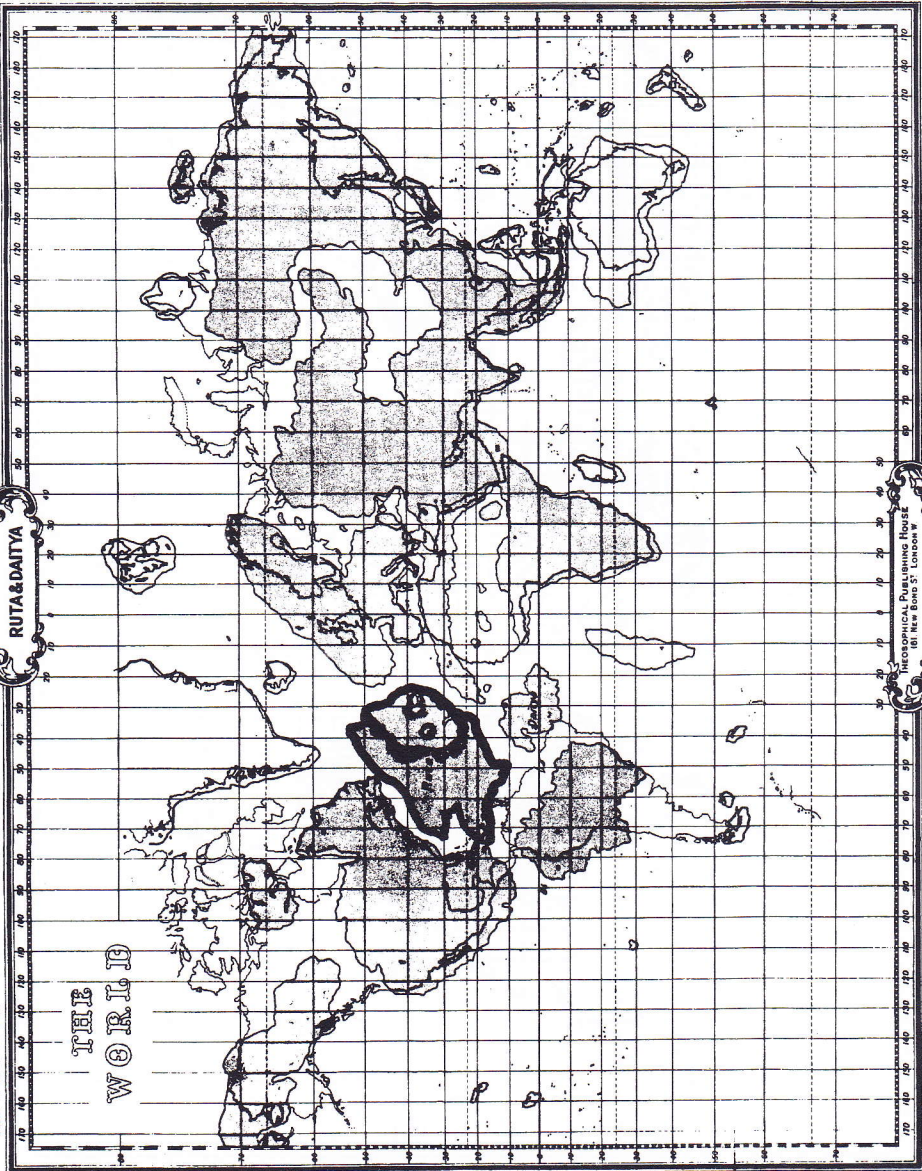

NO. 3. THE WORLD AFTER THE CATASTROPHE OF 200,000 YEARS AGO

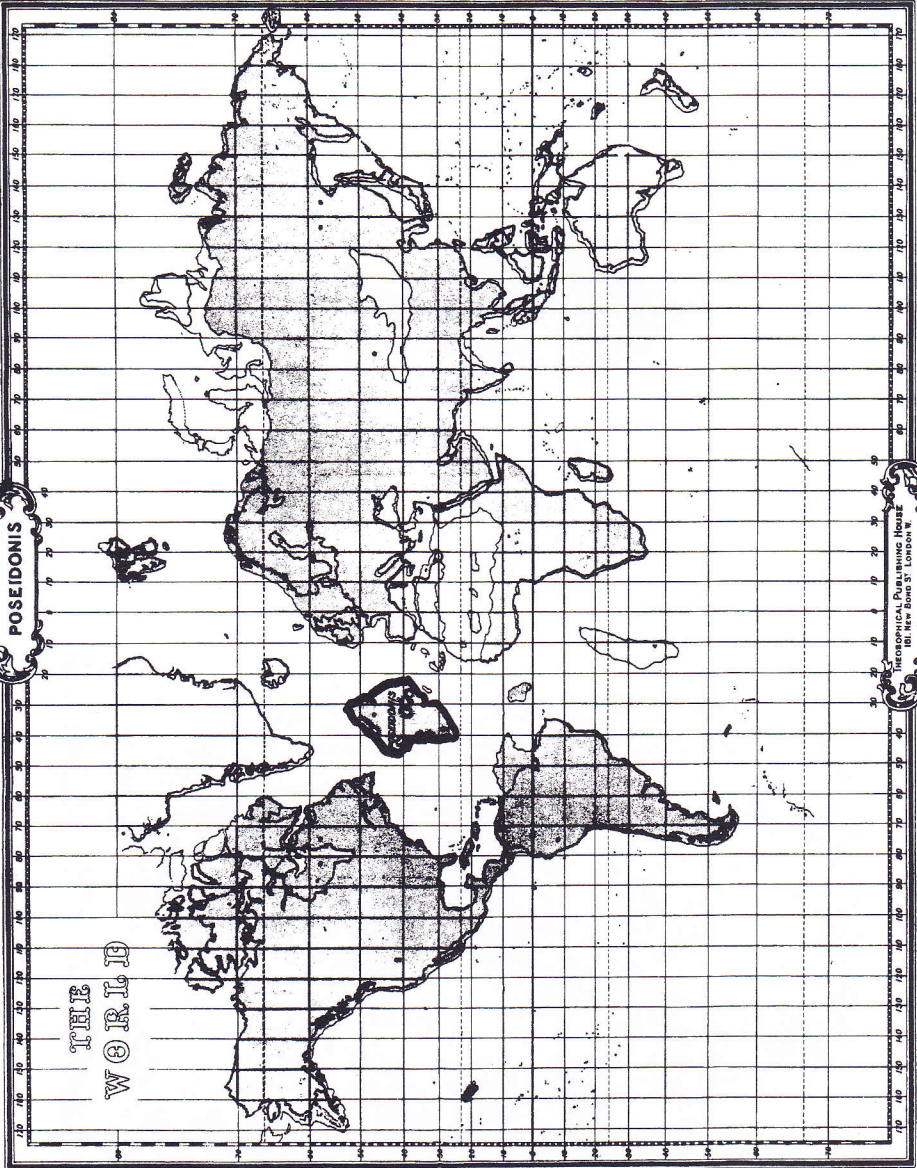
AND UP TO THE CATASTROPHE OF ABOUT 80,000 YEARS AGO

RUTA & DAIWA

THE
WORLD

THE GEOGRAPHICAL PUBLISHING HOUSE
101, New Bond St., London W.

Geographical Publishing House
181, New Bond St., London W.

Efterskrift

Livet på Atlantis

Oplysninger om det kontinent, som sank i Atlanterhavet for ca. 11.500 år siden

Atlantis er navnet på det store kontinent, der lå midt ude i det nuværende Atlanterhav (deraf navnet på det ocean!) som sank ned under havets overflade for ca. 11.500 år siden – helt præcis den 17. April år 9.564 FØR Kristus. Jeg har denne præcise dato fra Bibelen, nemlig fra 1. Mosebog kap. 7 vers 11, hvor der står: *“I det år, da Noa var 600 år gammel, i den anden måned på den syttende dag i måneden, på den samme dag opbrast alle kilder i den store afgrund, og Himlens sluser blev opladne.”*

Før vi fik den nuværende kalender begyndte året den 1. marts, og derved bliver April altså den anden måned. Denne begivenhed, kaldes i Bibelen for Syndfloden, men er i virkeligheden betretningen om Atlantis undergang. Deraf følger, at Atlantis så faktisk var den sagnomspundne Edens have eller Paradiset, og beskrivelsen af dette Paradis på jord passer perfekt på beskrivelsen af Atlantis.

Man kan så også fastslå, at de første syv kapitler i Bibelen af *“Første Mosebog”* foregår på Atlantis, og dermed har vi også forklaringen på, at Atlantis måtte gå under.

Jeg vil nu fremføre en række objektive “beviser” på, at Atlantis virkelig har eksisteret, og ikke, som det i Lademanns Leksikon under emnet Atlantis står: *“Sagnagtigt idealland, der skulle være forsvundet i Atlanterhavet; nævnes i den ægyptiske sagnverden og beskrives af Platon i dialogen: “Kritias” eller “Atlantikus”.*

Som det første bevis fremlægger jeg nu et kort, som stammer fra bogen *“Atlantis historie”*, som er udgivet af Teosofisk Forlag i 1902. Det første kort viser det Atlantis, som havde den oprindelige størrelse. Læg mærke til, at det nordlige England og Irland var en del af kontinentet.

Det næste kort viser det sidste Atlantis, som gik under. Der skete fire landsænkninger, som gjorde Atlantis mindre og mindre for til sidst, for ca. 25.000 år siden, at ende med et kontinent, som efter mine beregninger var på ca. 4 millioner kvadratkilometer og altså lidt over halvt så stor som det nuværende Australien.

Som det fremgår af kortet kaldte de gamle grækere det for Poseidonis opkaldt efter den græske gud for havet Poseidon. Man troede fejlagtigt, at han havde skabt kontinentet og at man på øen tilbad ham som den øverste gud. Det er dog ikke rigtigt. Men det skal jeg senere komme tilbage til.

For nogle år siden bragte DR-TV 6 udsendelser i en serie, som skulle berette om det sunkne Atlantis. Den var vist i øvrigt svensk produceret. I de første fem udsendelser beskæftigede man sig grundigt med alle mulige teorier om, hvor Atlantiskontinentet dog kunne have ligget, og først i den sidste og sjette udsendelse kom man ind på teorien om, at det måske også kunne have ligget i Atlanterhavet. Ethvert barn kan dog se, at der må være en klar forbindelse mellem de to ord: Atlantis og Atlanterhavet. Efter min mening er det logik for agerhøns.

Men det er ikke det eneste vidnesbyrd om, at der engang har eksisteret et kontinent med det navn og med den placering.

Vi kan dele vidnesbyrdene op i fem kategorier.

- 1) Vidnesbyrdene fra lodninger af havdybden i Atlanterhavet.
- 2) Faunaens og floraens fordeling.
- 3) Ligheden af sprog og etnologisk type.
- 4) Ligheden af religiøse trosbekendelser, ritualer og arkitektur.
- 5) Vidnesbyrd fra gamle forfattere, fra tidligere raceoverleveringer og fra gamle syndflodslegender.
- 6) Vidnesbyrd fra utallige regressioner tilbage til Atlantis.

Vidnesbyrdene fra lodninger af havdybden i Atlanterhavet

I slutningen af det forrige århundrede foretog en engelsk kanonbåd "Challenger" sammen med en amerikansk kanonbåd "Dolphin" en systematisk havbundsundersøgelse af hele Atlanterhavet både hvad angår udstrækning og havdybder.

Herunder fandt man en uhyre banke eller højderyg i midten af

Atlanterhavet. Denne højderyg strækker sig i sydvestlig retning, fra omkring 50° nordlig bredde, henimod kysten af Sydamerika, derfra i sydøstlig retning henimod Afrikas kyst, så forandrer den retning omtrent ved Ascension øen og løber lige mod syd til Tristan d'Acunha. Højderyggen hæver sig omtrent 3.000 m op fra oceanets bund, og Azorerne, St. Paul, Ascension og Tristan d'Acunha er højdepunkter, som er oven vande, og er altså de sidste rester af Atlantis.

Resten af Atlanterhavet er ellers nede i en dybde af 7 kilometer, mens afstanden op til havoverfladen fra de højst beliggende punkter i denne højderyg kun er 30-40 meter!

Målingerne viste også at højderyggen er bedækket med vulkanske rester, og det kan let påvises, at hele området omkring Azorerne har været skueplads for en meget voldsom vulkansk aktivitet indenfor en målelig geologisk tidsperiode.

Videnskabsmanden Starkie Gardner har i en artikel i det engelske geologiske fagblad "Science Review" (Juli 1878) påvist at den nordlige del af England og Irland engang har udgjort en del af et stort kontinent, som har strakt sig langt ud i Atlanterhavet (Jævnfør kortene)

Faunaens og floraens fordeling

På fastlande, som er adskilte ved store oceaner f.eks. Afrika og Amerika, finder man en flora og en fauna, som frembyder store ligheder. Det er en stadig gåde for geologer og botanikere hvordan det kan hænge sammen, men forudsætter man, at disse kontinenter engang har været forbundne med et ukendt kontinent, er gåden løst.

Lad os som eksempel tage kamelen. Man har fundet fossile levninger af dette dyr i Indien, Afrika, Sydamerika og Kansas i USA. Nu har naturforskerne den teori, at enhver dyreart eller plantart kun har sin oprindelse et sted på jorden og derfra har udbredt sig til andre dele – vel at mærke over land. Derfor kan man ikke forklare, hvordan det så kan gå til, at kamelens knogler er fundet på hele fire kontinenter uden landforbindelser.

Man har også fundet ud af, at hestens fossile levninger med alle de mellemliggende former og størrelser, kun er fundet på amerikansk jord, men lige siden stenalderen har den også befun-

det sig i vild tilstand i Europa og Asien, der jo som bekendt i dag ikke er i direkte landforbindelse med Nordamerika. Men det har den ifølge kort 1 engang været, idet der har været en landbro tværs over Beringshavet mellem Asien og Alaska. Endelig findes der levninger af den europæiske huleløve i Nordamerika.

Går vi nu fra dyreverdenen til planteverdenen viser det sig, at den største del af den geologiske Miocen-alders flora, som man har fundet i Schweiz i fossile jordlag, som er ca. 19 millioner år gamle, findes den dag i dag i Nordamerika og delvis også i Afrika.

Bananen eller Pisangen er dog den største gåde af dem alle. Professor Kuntze – en fremragende tysk botaniker fra forrige århundrede – spørger: *“På hvilken måde er denne plante, som hører hjemme i tropisk Asien og Afrika, og som ikke kan udholde en sørejse gennem det tempererede bælte, bragt over til Amerika? Planten er uden frø, den kan ikke blive forplantet ved stiklinger, den har heller ikke et løg eller en knold, der kan transporteres. Den har rod som et træ og kan kun tåle en meget kort rejse i det samme klima”*.

Svaret på dette spørgsmål flager i vinden, for selv om nogle videnskabsmænd har fremsat yderst sindrige forklaringer, lider de alle af forskellige brist, som gør, at de ikke kan godtages. Den eneste plausible forklaring er at der har eksisteret et landområde mellem disse kontinenter, nemlig kontinentet Atlantis.

Det er en kendt sag, at kornsorten hvede, som vi nu kender den, aldrig har eksisteret i vild tilstand, da man ikke kan finde fossile spor af den. Allerede i stenalderen dyrkedes der fem forskellige sorter hvede i Europa. En af arterne er fundet i de såkaldte pæleboliger i mellemeuropa.

Den er kendt som “Ægyptisk hvede”. Deraf udleder Darwin, at enten har beboerne af disse pæleboliger haft handelsforbindelse syd på eller er udvandret til mellemeuropa fra Ægypten og har taget deres egen hvede med. Han mener også, at alle de andre kornsorter som byg, rug, havre, ris, majs m.m er fremkommet ved at hveden er samavlet med nogle vilde græsarter, men påstår dog ikke, at denne udvikling har fundet sted i Ægypten alene. Svaret på denne gåde er ligeledes let at finde. Atlantis, som var et højt udviklet landbrugsland med store landbrugsskoler, som foretog forskning i både planter og dyr, er dette eftersøgte “Missing-link”. Fra dette kontinent tog udvandrere alting med

hjemmefra til det sted de valgte at bosætte sig. Det skal jeg senere komme tilbage til.

Ligheden af sprog og etnologisk type

Det baskiske sprog, som tales i det nordlige Spanien står ene mellem de europæiske sprog og har ingen forbindelse med nogen af dem. Sprogforskeren Farrar, som skrev bogen "Families of Speech", hævder "*at der har aldrig været tvivl om, at dette isolerede sprog (...) i sin bygning ligner de oprindelige sprog på det store modsatte fastland, Amerika, og ikke andre sprog*".

Folkeslaget Fønikierne, som levede i det vestlige Middelhav, men senere af grækerne fortrængt til det østlige Middelhav i det 12. århundrede før Kristus, havde et skriftsprog, som meget lignede det alfabet, som Mayaerne i Centralamerika brugte. Den store autoritet på dette område, den franske sprogforsker Le Plongeon skriver: "En trediedel af mayasproget er rent græsk. Hvem bragte Homers sprog til Amerika? Eller hvem bragte mayasproget til Grækenland? Græske bogstaver svarer til Føkiernes bogstaver. Hvem lærte Fønikierne at stave?"

Svaret blafrede tilsyneladende også i vinden for ham. Det gør det ikke for mig. Det enkle svar er at emigranter fra Atlantis bragte deres eget sprog og alfabet med sig, da de flygtede fra den synkende skude midt ude i Atlanterhavet.

Det er meget sandsynligt, at den første form for alfabetet var hieroglyfisk. "Gudernes sprog", som ægypterne kaldte det. Det er derfor nu rimeligt at antage, at Ægypten var en koloni af Atlantis, og at de var med til at sprede kendskabet til et alfabet, som kunne danne grundlaget for en skriftlig kommunikation, der kunne bevares til sene tider. På Atlantis udvikledes alle de racer, som i dag bebor Jorden. Herunder bringes en liste over disse racer og deres nulevende efterkommere.

Rmoahalerne var den første store race, som oprindelig udvandrede til Atlantis fra det andet sunkne kontinent LEMURIA eller MU, som gik under for ca. 700.000 år siden i Stillehavet. Det var en negroid race, som havde små hjerneskaller, rødt kruset hår og tydelige negroide træk som tykke læber. Mange ældgamle gudebilleder i Centralamerika er prydet med negeransigter, hvilket beviser, at der fandtes negre i både Nord- og

Sydamerika længe før de blev bragt over som slaver fra Afrika for et par hundrede år siden. I det hele taget er de store forskelle i hudfarve og teint hos de nordamerikanske indianerstammer den stående gåde for etnologer. Dakotaerne har en næsten hvid hud med brunt hår og blå øjne, og det mest negeragtige udseende har Karos-stammen fra Kansas. Ind imellem disse to yderpunkter findes enhver afskygning af rødbrun, kobberfarvet, olivengrøn, kanelbrun og broncefارvet indenfor indianerstammerne. Alle disse nuanceforskelle kan forklares ved deres afstamning fra de 7 forskellige rodracer, som fandtes på Atlantis.

Tlavatli-racen kom til langt senere i Atlantis' historie. Efter den første landsænkning, som skete for 800.000 år siden, var en mindre del af landet blevet adskilt fra hovedlandet, og på denne ø udviklede der sig en ny race, som vi godt kan kalde "Den brune race" svarende til de folk, som nu bor i Sydøstasien, f.eks. malajer og indere.

Fra øen trængte de ind på fastlandet, gennem landets midte og nordpå imod den kyststrækning, der vender mod Grønlands forpynt. Det var et bjergelskende folk, og deres hovedopholdssteder var det indre af landets bjergdistrikter, omtrent de samme distrikter, der senere efter den fjerde landsænkning skrumpede ind til Poseidonis eller "Det sidste Atlantis". (Kort 2) Deres efterkommere i dag finder vi på den allersydligste spids af Sydamerika kaldet Patagoniere eller Ildlændere.

Toltec-racen var en meget udviklet race. Gennem tusinder af år var de den herskende race, som omgav sig med megen kunst og kultur, og som på grund af deres store intelligens organiserede landet og opfandt skriftsproget, som jeg før har omtalt. Der var så megen livskraft i denne race, at de efter Atlantis undergang levede videre i Sydamerika som Mayaerne, og i Nordamerika blev de oprindelsen til mange indianerstammer. De var kobberrøde i huden og altså årsag til at indianerne blev kaldt for "Rødhuder" af de europæere, som erobrede deres kontinent langt senere. De var oprindelig ca. toenhalf meter høje, men skrumpede igennem årtusinder ind til den størrelse vi kender i dag.

De stammede fra vestkysten af Atlantis, hvorfra de bredte sig ud over hele landet, og var den herskende race i Atlantis' storhedstid. De forstod at organisere sig både religiøst og politisk,

idet de opdelt landet i 12 provinser, som var delvis selvstyrende, men undergivet en central myndighed i hovedstaden "BAR-EL-HORKUM" eller "Byen med de gyldne porte".

Deres efterkommere er altså indianerne i Mexico, Peru og Nordamerika. Ikke alene er de genetisk forbundne, men også åndeligt, idet de den dag i dag tilbeder den samme Gud, som man gjorde på Atlantis, men selvfølgelig under et andet navn.

Den næste race, som kom til var Turanierne. Med dem holdt den gule race sit indtog på Atlantis, og de stammede fra fastlandets østside og sydside. Lige fra de ældste tider var Turanierne kolonister, og store skarer af dem udvandrede til de lande, som lå øst for Atlantis. De grundlagde bl.a. den største koloni i Ægypten, byggede Pyramiderne, som er en nøjagtig kopi af deres hjemlands pyramider med samme grundplan og indretning. Andre udvandrede til det nuværende Mexico, og her byggede de også store Pyramider, som igen har samme grundplan og indretning som Pyramiderne i Ægypten. Endnu en gåde er løst, om man anerkendte Atlantiskontinentets tilstedeværelse.

I øvrigt kan en anden gåde løses lige så let. Atlantiderne var så udviklede, at de kunne bruge tankens kraft til at flytte Pyramidernes kæmpestenblokke på over 50 tons fra brudstedet til den position i pyramiden, hvor de bestemte den skulle ligge. Så glem alle spekulationer om, hvordan de kunne bygge så fantastiske bygningsværker uden al den moderne teknik vi råder over i dag. Selv den dygtigste entreprenør ville ikke kunne klare den opgave i dag, hvis han fik den tilbudt. Efter sigende var de kun fire mand om at bygge Pyramiderne, som i øvrigt er betydeligt ældre end man mener i dag. Jeg vil vove at påstå, at de er over 200.000 år gamle og ikke er byggede som gravmonumenter for diverse faroner, men som hellige haller for de indviede og som sikre gemmesteder for religiøse remedier. Alle disse ting blev senere flyttet og pyramiderne blev lavet om til gravkamre.

Om føje år vil nogen finde en hule langt nede i jorden under Sfinxen fyldt med gamle bøger og ukendt viden samt uanede kostbarheder gemt af de oprindelige indbyggere reddet fra Atlantis før det gik under.

Disse Turaniere dannede siden grundstammen i det, som i dag er den kinesiske race. Kineserne er altså ikke mongoler, selv

om de også har skæve øjne ligesom mongolerne.

Efter dem bredte der sig en ny race på Atlantis, nemlig Semitterne. De opstod i de områder, som vi i dag kender som Skotland og Irland, og som på det første Atlantis udgjorde den nordøstlige del af kontinentet. De hævdede i årtusinder deres uafhængighed af resten af kontinentet og var i det hele taget en urolig og utilfreds race, som altid lå i strid med naboerne mod syd. I dag kender vi semitterne som oprindelsen til både den arabiske og den jødiske race, men den sidste rest af den oprindelige race lever i dag som en lille næsten glemt ørkenstamme i Algier kendt som Kabylerne. Et meget krigeriske og et stolt uafhængigt folk med muhamedansk tro. Her har vi måske en forklaring på Jøders og Araberes konflikter også i dag.

En underrace af semitterne er pudsigt nok den ariske race, som vi i dag kalder europæerne. Hitler blev af sine såkaldte "raceeksperter" overbevist om, at det modsatte var tilfældet, og derfor indledte han sin forfølgelse af jøderne, som han betragtede som undermennesker.

Den sjette rodrace var Arkadierne. De havde deres udspring i den del af Atlantis, der i dag udgør den østlige del af Nordamerika. Efter adskillelsen mellem de to landområder for ca. 800.000 år siden udgjorde de befolkningen i de amerikanske østkyststater. De var meget krigeriske og angreb Atlantis både til lands og til søs. Der blev anvendt store flåder af krigsskibe på begge sider, og endelig for ca. 100.000 år siden overvandt Arkadierne den herskende semiterrace og oversvømmede hele Atlantis, som de dog regerede klogt og godt i mange hundrede år. De var også et stort handlende og søfarende folk, som oprettede kolonier i mange lande bl.a. i Grækenland, hvor de besatte hele den sydlige del kaldet Peloponnes, som så fik navnet Arkadia. På grund af sin primitive skønhed og lykkelige befolkning blev den i 1800-tallet opfattet som et lykkeland.

Som før nævnt under sproglige sammenhænge kan det her oplyses, at de sidste rester af den arkadiske race i dag findes i Baskerlandet i Nordspanien. Det er da ikke så underligt at de føler sig anderledes end den almindelige spanier og gerne vil være selvstændige ligesom Kurderne i Tyrkiet.

Den sidste rodrace, som kan henføre sin oprindelse til Atlan-

tis er Mongol-racen, som er den eneste race, der ikke direkte er født på nogen del af det oprindelige Atlantis, men stammer fra sletterne i Tatarien, der ligger i Mongoliet og Østsibirien i Asien. Oprindeligt var disse egne befolket af Turanierracen, som senere blev presset til at bosætte sig langt sydligere i det nuværende Kina. Grunden til at de led nederlag var den, at Mongolerne var og er et krigerfolk, og kineserne i deres oprindelse og i hele deres natur var et agerdyrkende folkeslag, som slet ikke duede til det med krig. Det er en af grundene til at vi ikke behøver at frygte dem hverken nu eller i fremtiden.

Mongolerne foretog mange udvandring over den landbro, som forbandt Asien og Nordamerika tværs over Beringsstrædet, idet leveforholdene i hjemlandet ikke var gode nok til at kunne brødføde mange mennesker. Med andre ord var der tale om overbefolkning. Det mener man også var grunden til vore hjemlige vikingetogter, fordi Danmark var så overgroet af skov, at der ikke var landbrugsjord nok. I Sibirien var det mest på grund af det hårde og kolde klima.

Det vil føre for vidt at gå yderligere i detaljer om, hvorledes disse mange rodracer til sidst spredte sig over hele jorden, delte sig op i nationer med skarpt bevogtede grænser og udviklede nationalitetens følelsen, som jeg mener i dag er roden til alt ondt.

Det var den tolteciske race, som forstod, at man kun kunne blive en stærk og magtfuld nation ved at forene de mange små indbyrdes stridende racer til at stort udviklende samfund. Det hele blev styret af kejseren, som residerede i hovedstaden, og sørgede for at bruge de skatter, som underkongerne – de såkaldte Suveræner – inddrev, til at styrke landet udadtil og skabe en stærk hær og flåde, der dels kunne forsvare kontinentet effektivt mod indtrængende fjender fra andre kontinenter og dels kun erobre nye lande, hvor de kunne afsætte deres overproduktion af landbrugsvarer. Atlantis var et decideret landbrugsland, som lå i en subtropisk zone, og som derfor kunne avle og høste tre gange om året. Hele landet var delt op i små jordlodder, som skyldtes et kæmpemæssigt system af gravede kanaler, der gennemfurede landet, så det oppefra må have set ud som et kæmpemæssigt skakbræt.

Ligheden af religiøse trosbekendelser, ritualer og arkitektur

Dernæst skal vi gennemgå de religiøse sammenfald af ritualer, som på trods af årtusinders adskillelse udviklede sig ens både i Europa og Mellem-Amerika.

Det må have forbavset de spanske eventyrere i Mexico og Peru at finde den overordentlige lighed, der var mellem de religiøse trosbekendelser, ritualer og symboler i den nye og den gamle verden. De spanske præster fra de spanske erobringskibe, betragtede denne lighed som et værk af djævelen. De indfødtes tilbedelse af korset, dets tilstedeværelse i alle templer og dets anvendelse i ceremonierne var hovedgenstand for forbavselse. I Europa såvel som i den nye verden var korset livets symbol. På samme måde var tilbedelsen af solskiven eller cirklen og tilbedelsen af slangen ens i begge verdensdele. Men endnu mere forbavsende var ligheden af det ord, som betegner GUD i de fleste sprog i øst og vest. F.eks. hed GUD på græsk TEO og det samme på mexikansk.

Dåbsritualet blev også benyttet begge steder. Oprindeligt stammer dåben fra Babylonien og Ægypten, hvor alle disciple, som skulle indvies i mysterierne først blev døbt i vand. Senere hører vi jo i Bibelen om Johannes Døberens, som døbte Jesus i Jordanfloden. I begge verdensdele gjorde man ved dåben korsets tegn, stænkede vand på hovedet og bad en bøn om renselse for synden.

Også fasten kendte Mexicanerne og Mayaerne til, og vielsesritualet, hvor en præst lagde de to kommende ægtefællers hænder sammen og velsignede dem, var også ens udformede. De havde endog en ceremoni, som lignede nadveren, ved hvilket små tørre kager formet som et ligesidet kors, kaldet TAU, blev spist. Man havde også klosterordener for munke og nonner, hvor brudte løfter straffedes med døden. Ligesom senere ægypterne, balsamerede de deres døde, tilbad Sol, Måne og alle planeterne og tilbad frem for alt en GUD, som de kaldte "Den allestedsnærværende" og som var usynlig, ulegemelig og fuldkommen. De havde også en "Modergudinde", som de kaldte "Vor Frue", hvis søn "Lysets Herre" blev kaldt "Frelseren".

Ligesom jøderne, der havde en Ark, som var et slags transportabelt tempel, hvori man antog at Guddommen var stadigt nær-

værende, blev en Ark hos Mexikanerne, Cherokeeindianerne og indianerne i Honduras, holdt i højeste ære, og anset for at være en altfor hellig ting til, at andre end præsterne måtte røre ved den.

Deraf kan man se, at Kristendommen ikke er "opfundet" af Jesus, men at han kun er en initator til noget, som altid har været. Selve ritualerne og læren om, hvad der er god Kristendom er senere – langt senere – udformet af Paulus. Det understøtter min påstand om, at Jesus ikke kom her til Jorden for at starte en ny religion, men kun puste liv i noget, som man havde glemt.

Vidnesbyrd fra gamle forfattere, fra tidligere raceoverleveringer og fra gamle syndflodslegender

Den femte bevisførelse handler om de vidnesbyrd vi har fra de antikke forfattere, fra de ældste racetraditioner og fra gamle syndflodslegender.

Den græske forfatter Aelian fortæller i sin bog "*Varia Historia*" (3. Bog kap. 18) om en sammenkomst mellem kongen af Frygien og Silenus, hvor de taler om tilstedeværelsen af et stort fastland hinsides Atlanterhavet, som skulle være større end Asien, Europa og Libyen tilsammen.

En anden forfatter Proclus fortæller om Øerne i Havet hinsides Herkulesstøtterne (Gibraltar), som skulle hedde Atlantis.

Diodorus Siculus fortæller, at Fønikierne, som var et meget dygtigt søfarende folk, opdagede en stor ø hinsides Herkules støtterne, som skulle ligge adskillige dagssejladser fra Afrikas kyst.

Den mest berømte beskriver af Atlantis er imidlertid Platon, som i sin bog "*Critias*" eller "*Atlantius*" giver en meget detaljeret beskrivelse af Atlantidernes historie, sæder, kunst og skikke. Han siger, at det var en frygtet krigsmagt, som i fjendtligt raseri spredte sig over hele Europa og Asien. Der findes megen værdifuldt historisk dokumentation i "*Atlantius*", men det følgende må tjene som en lille mundsmag deraf.:

"De havde alt, hvad man i andre byer og steder søger efter som nyttigt brug til livet. De var forsynede med mange ting fra fremmede lande på grund af deres udstrakte herredømme over andre lande. Men selve øriget gav dem størstedelen af, hvad de trængte til. Først og fremmest

leverede landet dem det, der i fast tilstand udgraves af miner, og det, som kan smeltes til metaller. Først og fremmest Orichalcum, som man nu sjældent taler om, men som dengang var meget berømt, og det blev næst efter guld anset for at være det ædlest af alle metaller. Alt hvad skovene kunne frembringe til bygningsmateriale, var der stor overflod af. Der var tilstrækkelige græsgange for såvel vilde som tamme dyr. Desuden var der rigeligt med elefanter. Thi der var føde for alle de dyr, som næres i floder og søer, på bjerge og på sletter. Der var ligeledes tilstrækkeligt føde for selv de største rovdyr. Desuden frembragte dette fastland alle de veltugtende planter, som jorden nu frembringer, enten det var rødder, græs eller buske eller saftige frugter og blomster, og det frembragte dem alle godt”.

Fra andre kilder foreligger der vidnesbyrd om, at Atlantiderne kunne fremstille kunstigt guld og sølv i en så stor udstrækning, at disse metaller var ligeså almindeligt forekommende som jern er det i vore dage. Sagn om disse ufattelige guld og sølvskatte må have været oprindelsen til spaniernes søgen efter landet “Eldorado”. Med andre ord: Det fuldendte forbillede for menneskets drøm om Paradiset, som jeg derfor naturligt nok mener lå på Atlantis.

Den guatemalanske hellige bog “POPUL-VUH” taler om et besøg, som tre sønner af kongen af Quickes aflagde i et land mod øst, hvorfra deres forfædre var kommet, og at de derfra medbragte et skrivesystem.

Den amerikanske forfatter Major J. Lind taler om, at alle de indianske stammer tidligere kun var et folk og boede på et ø-fastland henimod solopgangen. Derfra sejlede de ud i store skibe, og de gamle Dakotaer sejlede i mange uger mod vest, indtil de endelig nåede tørt land.

Vidnesbyrd fra utallige regressioner tilbage til Atlantis

Den sjette og sidste bevisførelse, som jeg vil fremkomme med, handler om de utallige regressioner, som jeg har foretaget på gamle genfødte Atlantider, som strømmer til Jorden i disse tider, hvor vi endnu ikke har overstået kampen mellem lyset og mørket, men hvor en ny strålende fremtid for menneskeheden står lige foran døren.

En af grundene til, at Atlantis gik under var den forsimppling og udvanding af de guddommelige love, som man til sidst ople-

vede på Kontinentet. Egentlig var landet i sin storhedstid et meget åndeligt udviklet område med en præsteskare, som til sidst udgjorde 10% af befolkningen. Denne gruppe styrede landet ikke alene religiøst, men de sad også på al retsvæsen og på al uddannelse og de havde derfor en stor magt. Alligevel degenererede præstestanden på grund af magtbegær og fordi de gik over til at bruge sort magi, som hjælp til at understøtte og bevare deres magtposition. De lod sig også udnytte af styrende kredse, som fik dem til at lave gudebilleder af rige mennesker, som de så lejede præster til at tilbede. De var også med til at opfinde gruelige krigsvåben som feks. giftgasraketter og strålekanoner. Værst af alt var deres eksperimenter med genmanipulation, hvor de klodede menneske- og dyregener, så de frembragte nogle rædselsfulde blandingsvæsener, som f.eks. en blanding af en hest med et menneskeoverkrop og menneskeansigt, også kaldet en kentaur. Desuden frembragte de andre fabeldyr, som vi i dag kun kender fra eventyrernes og sagnenes verden. Her kan nævnes havfruer med fiskeunderkrop, en blanding af en falk og et menneske, som senere blev husket i Ægypten som gudesønnen Horus, og den anden gudesøn Anubis, som havde sjakalhoved.

Det er klart at Vorherre måtte sætte en stopper for disse vilde eksperimenter og destruere hele kontinentet ved at lade det nedsynke i havet. Desværre er menneskeheden igen på vej med vilde eksperimenter om genmanipulation, og hvad de kan føre til om nogle år tør end ikke videnskabsmændene selv spå om. Derfor vil de også blive stoppet inden det går galt igen.

For at hjælpe med til menneskehedens frelse har GUD bedt en masse gamle Atlantider sammen med de førnævnte Devaer, som jo også prøvede på at redde Atlantis, om at lade sig genføde og det har de gjort i stort tal. Desværre er det ikke kun de "gode Atlantider" fra det hvide broderskab, som til det sidste bevarede og holdt fast på den oprindelige lære, som er kommet herved, men også nogle af de sorte magikere, som dengang forårsagede undergangen.

Alle de regressioner, som jeg har været så lykkelig at opleve, bekræftede disse teorier og jeg fik så mange yderligere oplysninger, at jeg på grundlag af bogen om "Atlantis historie" og disse regres-

sioner skrev bogen: "Atlantis – landet med de grønne enge".

De fleste af disse reinkarnationer var dog tilhængerne af den hvide loge, og de optræder i stort tal især her i Danmark, hvor de er med til at forberede menneskeheden på de nye tider, som skal komme, men også kæmper mod de sorte magikere, så de ikke får for stor magt.

Jeg skal ikke kunne sige med sikkerhed, hvem der er hvem i den alternative verden, hvor begge grupper mest slår deres folder, men de skal nok afsløre sig selv en skønne dag. Jeg har dog ind imellem haft mine mistanker, men dem skal jeg nok holde for mig selv, for de er ikke uden indflydelse og med deres sorte magi kan de stadig skade mig og andre. De har camoufleret sig godt, for de bruger de samme ord og behandlingsmetoder, som den hvide loges medlemmer, men de gør det ikke med hjertet, men for at vinde anerkendelse, magt og penge. Så måske kan du, kære læser, selv prøve at finde frem til, hvem der er "The good guys" og hvem der er "The bad guys".

• • •

Jeg vil gerne slutte med at citere et lille GRUK af digteren Piet Hein:

*Tanker skal tænkes af den som tør
og undren skal ingen spare på,
for det er en tåbe, som ikke spø'r
om mer' end ti vise kan svare på.*

SLUT

Bogen er baseret på mange forskellige skriftlige og mundtlige kilder. De sidste kilder er folk, som jeg gennem de sidste ti år har ført tilbage til ATLANTIS gennem regressionsterapi. Til denne gruppe hører også illustratoren H.C. Hauge-Rasmussen, Fredericia.

ATLANTIS lå selvfølgelig som navnet siger i Atlanterhavet, så alle fantastiske gætterier om placeringen burde hermed være afsluttet. Det oprindelige ATLANTIS har skiftet størrelse gennem tiderne. Gennem 4 store landsænkninger, hvoraf den sidste helt udslettede kontinentet, formindskedes arealet til en stor ø med et areal på ca. 600.000 kv.km og med et omrids, som meget ligner Bornholm idag.

Kontinentet var beboet af ikke mindre en 90 mill. mennesker fordelt på 7 såkaldte rodracer. Vi kan her finde oprindelsen til alle de racer, der lever på jorden idag.

ATLANTIS var i virkeligheden det "Paradis", som står omtalt i Bibelen. Det gik under d.17. april år 9.564 FØR KRISTUS, d.v.s. for ca. 11.500 år siden.

Vigtigst er bogens budskab til vor tid om farerne ved genmanipulation. Det var en af årsagerne til kontinentets undergang.